

AUGUSZTUS

Napi Ige

(Gyülekezeti használatra összeállította Orbán Kálmán ny.lelkipásztor)

Augusztus 1.

A szövetség a gyermekekre is érvényes

„Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékükkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is" (IMóz 17,7).

Istenem, Te szövetséget kötöttél velem, szolgálóddal, az én Uram, Krisztus Jézus által. Most arra kérlek, add, hogy gyermekeim is legyenek annak részesei. Engedd hinnem, hogy ez az ígéret nekem éppúgy szól, mint Ábrahámnak. Tudom, hogy gyermekeim bűnben születtek, mint minden más ember. Ezért nem is a vér szerinti összetartozás alapján kérem ezt, mert tudom, hogy „ami hústesttől született, hústest az" és semmi más, hanem arra kérlek, Uram, szüld újjá és vedd fel őket a kegyelem szövetségébe, a Szent Szellem által. Ajándékozd meg őket az újjászületésben az Élet ajándékával, hiszen egyértelmű számunkra az, hogy neked Uram, nincsenek unokáid, csak gyermekeid vannak. Mindenkinek, minden nemzedéknek a Te kegyelmedre van szüksége, hogy életre támadhasson.

Könyörgök továbbá minden leszármazottamért a jövő nemzedékein át. Légy az ő Istenük, ahogy nekem Istenem vagy. Legnagyobb tisztességem, hogy szolgálni engedted; add, hogy utódaim is téged szolgáljanak. Ó, atyáink Istene, légy gyermekeink Istene is.

Uram, aki kiválasztottál engem az én családomban, kérlek, emlékezzél meg azokról a családokról, akik még nem nyertek áldást. Légy néped minden családjának az Istene. Kérlek, hogy a tiedet, akik félik a Te nevedet, ne próbáld őket azzal, hogy istentelen és gonosz gyermekeik lesznek. Fiadért, Krisztusért hallgasd meg könyörgésemet. Ámen.

*

Krisztusban új teremtések vagyunk

„Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden. ” (2Kor 5,17)

Pál apostol írja a korinthusbelieknek: „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, a ki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által...” Mindannyiunknak át kell éreznünk ezt az igazságot. Nem vagyunk többé azok, akik voltunk: „új teremtések” lettünk. Nem vagyunk többé „törvény alatt”, hanem „kegyelem alatt” (Rom 6,14/b). Nincsen immár semmi kárhoztatásunk nekünk, akik Krisztus Jézusban vagyunk, akik nem „test szerint” járunk, hanem „lélek szerint”. „Ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtlén vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben, hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk...” (Rom 8,3-4). Mint új teremtményeknek, azt kell tennünk, amit Pál tett: „amelyek hátam mögött vannak, elfelejtván, azoknak pedig, a melyek előttem vannak, nekik dőlván, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára” (Fii 3,14). Ezt tesszük-e mi is?

Uram, érzem, hogy nékem is új teremtésnek kell lennem, aki nem vagyok többé a törvény, hanem a kegyelem alatt, akinek nincs többé kárhoztatásom! Adja kegyelmed, hogy ne akarjak többé test szerint járni, hanem a hátam mögött levő dolgokat elfeledjem és célegyenest igyekezzem elhívásom jutalmára. Irgalmadból. Ámen.

„Jézus, én megholt életem, Jézus feltámadásom,
Benned bűntől mentté lettem, Benned igazulásom. Ó,
adj hát segítséget, Lelki elevenséget Az első
feltámadásra: Az új életben járásra.” (Énekeskönyv
349. é. 5. v.)

*

Harc a harag és gyűlölködés ellen

Vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonoszságot, az

**Istenkáromlást, és szátokból a gyalázatos beszédet.
Kolossé3,8**

A gonoszt csak jóval lehet legyőzni, a tisztátalan kéjszívűséget pedig azzal, hogy az Úrban gyönyörködünk. A fösvénységet és kapzsiságot az adakozás készségével, bármennyire is mást mond az önző ember. Így a haragot, a keserűséget, az érzékenységet, a viszálykodó természetet is csak úgy lehet levetkőzni, hogy mint Isten megkegyelmezett gyermekei felöltözzük a szívbeli könyörületet, a szívességet, az alázatosságot, a szelídséget és a türelmet. Mindenekelőtt a büszke szívnek kell megalázkodni és meglágyulni Isten meg nem érdemelt irgalma előtt. Jézus báránytermészetére van szükségünk, hogy eredményesen harcolhassunk a harag feltörő indulatai, a gyűlölködő, bosszúálló lelkiület, a keserűség és érzékenység, minden mérges szó és szidalom ellen, amelyek az emberből törnek elő.

Természetünk ezt az alapelvet vallja: 'Kölcsönkenyér visszajár!' Egy vadállat szunnyad bennünk, amint ingerlik, kitör. Ez a gondolkodás élt Káinban, majd nemzedékében egyre jobban elburjánzott ez a lelkiség, aminek semmi sem tetszik, s ami mindenkivel szembeszáll, ha büszke énjét sérteni merik. Dávid is bosszút akart állni Nábálon, aki érzékenyen megbántotta őt, de aztán megköszönte Istennek, hogy még idejében hozzáküldte Abigailt, aki lelkiismeretéhez szólt és megakadályozta, hogy vérontással terhelje magát (ISám 25,32-33). Amíg azt hisszük, hogy igazunk van, ha haragszunk, ha engesztelhetetlenek, érzékenyek és dacosak vagyunk, addig nincs szabadulás ebből. Mindez elhordozhatatlan teherré kell, hogy váljon a számunkra. Ha arra a szeretetre gondolunk, amely számtalan mulasztásunkkal és hibánkkal együtt szüntelenül hordoz minket, akkor megszégyenülünk türelmetlenségünk miatt. A sértések és mellőzések nevelésünkhöz tartoznak. A szívünkben levő tövistől megszabadulunk, ha Jézus szavát követjük: „Imádkozzatok azokért, akik bántanak és kergetnek titeket.” Ha valakiért imádkozunk, azt a szívünkbe zárjuk, és végül elcsendesedik a szívünk, ha Jézus példája szerint mindent az igazságosan ítélőre hagyunk (IPt 2,23). - Ha helyet adunk a haragnak, a keserűségnek és az engesztelhetetlenségnek, magunkat szakítjuk el Isten szeretetétől és a megbocsátó kegyelemtől. Ezért hát el a szeretetlenséggel, indulattal, bántó szavakkal!

*

Egy nagy szemfényvesztés: A keresztyén Európa

„.....erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek”
Ap.csel.1.:6.

Sokszor hangzik el a médiában és a templomokban is az a kijelentés, hogy Európa keresztyén. Ennek az állításnak az igazolására gyakran felhozzák világiak és lelkészek egyaránt azt, hogy az európai ember gondolkodása, kultúrája a Szentírás, a keresztyénség által meghatározott. Az állításnak legnagyobb hibája, tévedése, vagy hazugsága az, hogy a keresztyénség lényege nem különféle gondolatok, filozófiák jelenléte a gondolkodásmódban, közbeszédben, hanem az élő, feltámadott Jézussal megtalált személyes kapcsolat, vagyis Krisztus követése.

Így tehát Európa egyáltalán nem mondható keresztyénnek, hanem legfeljebb csak a keresztyén gondolatok által meghatározott, vagy éppen megfertőzött világnak. Ez az állapot nagyon veszélyes, mert sok téves, Isten Igéjével ellentétes magatartás forrásává válik, és sok veszélyt hordoz magában.

Ilyen téves magatartás az is, amikor felírjuk zászlóinkra pl. a szeretetet, s úgy beszélünk a keresztyénségről, a keresztyén gondolkodásmódról, mint a világ megtartójáról, üdvösségéről. Arra sarkall ez a gondolat bennünket, hogy emberi eszközökkel próbáljuk megoldani a jelen kor nagy gondjait, problémáit. Mellé állunk az olyan mozgalmaknak, amik a homoszexualitást, a szabadosságot és egyéb Isten Igéjével nem igazolható magatartást hirdetnek, s a szeretet erejét hangoztatva pártfogoljuk, támogatjuk azokat. Ebből fakad a jelenkori Európa sok, és végzetesnek mondható tévedése. A szocializmus, vagy a kommunizmus is ilyen módon, ilyen hatásra született meg! Lenin művei sterilizált bibliamagyarázatok! Bibliai logikával hirdet szabadulást a szegényeknek és nyomorultaknak egy pénzközpontú és erkölcstelen, nagyságos és méltóságos urak által megrontott világban. A gyümölcse jól ismert! A keresztyénséggel megfertőzött, de nem Krisztust követő emberek gondolkodásának a jellemvonása ez. Bibliai forrásból összefércelt, génmódosított bibliai tartalmú filozófiákkal szeretnék megváltani a világot, de ez a megváltás minden esetben szörnyű következményekkel jár.

A keresztyénségnek erre nincs is felhatalmazása! Jézus erre soha senkinek nem adott parancsot. Jézus azzal bízta meg az Övéit, a tanítványait, hogy a tőle kapott erővel megerősítve mondják el mindenkinek, hogy a világ meg van váltva. Nem a „keresztyén gondolatok, filozófia által”, hanem Jézus keresztje, kereszthalála által. Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincsen meg abban! A keresztyéneknek, Krisztus követőinek az a feladata, hogy bátran éljék meg a világ előtt a Krisztussal való kapcsolatukat és vallják meg, hogy egyedül, kizárólag a Jézus Krisztusba vetett hit által van élet, megtartatás és üdvösség.

A világ úgy éli az életét, ahogyan a bűn, az Isten nélküli élet ezt lehetővé teszi számára. Ezen lehet finomítani, de ezt alapvetően megváltoztatni nem lehet! A keresztyénségnek abba kell hagyni azt a törekvését, hogy a világ Megváltójaként tetszelegjen és így próbálja eladni magát. Tudomásul kell venni azt, hogy az ember, az emberiség számára

csak egyetlen megoldás van: aki hisz Jézusban az üdvözü, aki nem hisz az elkárhozott, vagyis aki alárendelte magát Krisztus uralmának, aki az Ő uralma alatt él, aki az Ő tulajdona, annak élete van, aki Jézust nem fogadta el személyesen élete Urának, az halott. A minket körülvevő világ nem keresztyén, hanem élnek benne csekély számban keresztyének, akik mindig tudatában vannak annak, hogy idegenek ebben a világban.

Keresztyének ébresztő! A téves, hazug keresztyén gondolkodás sok szenvedés forrása lehet a következő időkben a világ számára is és az igazi egyház számára is. Kialakul egy olyan világ, ahol a sok nyomorúságtól és fájdalomtól gyötört embereknek kétféle evangéliumot hallhatnak. Az egyik az összefüggésekből kiragadott, a bibliai gondolatoktól „megfertőzött” európai evangélium lesz (az Antikrisztus evangéliuma), a másik pedig ez: „János 3:¹⁶Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. ¹⁷Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa. ¹⁸Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt Isten egyszülött Fiának nevében. „ Az utóbbinak lesznek mindig kevesebben a követői, mert a hazug és olcsó megoldások mindig népszerűbbek!

Augusztus 2.

Mondd, ha nehezedre esik is

„Most azért menj! Én leszek a te száddal, és megtanítalak arra, hogy mit beszélj” (2Móz 4,12).

Az Úrnak sok olyan hűséges szolgája van, aki gyámoltalan a beszédben, és amikor az Úrért kell szólania, nagy zavarba jön, nehogy elrontson egy jó ügyet ügyetlen beszédével. Ilyenkor gondoljunk arra, hogy a nehézkesen szóló szájat is az Úr teremtette, és óvakodjunk attól, hogy kifogásoljuk Teremtőnk munkáját. Meglehet, hogy a nehézkesen szóló nyelv nem is olyan rossz, mint ha valakinek gyors a nyelve, mert néhány egyszerű szó több áldással járhat, mint egy nagy szóáradat. Az pedig egészen bizonyos, hogy a szabadító erő nem az emberi ékesszólásban, remek szóképekben vagy a kiváló előadókészségben rejlik. A folyamatos beszédkésztség hiánya tehát nem olyan nagy baj, mint amilyennek látszik.

Ha Isten az ura a szánknak és a szívünknek, akkor gazdagabbak leszünk, mintha üres szívvel fújnánk az ékesszólás trombitáit, és vernénk a meggyőzés cimbalmait. Isten bölcsességre tanít, jelenléte erőt jelent számunkra. A fáraónak több oka volt félni a dadogó Mózesztől, mint Egyiptom legtalpraesettebb szónokától, mert az ő szavában erő volt, csapások és halál járt a nyomában. Ha az Úr velünk van, természetfeletti erővel ruházza fel természetből való gyengeségünket. Ezért szóljunk bátran az Úr Jézusról, hiszen ez feladatunk is.

*

A megzavart iránytű

...futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért. (Fii 3,14)

Verne Gyula A tizenöt éves kapitány című regényében van egy megdöbbentő jelenet. A hajó szakácsa bosszúból elhelyez egy nagyobb vasdarabot a hajó egyetlen még működő iránytűje mellett, és az megzavarja a műszert, másfelé haladnak, mint gondolják, egyenesen ellenségeik karjába, a pusztulásba. De ezt senki sem veszi észre.

A Biblia azt tanítja, hogy így térítette el a kísértő az emberiséget is a helyes irányból, amikor az Istentől kapott iránytű mellé elhelyezte az ellene való lázadást, az ember önistenítésének vágyát, s azóta haladunk a biztos pusztulás felé. Gondja van az ördögnek arra, hogy ne foglalkozunk a haladás irányával, csak a hajóval. Annak a komfortja, sebessége, korszerűsége legyen a gondunk, de sose gondolkozunk azon, hogy vajon hova is fogunk megérkezni.

Jézus Krisztus viszont pontosan azért jött, hogy erre figyelmeztessen, és megmentsen a végső pusztulástól. Ha a halottak meghallják az ő szavát, élni fognak (Jn 5,25). Vagyis ha mi, potenciális halottak, komolyan vesszük, amit ő erről mond, megmenekültünk.

Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy aki észreveszi az iránytű mellé helyezett vasat, az életébe beférkőzött bűnt, eltávolítja azt, és újra figyel Isten iránytűjére, a Szentírásra, annak az élete helyes irányba fordul. Az az Istentől kapott képességeit és lehetőségeit arra használja, amire kapta, lelkiileg-szellemileg egyre gazdagabb lesz, és másokat is gazdagít. Az átment a halálból az életbe (Jn 5,24).

Ez ma akkor következik be, amikor olvassa vagy hallgatja valaki Isten igéjét, közben a Szentlélek világosságot gyújt benne, s így feltűnik neki, hogy rossz irányba halad, meglátja „a vasdarabot”, lesz ereje kidobni azt, és teljes bizalommal ráhagyatkozik az iránytűre, hogy aztán az eredeti, helyes cél felé haladjon.

*

Harc a tisztátalan vágyak ellen

Takarítsátok ki a régi kovászt...!

IKorintus 5,7

A régi kovász az istentelen természet, amelynek két alapbúne az erkölcstelenség és a kapzsiság. Ezekről csak akkor szabadulunk meg igazán, ha előbb Krisztus vére megtisztítja egész lényünket. Talán saját erőnkől is eltávolíthatjuk a vadhajtásokat, de ezzel soha nem juthatunk el a szív tisztaságáig. Ha a kegyelem által nem kerülünk át új talajba, eredménytelen fáradozás a bűnnel való harcunk. Ezért mondja az apostol: „Takarítsátok ki a régi kovászt, ... hiszen ti kovásztalanok vagytok!” Ez ellentmondásnak látszik, pedig nem az. Aki megragadja Jézus Krisztus kegyelmét és eggyé lesz vele, az új természetet kap. A régi természetet azonban nem fújja el a szél. Megmozdulnak a vágyak és a kívánságok; erőlködnek, hogy érvényesülhessenek, de már nem kell engednünk nekik (Rom 8,12).

Ha Jézus szellemének új hajtóereje visz előre, nem engedünk többé a test kívánságainak (Gál 5,16). Kisöpörjük a régi kovászt azzal, hogy hitben magunkhoz öleljük azt az új természetet, amit Jézusban ajándékba kaptunk (Mt 11,12). Az igazi hit nem álmatag, hanem hatalmas, erőteljes és munkálkodó valami. Teljes határozottsággal rá áll a golgotái győzelem talajára. Ha a gonosz kívánság hevesen támad, a hit így kiált fel: „Uram, segíts rajtam, tied vagyok, nem szolgáltatathatod ki saját tulajdonodat!” A győzelemhez fontos a harci gyorsaság. Ha a tisztátalan kívánság szívünkben már talajra talált, fertőzése könnyen tovább terjed. Aki sokszor engedett neki, annak akaratereje annyira meggyengülhet, hogy egyedül nem birkózik meg vele. Aki ennyire a bűn hatalma alá került, az Jakab 5,16 szerint beszéljen egy hívő keresztyénnel: „Valljátok meg egymásnak bűneiteket és imádkozzatok egymásért.” Az Úr megáldja azt, aki megalázkodik az emberek előtt, de annak a szeretetét is, aki kiáll a megköztözöttért. A testi kívánságok hatalmasan felburjánzanak, ha a testet a szükségesen felül ápolgatjuk és pihentetjük (Rom 13,14).

A gonosz kívánság legyőzésére jó eszköz a munka és a mértékletesség. Újabb vereségek könnyen kishitűvé s kedvetlenné teszik az embert, de ne csüggedj! Magad miatt ugyan elcsüggedhetsz, de nem az Úr Jézus miatt. A tisztátalan kívánság belepí a szívet, mint a penész, de Jézus megtisztíthatja és dicsősége ragyogó tükrévé teheti azt. „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.”

*

„Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehéren ragyogott, mint a fény. És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal. Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: »Uram, jó nekünk itt lennünk.«” Máté 17, 1-4

El kell olvasni az egész történetet. Nem boszorkányság, nem szellemidézés. Jézus a

kiválasztott apostolok előtt megnyit egy ablakot, és bepillantást ad a másik világba, a menny életébe. Röviden: Ő ott is ugyanaz lesz, de nem a megszokott fizikai testben, hanem egy más, testeden létformában. Ott lesz Mózes és Illés, tehát a Jézus születése előtt élt istenfélő emberek is egy közösségben, ugyanabban az üdvösségben élnek, mint az üdvözült keresztyének. A tanítványokat már ebben a látomásban megérinti a menny boldogsága: Péter, fél öntudattal, nem hagyhatja szó nélkül, milyen jó ott lenni. Ezt még a tanítványok közül is csak azok láthatták, akiket erre Jézus külön kiválasztott. De azok olyan meggyőződéssel tudták továbbadni, hogy évezredek át bizonyosságot jelent minden Krisztusban hívő számára. - Az ember emberségének egyik alapvető sajátossága, hogy látja azt is, amit szemével nem lát. Akkor vagy Jézus hívő tanítványa, ha te is magad előtt látod ezt a csodatörténetet. Nyisd meg bátran lelki szemeid, és lásd meg magadat is Krisztussal a menny világában!

Uram, Te csak három tanítványodnak mutattad meg a menny csodáit. Add, hogy én legyek a negyedik. Hogy én is láthassam már itt, állandóan, a fényt, mely megdicsőült arcodról sugárzik! A boldogságot, mely a Péter lelkét eltöltötte ott a hegyen. Lássam magam magad mellett abban a dicsőségben. És semmiféle földi nyomorúság vagy hamis bölcsesség ne homályosíthassa el ezt a látást, ezt az érzést! Nem látom mindig, vagy csak nagyon homályosan, azért van tele az életem szomorúsággal. Nyisd meg szemem, mint anyyi vakét! Méltass engem is arra, mint apostolaidat, hogy lássam és képes legyek másokkal is megláttatni örök mennyei dicsőségedet! Ámen.

*

Szánjuk oda testünket megszenteltetésre

„Szánjátok oda tagjaitokat szolgálai az igazságnak a megszenteltetésre!" (Róm 6,19)

Pál apostol lelki tanácsokkal látja el a római híveket. Azt köti lelkükre: „Szánjátok oda a ti tagjaitokat az igazságnak a megszenteltetésre" (Rom 6,19). A megszenteltetés után vágyódóknak meg kell fogadniuk Jézusnak azt a figyelmeztetését: „Ha a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vágd ki azt... mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül.. .ha a te jobb kezéd botránkoztat meg téged, vágd le azt..." (Mt 5,29-30). Pál is arra kéri a rómaiakat: „Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata" (Rom 12,2). A korinthusbelieket arra figyelmezteti: „Áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és telketekben, a melyek az Istenéi!" „A kik versenypályán futnak,... egy veszi el a jutalmat. Úgy fussatok, hogy elvegyétek.

Mindaz pedig a ki pályafutásban tusakodik,.. magatúrtető;... úgy futok, mint nem bizonytalanra;... megsanyargatom testemet..., hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek" (IKor 6,20; 9,24-27).

Uram, dicsőítelek Téged testemben, lelkemben nagy kegyelmedért. Odaszánom tagjaim az igazság szolgálatára. Tudod, Uram, mennyire vágyódom az örökélet koronája után! Magam megsanyargatva futok a romolhatatlan korona elnyerésére. Adj nékem erőt, kegyelmet ahhoz, hogy Egyszülötted követelményét teljesíteni tudjam s igazán megszentelődjem! Irgalmasságodból hallgass meg! Ámen.

„Jézus segíts engem ebben, Hogy éltem folyjék szentebben, És hogy ne menjek ítéletre, Támassz fel engem új életre. A te lelkednek ereje Az új életnek kútfeje; Hogy hát legyek élő személy: Lelked által én bennem élj." (Énekeskönyv 347. é. 5. v.)

*

Az imádság ösvényein

Alapige: ApCsel 9,11.13-17

A felolvasott Igében egy Istennel vitázó ember imádsága hangzik el. Olyan embernek a könyörgése, aki nagyon közel van Istenhez, aki a szívében hordozza Jézus Krisztust. Amikor Isten ennek az embernek egy nagy és nehéz feladatot ad, akkor őszinte gyermeki bizalommal mondja el Istennek, hogy ez túl nehéz számára.

Az imádságainkat nagyon meghatározza az, testvéreim, hogy milyen viszonyba vagyunk mi az Istennel, milyen a kapcsolat közted és Krisztus között. Másképpen imádkozik az, aki egészen Istennek tulajdonítja életét, aki az Ő kezében tudja a napjait, az esztendőt, minden gondolatát, tettét, elindulását és megérkezését. És másképpen imádkozik az, aki még messze van ettől a gyermeki bizodalomtól, és csak néha kiált egyet-egyét az Istenhez, ha bajban vagy nehézségben segítségül hívja. De nincs állandó kapcsolatban az Úrral.

Éppen úgy, ahogy az emberekkel való kapcsolatunkban is, ha megszorulunk másképpen kérünk egy baráttól vagy testvértől, mint egy távoli ismerőstől. Milyen természetes sokszor, hogy egy testvérhez vagy baráthoz bekopogva tudod, hogy neki van az, amiből te szükséget szenvedsz, és megnyugtató érzés, hogy bátran kérhetsz, tudván azt, hogy szívesen ad, mert jó a kapcsolat közted és közte.

Pontosan így van az imádságainkban. Amikor úgy megyünk mi Krisztushoz, mint akiről

tudjuk, hogy nekünk Megváltónk, Urunk, testvérünk, aki eljött érettünk meghalni a kereszten, akkor ott van a szívünkben az, hogy Neki mindent el lehet mondani.

Ananiás is, amikor kapja a parancsot, hogy menjen el az Egyenes utcába Saulushoz, és mondja el neki Isten üzenetét, akkor Ananiás bizalommal mondja Istennek, hogy ez az ember nagy ellenségünk, ez azért jött, hogy bennünket kiirtson, megöljön. Ott van a szava mögött az, hogy Uram, te nem kívánhatod tőlem, hogy elmenjek és ezzel az ellenséggel szóba álljak, hogy én legyek az, aki megtérítsem őt, aki elmondjam neki, hogy mi az ő feladata. Ő gyilkos szándékkal jött ellenem, és te most engem hozzá küldesz. Ananiás nem magában zúgolódik, perlekedik, hanem mindezt Isten előtt mondja el. Jó a kapcsolata az Úrral.

Így kell a mi imádságainkban is megszólaljon ez az őszinte hang, hogy amikor Isten olyan helyre küld, amelyről azt gondolod, hogy túl nehéz, akkor tudd neki elmondani, nem azt, hogy én oda nem megyek, hanem azt, amit elmond Ananiás is: oda küldesz az ellenség házába, ahhoz, akiről tudod, hogy gyűlöl minket? Ezt az utat bízod most rám, amelyiken halál vár énreám? Ezt nem kívánhatod tőlem, Uram. Ez felettébb nehéz út.

Milyen nagy bizodalom van Ananiás imádságában, amikor Istennek elmond mindent úgy, ahogy a szívében van. Nem szépítve, nem eltakarva az érzéseit, ami a lelkében kavargó, hanem elmondva, kimondva mindent.

A mi imádságainkból általában hiányzik ez az őszinte, bizalmas hang az Isten felé. Olyan hivatalosak az imádságaink. Megvan mindig a maga kerete mindennapi könyörgéseinknek, és ebbe a hivatalos keretbe behelyezzük gyermekeinket, családjunkat, betegségünket, kenyerünket, fájdalunkat, gyászunkat, magányosságunkat. Olyan az imádságunk, mint egy lista, amelyben mindent felsorolunk Isten előtt, de nincs megtöltve ezzel az őszinte, igazi, áldásos beszélgetéssel, amely most Ananiás kapcsolatát meghatározza az Úr előtt. Pedig el lehet mondani Istennek: Uram, miért választottad ki nekem ezt a nehéz utat? Miért gondolod, hogy én ezen végig tudok menni? Meddig kell hordozzam még valakinek a terhét, akit mellém rendeltél? Nem látod, hogy már nem bírom? Te kell lássad, hiszen Isten vagy! Meddig kell hordozzam még azt az indulatos társamat, akivel együtt kelünk, együtt megyünk dolgozni, és nincs köztünk semmi lelki kapcsolat? Hát ez túl nehéz, hát ezt kívánod, hogy velem éljem le az egész életemet, egymás mellett és mégis idegenül? Az Egyenes utcába küldesz az ellenségek közé minden nap? Minden nap valakivel együtt dolgozom, akiről érzem, hogy gyűlöl és ellenségem. Azok közé küldesz, akiről sokszor azt látom, hogy minden szavukkal az életemre törnek, ellenem vannak? Hát ezen az úton kell járjak? Oda küldesz, ahol azt látod, hogy fájdalom vár reám? A kórházi ágyhoz talán vagy olyan útra, ahol meg kell tapasztaljam az életnek a töviseit? Az Egyenes utcába a Saulusok közé küldesz, Uram?

Elmondtd-e ezt Istennek így őszintén, amikor rajtad volt a teher? Ott volt a szívedben

ez az őszinte beszélgetés az Istennel, amikor túl nehezek voltak a keresztjeid? Vagy csak zúgolódtál miatta, tele voltál indulattal, elfordultál Istentől, és még azt is kimondtad, hogy nincs Isten? Sokkal több terhet tett az én vállamra, mint amit megérdemeltem. Ehelyett le kellett volna borulnod és elmondanod: Uram, túl nehéz ez a kereszt, nem hiszem, hogy ezt várod tőlem, hogy ezt én végigvigyem. Te szeretsz engem, te látod a gyengeségemet, erőtlenségem, hogy mindegyre összeesem, és azon az úton, ahol felemelt fővel, vidám szívvel kellene járjak, mindegyre megkeseredem, nem bírom tovább, segíts rajtam, ne küldj el az Egyenes utcába, ne küldj mindig azok közé, akik gyűlölnék engem, ne küldj kórházi ágyra, hiszen a legkisebb fájdalomtól is csak jajgatok szüntelen. Ne küldj engem oda, Istenem!

Ananiás mélyen hívő ember volt. Csak itt olvasunk róla a Szentírásban. Damaszkuszi lehetett, a hagyomány szerint Damaszkusz püspöke lett, és itt szenvedett mártírhalált.

Amikor Saulus már Pálként beszámol erről a találkozásról, nagyon sok szépet mond el Ananiásról. Mert Ananiásnak ilyen belső, igazi kapcsolata volt Istennel, s a nehéz feladat előtt nem hátrált meg, hanem Istentől kért erőt hozzá. Isten előtt így kell imádkozni, és sohasem kell szépítsük a mi értékeinket például így: vállalom, Uram, ez egyenes utat, nyugodt szívvel megyek, mert tudom, hogy velem jössz -mondjuk annak ellenére, hogy Isten tudja, nem ez az igazi hang a szívünkben, hanem az, amit Ananiás mond: hát a gyűlölműhöz küldesz, Istenem? Hiába próbálunk mi sokszor hősködő szívvel imádkozni Isten előtt, Isten látja a szívünk mélyét, azt a reszkető, vergődő embert, aki a nehézségek, gondok között és az örömek között csak Ővele, az Ő segítségével tud végigmenni az úton.

Ananiás ezt mondja el Istennek. Mélyítsd te is imádságod medreit ezen az úton. A hivatalos, megszokott imádságodat mélyítsd el, az őszinteség igazi szava legyen, így lassan beszélgetéssé válik kapcsolatod Istennel, lassan nemcsak este vagy reggel imádkozol, hanem egész életed imádsággá válik, amikor mindent a lelked mélyén Istennel beszélsz meg. Úgy, mint itt Ananiás. Talán meg se szólítod, talán nem mondod azt, hogy „jó Istenem”, csak tele van Vele a szíved, és Vele beszéled meg az utaidat, azt is, ami nehéz, és azt is, ami könnyűnek látszik és mégis nehéz, azt is, amikor tudod hogy csak Vele, az Ő segítségével lehet végigjárni.

Erre az imádságra, az őszinte, alázatos, minden képmutatás nélküli imádságra jön a válasz, ahogy itt olvassuk: „Monda pedig néki az Úr: Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok előtt. Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni.”

A biztatást nem vonja meg sohasem az Úr. A sok vergődésünkre ott van az Ő biztató szava: eredj el, menj csak nyugodtan, mert ő már imádkozik, imádkozó gyermekemmé vált a damaszkuszi úton. Eredj csak el nyugodtan, majd én megmutatom neki, hogy mennyit kell

szenvedni az én nevemért, majd elmondhatod neki, hogy ő választott edényem.

Eredj el. A biztató szóra mindannyiunknak szüksége van. A nehézségek között, amikor őszintén beszélgetünk Istennel, jó hallani: eredj el, menj nyugodtan, ha én küldelek téged, veled leszek. Nehogy azt gondold, hogy szégyenbe maradsz ezen az úton. Ahová én küldelek, ott sohasem maradsz szégyenben, ott nem kell félned. Eredj csak nyugodtan, vállaljad nyugodtan a tarzusi Saulusokat, az ellenségeket is, a gyűlölködőket is, mert én közben végzem a magam munkáját az ő szívükben.

Kell nekünk is ez a felülről jövő biztató szó. Reggelenként is, amikor elindulunk. Kell akkor is, amikor meg kell nyissuk a szánkat is valaki védelmében. Kell a felülről jövő Szentlélek ereje: eredj csak, végezd és vállalj, ahová, amiért küldtelek. Nem neked kell cselekedni, te csak eszköz vagy. Én vagyok az, aki megmutatom neki, hogy sokat kell szenvednie az én nevemért.

Elméne azért Ananiás. Először el kellett mondania Istennek őszintén, hogy nem szívesen indul erre az útra, de Isten megerősítette a szívét. A megerősödött ember el tud indulni a hitben, az Istenben megerősödött szív sok csodát tud elvégezni itt a világban, amit Őnélküle nem tudna elvégezni.

Elindult és bement a házba. Abba a házba, amelyikről tudta, hogy gyilkos szándékkal várja ott valaki. Abba a házba, amelyről úgy gondolta, hogy abban a régi Saulus van. Bement, de nem a maga erejével, hanem a felülről kapott, Istentől kapott csodálatos erővel.

Tudott szólni is. Nemcsak belépett félve és remegve, hanem odament Saulushoz, rávetette a kezeit, és azt mondta néki: Saul, atyámfia, az Úr küldött engem. Az Isten előtti csendből, az Istennel való őszinte szép imádságból ez fakadhat mindenkinek az életében. Ez a bemenés még az ellenséghez is, az indulatos társhoz is, a kereszttekkel kirakott úton is. És nemcsak végigmegyünk az úton, hanem ki tudjuk mondani azt is: atyámfia! Atyámfiának szólítani az ellenséget, testvéremnek hívni azt, akiről azt gondoltam, hogy ellenségem, csak akkor lehet, ha előtte volt egy ilyen igazi, belső, csendes imádságunk az Istennel. Belépni sok helyre csak úgy lehet, ha előtte imádkozik az ember. Nem úgy, hogy amikor egy ajtó előtt állsz és félve nyitod be azt, így szólsz: jaj, Istenem, légy velem! Ne így imádkozzunk. Sokkal mélyebb úton kell járjunk az imádságban. A nehéz ajtók előtt nemcsak egy jajszó kell betöltse a szívünket, hanem az a Krisztus, akivel mi mindig együtt vagyunk, és aki velünk lép be az ajtón.

Ehhez kell az ananási őszinte viszony köztem és az Úr között. De hát miért ne lehetne ez meg? Eljött érted, végigjárta éretted ezt a földi utat, meghalt a kereszten éretted, vállalt minden ütlegetést, megjárta a poklok mélységét, és legyőzte a halált éretted is.

Hát akkor mi miért nem lehetünk mindig Őbenne és Ővele, és miért nem lehet őszinte a szavunk *Hozzá* mindent elmondva neki?

Alakítsunk ki Isten és köztünk egy ilyen állandó kapcsolatot. Legyen a szívünkben Ananiás hite, gyermeki bizalma, és tudjunk arra figyelni, aki megtanít minket a legnehezebb körülmények között is azt mondani: testvérem vagy.

Ha így tudnál sokszor szólani öregjeidhez, betegeidhez, akik sokszor terhedre vannak, ha tudnád azt mondani: testvérem, atyámfia, egész biztos, hogy megváltozna sok kapcsolat az életünkben.

Mindezt a belső imádsággal, az Istennel való együttléttel tudja megvalósítani az ember. Legyünk sokat abban a belső szobában, amelyre Krisztus tanított minket, ahol elcsendesedhetünk, Vele lehetünk, és Ő akkor mindig velünk van, és megáldja a mi utunkat. Ámen.

Augusztus 3

Jogunk van a szent dolgokhoz

„De ha a pap pénzen vásárol meg valakit tulajdonául, az ehét belőle. A házánál született szolgák is ehetnek eledeléből” (3Móz 22,11).

Idegének, jövevények és szolgák nem ehettek a szent dolgokból. Szellemi tekintetben ez még ma is így van. Csak kétféle módon lehetett ezeknek az embereknek joga a szent eledelhez: vagy mert a pap tulajdon pénzén megvásárolta őket, vagy mert házánál születtek. A megvásároltnak és az ott születettnek vitathatatlan joga volt a szent dolgokhoz.

Akit megvásároltak. Hatalmas Főpapunk drága áron megvásárolt mindenkit, aki Benne

hisz és remél. Ok az Úr tulajdonai - mindenestől az Övéi. Nem a saját érdekükért, hanem Krisztus érdekéért, akinek tulajdonai lettek, ugyanazt a kiváltságot élvezhetik, mint Ő, és „ehetnek eledeléből”. Eledele olyan, amit a világ fiai nem ismernek, de aki Krisztusé, részesül ebben az eledelben.

Aki házában született. Ez volt a másik biztos módja a kiváltság megszerzésének. Aki a pap házában született, annak joga volt helyet foglalni a család asztalánál. Az újjászületés bennünket is örökös társakká, és az egy Test tagjaivá tesz. Az örömet, békességet és dicsőséget, amelyet az Atya Krisztusnak adott, Krisztus nekünk adja. Így a megváltás és az újjászületés kettős előjoga alapján nekünk is szól ez az ígéret.

*

Egy kivégzés szemtanúja

**Saul pedig egyetértett István kivégzésével... pusztította az egyházat...
(ApCsel 8,1.3)**

Mielőtt valaki találkozik Jézus Krisztussal, ő előkészíti az embert erre az eseményre. Isten kegyelmének van ilyen előkészítő munkája, így történt ez Saul-Pállal is, aki még fiatal farizeus korában végignézte az első keresztény vértanú, István kivégzését.

István a jeruzsálemi keresztény gyülekezet diakónusa volt, vagyis az ottani szeretetszolgálatban dolgozott. Emellett azonban jó igehirdető is volt, aki különös erővel tudott beszélni Jézus Krisztusról. A gyülekezet ellenségei nyilvános vitára hívták ki, ahol ő nagyon szelíden, de nagy szellemi fölényrel győzött. Ezt nem tudta elviselni a hatóság, és „fogukat csikorgatva” rárohantak, s a városon kívül agyonkövezték. Saul vigyázott az ítélet végrehajtóinak a ruháira.

S amit látott és hallott, arra még húsz évvel később is úgy emlékezett, mint élete egyik legfontosabb élményére. Mert István, miközben záporoztak rá a kövek, nem átkozódott, hanem imádkozott. Két mondatot tisztán lehetett hallani: „Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!” és „Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!”

Saul ilyen még nem hallott. Ez az ember imádkozik az ellenségeiért, Isten kegyelmét kéri nekik. Akkor érte is imádkozik? Ő is részese ennek a bűnnek? István úgy készül meghalni, mint aki valami ismerős helyre utazik, ahol várják. Semmi hisztéria, semmi bosszúvágy. És úgy beszél ehhez a Jézushoz, mint aki itt van, mint akivel ő együtt él, akivel összeszoktak, értik egymást. Mégis igaz lenne, amit ezek a hívők Jézusról beszélnek?

István hitvalló magatartásában valami krisztusival találkozott Saul. Krisztus-kiáradás történt ott, s ez a másutt nem tapasztalt hiteles szeretet kezdte összetörni az ő kemény szívét. Ennyire valóságos az, hogy egy megszentelt életű hívőben Krisztussal találkozhatnak mások.

Bennem él már Krisztus?

*

"Nem a férfi izmaiban gyönyörködik." Zsoltár 147,10

Az emberi értékek a Mindenható előtt nem sokat jelentenek!

Gondolhatunk a sportvilágra. A karcsú és gyors versenyzőre, aki átszakítja a célszalagot, s diadalittasan emeli karját a magasba. A kosárlabda-játékosra, aki ügyesen mozog az ellenfél térfelén, és a kosárba dobja a döntő pontokat hozó labdát. A labdarúgóhősre, aki kijátssza a védőket, és védhetetlenül belövi a győztes gólt.

A közönség tombol. Ugrálnak, ujjonganak, füttyülnek. Fanatikusak, akik minden idegszálukkal részt vesznek a mérkőzésben. Azt mondhatjuk róluk, hogy gyönyörködnek a férfi izmaiban - vagy játéktudásában.

Igeversünknek nem az a szándéka, hogy elítélje a sport iránti egészséges érdeklődést. A Biblia is beszél - máshol - a testgyakorlás értékéről. De azzal, hogy Isten nem gyönyörködik a férfi izmaiban, arra figyelmeztet bennünket, hogy mit kell elsőrendű fontosságúnak tartanunk.

A fiatal hívő könnyen elmerülhet valamely sport űzésében úgy, hogy az életének nagy szenvedélye lesz. Minden erőfeszítése arra irányul, hogy a sportban feljusson a csúcsra. Pontosán beosztja idejét, étkezését, alvását. Szüntelenül gyakorol, hogy teljesítménye egyre tökéletesebb legyen. Szigorúan tartja magát az edzésprogramhoz, hogy fizikailag csúcsformában maradjon. Úgy gondolkozik, és úgy beszél a sportjáról, mintha az lenne az élete. És lehet, hogy így is van.

De olyankor az ilyen ifjú keresztyén megdöbben, amikor hirtelen világosan meglátja: Isten nem gyönyörködik „a férfi izmaiban”. S ha Istennel közösségben akar élni, akkor Isten látásmódját kell követnie.

Miben gyönyörködik hát az Isten? A 147. zsoltár 11. verse megmondja nekünk: „Az istenfélőkben gyönyörködik az Úr, azokban, akik az Ő szeretetében bíznak.” Más

szavakkal: Istent jobban érdekli a szellemünk, mint a testünk. Pál apostol ugyanezt az értékrendszert tükrözi vissza, amikor ezt mondja: „A test sanyargatásának kevés a haszna” (1Tim 4,8).

Amikor a tetszésnyilvánítás rég elhalt, a stadion üresen áll, és az eredmények feledésbe merültek, akkor csak az az egy számít, hogy valaki „először Isten országát és az Ő igazságát” kereste-e.

*

Az odafelvalókkal törődjünk!

„Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel!” (Kol 3,2)

Sok gond vesz körül minket. Ezek hangosan kiáltanak felénk elintézésért. Néha azt sem tudjuk, melyiket intézzük előbb? Igénk figyelmeztet minket: „ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van” (Kol 3,1). Nem merülhetünk el a földi dolgokban, mert Isten templomai vagyunk és Szentlelke lakozik bennünk (IKor 3,16). Sok mindenre kötelez ez minket. Azt kívánja tőlünk, hogy krisztusi indulat töltse el egész valónkat. Igyekezzünk mennyei Atyánk mértéke szerint feddhetetlenek maradni. Minden erőnkkel azon kell lennünk, hogy tiszták maradjunk! Pál apostol a filippibeliekkel együtt minket is arra kér: „Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjétek; hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon” (Fii 2,14-15). „Szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt!” (Fii 4,5) Ezek az odafelvalókkal törődő lelkek ismertető jelei. A mieink is?

Megváltóm, Krisztusom, tudod, mennyiszor járnak gondolataim Nálad. Mennyire szorongatnak az engem körülvevő világ szomorú eseményei, hogy azok közepette is feddhetetlen és tiszta maradjak, csak hogy az örökélet boldog részese lehessenek. Ha megfoghatkoznék is erőm az emberfeletti küzdelemben, ne hagyj magamra! Légy irgalmas hozzám: jöjj segítségemre! Ámen.

„Adj állandó egyességet, Lelki-testi békességet,
Hogy megfutván itt a pályát, Vehessük el a koronát.”
(Énekeskönyv 291. é. 10. v.)

*

Tanítómesterünk tulajdonsága

Jézus mondta: Én szelíd és alázatos szívű vagyok. Máté 11,29

Ilyen a tanítómesterünk. Szelídsége és szívbeli alázata megkönnyíti számunkra a tanulást. A szelídség nem a temperamentum kérdése. A Biblia a dolgok mélyére hatol, és a gyökerüknél fogja meg azokat. Ma szelídségnek mondjuk a csendes kedélyt, ellentétben a felcsattanó természettel. De a természettől csendes emberek még korántsem szelídek az Ige értelmében. Lehet, hogy nem indulatosak és hangosan nem berzenkednek, de belsőleg mégiscsak felháborodnak, keserűek és dacosak, ha ingerlik őket. Csak az az ember szelíd valójában, aki önző énjétől szabad és haragtól mentes. Az ilyen ember belsőleg csendes és másoknak is teret ad, hogy boldoguljanak. A szelídség a Szent Szellem egyik gyümölcse. De ha a szeretet ez a gyümölcs, úgy minden más gyümölcs ennek a szeretetnek a kisugárzása; akkor a szelídség az igénytelen, lemondásra kész és védtelen szeretet. Ez a bányatermészet, amely készségesen hajol meg Isten és emberek előtt. Lemond a maga hasznáról, zúgolódás és panasz nélkül fogadja becsülete sérelmét. Ez az a csodálatos erő, amely leveretve győz; csendes és drága Isten előtt. Határtalanul készséges a tűrésre és megbocsátásra.

Ilyen alázatos szívű az Úr. És mert Ő szelíd, nem áll elénk nagy igényekkel és kemény követelésekkel. Nem akar mindenáron azonnal olyanná tenni, mint amilyennek szeretne látni minket. Sokat tud elhordozni, tud csendben várni, míg eljön az az idő, amikor új leckére taníthat. Nem kíván túl sokat tőlünk, nehogy megfélemlítsen és elcsüggedjen. Nem kényszerít ránk külső formákat, nem üti rá a lélekre erőszakosan a maga bélyegét. Szeretettel, kíméletesen és gyengéden kezel mindenkit a maga természete szerint.

A szelídség és az alázatosság együtt járnak. Az elbizakodottság, azaz a büszkeség illetve a gőg erőszakosságot szül, amely mindenáron a saját akaratát akarja keresztülvinni. Jézus alázattal hajol le gyengeségünkhöz. Uralkodása tulajdonképpen szolgálat. A mi javunkat tartja szem előtt, nem ejt el könnyen és nem sújt megvetéssel, ahogy érdemelnénk. Mélyen lehajol hozzánk és magához emel Fel, a saját lényébe és saját tulajdonságába.

Szeretnék lenni, mint Ő, alázatos, szelíd, követni híven, mint Ő,
Atyám parancsait.

*

Siess segítségemre

38. zsoltár

Rettenetes dolog, amikor Isten haragszik. A Jelenések könyve szerint, amikor Isten haragja kitölteti a világra, borzalmak borzalma lesz a földön. Aki iszik a mindenható Isten haragjának a kelyhéből, annak szörnyű lesz a sorsa. Jaj lenne az üdvösségre

választottaknak is, ha Isten az Ő haragjában ostromozná meg őket. Mert Ő haragszik a bűn miatt, de az övéinek ostromozását nem búsult haragjában cselekszi, hanem arra az időre hagyja, amikor haragja elmúlt. Búsult haragját majd akkor árasztja ki erre a világra, amikor az övéit már elvitte innen. Azért könyörög a zsoltáríró is így, hogy: „Uram, haragodban ne fenyíts meg engem.” Isten meghallgatja ezt az imát, mert haragja kitöltetett a Golgotán, és így, akik bűneik tudatában a kereszthez jönnek, azokat nem haraggal, hanem kegyelmes szeretettel fogadja. Még ha ostromoz is, ezt nem a haragvó Isten teszi, hanem Atyánk, aki megkegyelmez az Ő fiainak. Amikor Isten feddése nem használ, akkor nyilait akasztja beléd. Ha nem segít a tanács, majd segít az oldalnyilallás. Ha nem használ a jóakarata atyai intés, majd használnak a nyilak, amelyek belénk akadnak, amikor az Ő keze reánk nehezedik. Amikor az övéi letérnek az útról, először gyöngéd atyai figyelmeztetésben részesíti őket, de ha ez nem használ, akkor jönnek a nyilak, a török, amelyek a vesénkig hatnak. Ilyenkor gyötrődés és kínlódás a sorsunk, és elvételük tőlünk az öröm, mert a Szentlélek eltávozott tőlünk, magunkra hagyott. Isten gyermekei egyszer-egyszer átélik ezt az időszakot, hogy Isten nyilai beljünk akadnak. Isten ezzel próbál észhez téríteni, ugyanis sohasem önkényesen kínoz bennünket. Vannak emberek, akik azt feltételezik Istenről, hogy úgy kínozza az embert, ahogyan a gyermekek kínozzák a bogarat: vissza-visszaterelik ugyanoda, és céltalanul járatják körbe-körbe. Isten nyilai azonban mindig célzatosan akadnak belénk. Vagy azért, mert vetkeztünk, vagy azért, mert vétkeznénk. Úgy áll elénk, nem egyszer, mint szögesdrót a szakadék szélén, melynek a vadul rohanó nekiszalad, és véresre sebzi ugyan magát, de ez által menekül meg a lezuhanástól. Bizony, ez a seb némelykor olyan kínos, hogy az ember úgy érzi, mint a zsoltáríró, hogy nincs „épség testében” és „békesség csontjaiban”.

De vigasztaló, hogy a sebet Istennek a megtartani akaró atyai keze ejtette. Én lelkem, ne csüggedj! Ha kudarc, csapások, sikertelenség vagy szégyen ér, keresd a bűnt, amiért Isten megostorozott, vagy nézz rá bizalommal, mert Ő még mélyebbre akar vinni az Ő megismerésében.

A bűnt nem lehet úgy megjárni, hogy csak térdig vagy csak derékig érjen az embernek. Vannak naiv lelkek, akik úgy képzelik, hogy járhatnak bűneikben csak bokáig, vagy térdig. Pedig a bűn betemet. Annyira, hogy csak a bűneid látszanak belőled, és semmi vélt jószág. Lesznek ugyan emberek, akik egy ideig szeretnek, vagy a szerelemnek megvakult szemével néznek, és ezért úgy látják, hogy hibátlan vagy, de nincs olyan szeretet vagy szerelem, amely ne venné észre, előbb-utóbb, a hibákat is. Vannak ugyan házasságok, akik eltakarják egymás hibáit, és idegenek előtt csak jót mondanak egymásról, ők maguk azonban világosan látják azokat. Nem hajlandó az édesanya sem bevallani a gyermeke hibáit, de ő maga nagyon jól látja azokat. Önmagát csalja meg, aki azt képzei, hogy saját erejével leszámolhat a bűnnel. Ne hidd, hogy te magad is elbánhatsz a kísértéseiddel, mert azok erőd felett vannak. Nem vagy képes igazat mondani, amíg

Isten meg nem szabadít, nem tudsz elszakadni az irigységtől, a másénak a kívánásától egészen addig, míg Isten meg nem változtat. A bűn elbágyaszt és megterhel. Mennyit küszködünk az álmodással! Az álmodás a bűn következménye. Isten eredeti tervében benne volt, hogy az ember dolgozzék, de hogy elfáradjon, az nem. Ez a bűn következménye lett. Istennél nem lesz fáradság: micsoda öröm ez! Viszont mivel a fáradság a bűn következménye, akinek bűnnel van tele az élete, az sokkal fáradékonyabb. Szomorú látvány, hogy fiatalok arcán hogyan hervadnak el az élet rózsái, hogyan kell szépíteniük az arcukat, hogy fiatalnak látszanak, mert, bűneik következményeként, odalett az ifjúság üdesége. Isten országában örök szépség és fiatalság van. Ez a fiatalság csak akkor hervad le az arcunkról, amikor az Úrral való közösségünket megrontja valami. Ilyenkor eltűnik arcunkról a mosoly, és nehézé válik az élet, mert roskadozunk a terhek alatt.

A bűn által meggyötört ember az, amelyik őszintén kiönti a lelkét Isten előtt. Amikor a tékozló fiú odáig jutott, hogy éhen fog halni, akkor ismeri be fenntartás nélkül, hogy vetkezett. Míg valakit a bűn csődbe nem juttat, addig mindig keres valami saját megoldást. Amíg úgy gondolja, hogy ő maga is elboldogul, amíg össze nem rokad a terhei alatt, addig nem tárul fel a szíve Isten előtt. Valaki mesélte, hogy átadta az életét Jézusnak, és noha nagy erővel és lelkesedéssel ment haza, hogy meg fog állni az Úr mellett, az egész nem sokáig tartott. Amikor azonban rászakadt hiábavaló életének a terhe, akkor lett az élete igazán a Jézusé. Egyszer egy lelkipásztor mondta, úgy érzi, hogy a városban, ahova vissza kell mennie, nagy feladatok várnak rá, de neki ezekhez a feladatokhoz nincs elég ereje. Azt mondtam neki, hogy most így mehet, mert vele lesz az Úr. Az ige, hogy „nem erővel és hatalommal, hanem a Lélek által”, ott lesz igazán valósággá, ahol az emberi élet csődöt mond, és így megdicsőülhet Jézus. A Lélek ugyanis csak Jézus megdicsőülése után lesz a miénk. A kényszeregyezés a lelki megújulás területén ismeretlen fogalom. Itt csak a csőd lehetséges. Krisztus nem hajlandó betársulni a mi cégünkhöz. Sem úgy, hogy „Krisztus és Én”, és még kevésbé úgy, hogy „Én és Krisztus”, hanem Jézus egyedül akar irányítani. Nekünk tökéletesen csődbe kell jutnunk, hogy a nevünk alatt többé ne lehessen folytatni az üzletet. Ez azt jelenti, hogy ez a név: Szikszai Béni, megbukott a világban. Úgyannyira, hogy a rehabilitálásra sincs többé lehetőség. Én a magam neve alatt többé nem kezdeményezhetek semmit, csak Isten neve alatt. Nem lehetek még csendestárs sem, mert a tőke is egészen az Övé. Csupán az Ő neve alatt újra kezdett üzlet nyeresége lehet az enyém, és ez a kegyelem. Amikor az ember idejut, akkor a szíve kitárul Isten előtt, és így szól: „Előttem van minden kívánságom, és nincs előled elrejtve az én nyögésem!” Ekkor következik be az a tehetetlenségi állapot, melyet a zsoltáríró így ír le: „Szívem dobogva ver, elhagy erőm, s szemem világa - az sincs már velem.” Nem egyszer fizikai értelemben is átéltem, hogy a szívem dobogva ver, és elhagy az erőm. Van olyan pillanat, amikor kiesik kezemből a toll. Pillanatokig tart csak, de teljes tehetetlenséget jelent. Ilyenkor elsötétül a világ, és a szenvedő összeroskad, ájultan zuhan a földre. Arról van itt szó, hogy minden vélt igazságom és

emberi reménységem úgy omlik össze, mint a kártyavár. Olyan állapota ez az emberi léleknek, amikor senki nem érti meg. A bűnösnek van bírója, van tanácsadója ebben a világban, de nincsen barátja. Nézd csak meg, hogy csapdossák az emberek a kezeiket afelett, akit visznek az akasztófára. Kérdezzetik egymástól, hogy: „De hát miért tette?” „Hogy tehetett ilyet?” Ha valamilyen bűn kiderül valakiről, azonnal akad egy csapat botránkozó, de nincs senki, aki mellé álljon, és azt mondja, hogy sorsközösséget vállal vele. „Szeretteim és barátaim félreállanak csapásomban, rokonaim pedig messze állanak” - mondja a zsoltáríró a n-ik versben. Éppen ez lesz tragikus az ítéletben is, hogy ha bűntársaiddal kerülnél Isten ítélőszéke elé, valamennyien tagadnának, és azt mondanák, hogy ők semmiről sem tudnak, és semmi közük nincsen hozzád. Akkor mindenki a maga nyomorúságos életét fogja menteni, és senki sem törődik majd veled. Ahogy ma sem törődik senki, hacsak a testvéreid nem, akiket Krisztusban nyertél. Lehetnek nagyon jó cimboráid, de ha valamilyen bűncselekményért elítélnének, nem állna melléd senki. A bűntársakban nincsen részvét. Sőt, megdöbbenő, hogy éppen az ember elesett állapotában akadnak olyanok, akik az életére törnek.

Az őszintén büntudatra ébredt ember szájában nincs ellentmondás. Nem vitázik, nem száll perbe azokkal, akik az életére törnek. Nem menti magát, nem mondja, hogy nincs igazuk, hanem „mint a siket”, nem hall, és mint a néma, „nem nyitja föl száját”. Ilyen az a házasságtörésen kapott asszony is, akit Jézus elé visznek: hallgatása büntudat és beismerés. Erre a fellebbezés nélküli büntudatra, erre a mentegetőzés nélküli beismerésre mondta neki Jézus: „Én sem kárhoztatlak, eredj el, és többé ne vétkezzél.” A vádlói között ott lehettek azok is, akik megejtették, és ahelyett, hogy a segítségére lettek volna, még mélyebbre taszították, de az asszony nem vitatkozik, hanem hallgat. Mekkora lelki nagyság kell ahhoz, hogy az ember ne mentegetőzzék! Jézusról az van megírva, hogy szidalmaztatván viszont nem szidalmazott, néma volt, mint bárány az ő nyírói előtt. Nem vitázott azokkal, akik vádolták. Éktelen dolgokat, alávaló szennyet raktak rá. Otromba kézzel hozzányúltak a legszentebbhez, gyalázattal illették a származása titkát, de Ő nem szállt vitába velük. Te mentegeted-e magad, mikor vádolnak? Alig találkoztam olyan keresztyén emberrel, aki ne mentegetőzne, ha vádolják. Egyszer összeszidtam valakit valamiért, és később kiderült, hogy nem volt hibás. Mintha arcul vert volna, úgy hatott rám, hogy vádjaimra egy szóval sem mentette magát.

A hívő ember az ő perében az Úrra vár. A zsoltáríró ezt mondja: „Olyanná lettem, mint az, aki nem hall, és szájában nincsen ellentmondás. Mert téged vártalak Uram...” Nem szól egy szót sem, az Urat várja, hogy Ő szolgáltasson neki igazságot. Nem törődik vele, hogy mit gondolnak az emberek, hogy meghallgatnák-e a mentegetőzését, ő az Úrra vár. Mert ugyan mit ér, ha az emberek felmentenek, de peredben az Úr kárhoztat. Viszont mit árt neked, ha az emberek elmarasztalnak is, ha Ő felment téged? Ahogy az énekünk is mondja: „Elhagynak emberek, mit árt, ha Ő veled? Töröld

le könnyedet, Jézus szeret." Ez elég neked.

A bűneinket nem elég felismerni, hanem bánni is kell azokat. Valaki elmondta nekem a bűneit, és közben mosolygott. Azt kérdezte tőlem, hogy mit szólok ezekhez a dolgokhoz. Azt feleltem neki, hogy mikor majd sírva jön hozzám, annyira fájnak a bűnei, akkor tudok rá mondani valamit, de addig nem. Valaki más egyszer pontosan meghatározta, hogy lelkileg hol tart, majd arra kért, imádkozzam érte, hogy áldás lehessen ott, ahol szolgál. Feltettem neki a kérdést: „Hogy képzeli, hogy ilyen szívvel szolgálhat? Nem érzi-e úgy, hogy Istent arcul veri ezzel, és hazárdjátékot űz? Hiszen a jelen állapotában elkárhozik. Feltettem neki a kérdést: mi lesz veled, ha ma éjszaka meghalsz? Megdöbbenve rám nézett és így felelt: »Elkárhozom!« Hiába mondta el pontosan, hogy milyen állapotban van, nem tudtam segíteni rajta, mert nem esett kétségbe a saját állapotán. A zsoltáríró így szól: „Bánatom mindig előttem van. Sőt bevallom bűneimet, bánkodom vétkem miatt." Nincs rendben a dolog, ha valaki bűnbánatról beszél anélkül, hogy tudná mi az, ami bántja, vagy felismeri a bűnét, anélkül, hogy bánná azt. Van úgy, hogy a bűnbánat általános megszorodásként jelentkezik, de következnie kell utána a bűnismeretnek is. A két fogalom: bűnismeret és bűnbánat, összetartozik.

A bűnbeesett embert mindig kísérti a gondolat, hogy elhagyta őt Isten. Ez a félelem szorongatja a szívét. Nincs is addig baj, amíg ez a félelem arra ösztönzi, hogy még jobban sóvárogjon Isten után. A baj akkor kezdődik, amikor abban kezd el kételkedni, hogy valóban elfogadta-e őt az Úr. Isten elrejtí arcát a bűn miatt, de nem hagy el. Ahogy a szülő arca is megszorodik vétkező gyermeke felett, de amint az megbánja a bűnét, azonnal felderül a szülői arc. Amikor meg akarom fenýíteni a kislányomat, és közeledek hozzá, megfagy arcán a mosoly, szinte kiesik kezéből a játék, szeretne elbújni valahová, mert látja, hogy az atyja arca egészen elváltozott. Ilyenkor arra is gondolhat, hogy talán nem is szereti őt az édesapja, de ahogy megint a megszokott, szerető atyai arcot látja, megszűnik ez a kétely, így vagyunk mi is. Isten elrejtí előlünk az Ő arcát, a bűneink miatt, de nem hagy el. Várja azonban, hogy őszintén kiáltsunk hozzá, ahogy a zsoltáríró is, az utolsó versben: „Siess segítségemre, óh Uram, én szabadítom!" Juthatsz nagy mélységbe, hányhatja szívedet a kétely hulláma, hogy sem az emberek, sem Isten nem szeret, ha azonban őszintén hozzá kiáltasz, Isten a segítségedre siet. Ez a hívő ember megkísértésének végkicsengése. Jézus is először így kiáltott: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet!", aztán így: „Atyám, a kezeidbe teszem le az én lelkemet." A hívő a legnagyobb mélységben is megtalálja az oltár szarvait, és Atyja újra a karjába veszi.

*

Egy volt jezsuita, Luis Padrosa története

Rájöttem, hogy a Római Katolikus Egyház tanításainak nincs evangéliumi megalapozottságuk - közöltem Samuel Vila lelkipásztorral, aki teljesen elhűlve hallgatta ezt egy római katolikus pap szájából (akit ugyan már jóval korábban meggyőzött az Igazság ereje). Égtem a vágytól, hogy végre valakivel megoszthassam, amit a Szent Írások, azaz a Biblia lapjain fedeztem föl, ezért eljöttem, hogy beszélhessek vele.

Ekkorra végre meghoztam azt a fájdalmas és veszélyes döntést is (különösen Spanyolországban veszélyes), hogy feladom a hivatásomat és a Barcelonai Loyola Intézet igazgatói és óraadói posztját, hogy hű lehessen ahhoz a világossághoz, amelyet befogadtam.

Róma nem az igaz egyház

A döntésem hátterében számos ok húzódott. Negyvenhárom évnyi mélyen vallásos katolikusság, tizenöt évig tartó egyházi oktatás, tízévnnyi, papként és népszerű igehirdetőként való szolgálat, ezen kívül összesen huszonhárom évnyi jezsuita rendtagság után arra a meggyőződésre jutottam, hogy a Római Katolikus Egyház nem Jézus Krisztus igaz Egyháza. Tizenhárom évnyi intenzív apologetika-tanulmányozás után megdönthetetlen bizonyosságra jutottam. Jól ismerem mindkét oldal érveit. Gondosan elemeztem mindet.

Kézbe vettem a Szentírást, és keresni kezdtem benne - de hol volt a pápai tévedhetetlenség? Sehol nem találtam benne ilyesmit. Hol van az eucharisztia, az oltáriszentség imádása, a mise? Hol van az összes többi? Nem találtam sehol. Minél többet tanulmányoztam a Bibliát, annál inkább rá kellett jönnöm, hogy a kereszténység egy dolog, és a római katolicizmus meg egy másik; teljesen különböznek egymástól. A római katolicizmusban Jézus Krisztust egy keresztre szegezett testként, és nem élőként állítják be. Így az egyház nem is tudja elérni a híveknél, hogy őszintén és teljes szívből szeressék az Urat - ha pedig nincs szeretet, az üdvösségre sincs esély, legyen bármennyi mise, szentkép, skapuláré, csodás érme, rózsafüzér és egyebek. Mind hasztalan, ha nincs belülről jövő, őszinte szeretet és hit, s ilyen szeretet nem lehetséges, csak ha meg vagyok győződve róla, hogy Krisztus él, az áldozata befejezett.

A római katolicizmusban az ember megváltása, azaz az üdvössége saját magán múlik, a sok imádságon, a skapulárék használatán, a Szent Szűz iránti odaadáson, az áldozáson. Ezekből, és még sok egyéb dologból arra a meggyőződésre jutottam, hogy a római katolikus tanítás nem lehet az igazság. Bárcsak le tudnám írni, min mentem keresztül! Nagyon súlyos és komoly következtetés volt ez számomra.

Lelki gyötrelem

Ebben a helyzetben ugyanis az ember egy élethossznyi hagyománnyal találja magát szemben, a megszokott és ismerős légkörrel, a családjával, a rokonaival és minden barátjával. Két dolgot mondhatnak, akár mindkettőt egyszerre, mert nincsen más érvük, ha valaki elhagyja a Római Katolikus Egyházat a kereszténységért: vagy megőrültél, vagy szerelmes lettél.

Kevesen vannak tisztában azzal a lelki gyötrellemmel, amit a katolikusok elszenvednek. Azok az emberek, akik minden nap misére járnak, és folyamatosan látogatják a katolikus szertartásokat, lelki gyötrelemben élnek, mert folyton azt kérdezik maguktól: „Üdvözülni fogok vagy elkárhozom? Helyesen gyóntam meg a bűneimet vagy sem?” Nincs békességük. Ez lenne az igaz vallás? Mi ez az egész egyáltalán? Az evangéliumokban hol találunk arra példát, hogy gyötörték a bűnösöket? Mikor gyötörték Jézus vagy az apostolok a bűnösöket a kérdéseikkel?

Mennyire csodálatos tudni a szívünkben, hogy Jézus Krisztus, a mi Urunk megváltott bennünket, hogy kegyelemből üdvösségünk lett! Nem azt mondja-e Pál, hogy „Én nem vetem el az Isten kegyelmét: mert ha a törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus hiába halt meg” (Gal 2,21)

Az ember üdvössége egyedül Jézus Krisztuson, a mi isteni Megváltónkon múlik.

Jézus az egyetlen és igaz Út

Ő az út. Soha nem mondta, hogy az Egyház lenne az út.

„Én vagyok az út, az igazság és az élet.” (Jn 14,6).

Másfelől, a Római Katolikus Egyház maga akar lenni az út, és az Igazság egyedüli és kizárólagos birtokosa, azért, hogy a saját akarata szerint módosíthassa. Ennek érdekében a papságot helyezte Krisztus helyére, és az egyházat a Biblia helyére. Egyetlen tanácsom van annak, aki az igazságot akarja megismerni: olvassa az Újszövetségben az evangéliumokat és az apostoli leveleket olyan gyakran, amilyen gyakran csak tudja. Ott megláthatja, hogy aki keresztényként szeretne élni, annak mit kell hinnie és tennie.

Soha nem leszek képes eléggé megköszönni az Úrnak, hogy Magához és az igazsághoz vont engem. Az apám és a többi rokonaim nagyon szomorúak, mert azt gondolják, hogy elszakadtam a hittől. De a maga teljes tisztaságában követni Jézust és olvasni az Isten Igéjét, azoktól a torzításoktól és hozzáadásoktól mentesen, amik a római katolicizmus révén rárakódtak, semmiképpen sem nevezhető a hittől való elszakadásnak szerintem.

Augusztus 4

Ő megáld és megőriz

„Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged" (4Móz 6,24).

A főpapi áldás első mondata lényegében ígéret! Az áldást, amelyet Urunk (nagy főpapunk) nekünk ígért, bizonyosan megkapjuk, mert az megegyezik Isten akaratával.

Milyen nagy öröm, ha élvezhetjük a mindent megszentelő isteni áldást! Ha (mi magunk) áldottak vagyunk, összes tulajdonunk és minden örömünk (is) áldott, sőt, veszteségeink és keresztjeink, de még a csalódásaink is áldottak lesznek. Isten áldása mélyreható és megtapasztalható. Az emberektől jövő áldás legtöbbször csak puszta szó, az Úr áldása viszont meggazdagít és megszentel. Ha igazán jót akarunk kívánni felebarátunknak, ne azt mondjuk: „Sok szerencsét”, hanem azt, hogy „Áldjon meg téged az Úr”.

Az áldáshoz hasonló nagy öröm, ha az Úr megőriz minket. Megőriz maga mellett, megőriz az önmagával való közösségben. Akiket Isten őriz, azok valóban védve vannak minden gonosztól, azokat Isten megőrzi az örök boldogságra. Isten oltalma együtt jár áldásával, békességet és biztonságot nyerünk általa.

E könyvecske szerzője szívből kívánja, hogy minden olvasója megtapasztalhassa Isten ezen gazdag áldását és oltalmát. Tedd magadévá ezért most ezt a mai ígéretet, és kérd azt Isten minden szolgája számára is!

*

Irányváltás

„Saul, Saul, miért üldözöl engem?"... „Ki vagy, Uram?"... „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl." (ApCsel 9,4-5)

Saul életében Isten elkezdte munkáját. Ő jól ismerte az Ószövetséget, látta az általa elhurcolt keresztények életét, hallotta István vértanú imádságát, s kezdett meginogni a Jézussal szembeni hitetlenségében. Tiltakozott is, és vágyakozott is. Ez a vajúdás ideje.

Ilyenkor azonban gyakran még inkább megkeményedik az ember. Ő is nekiindult, hogy a 250 km-re levő Damaszkusból is börtönbe hurcolja a keresztényeket. Ezen az úton jött el a szülés órája. Hirtelen nagy fényesség vette körül, még a látását is elveszítette, s akkor zajlott le a fenti párbeszéd.

Ebből számára világos lett a következő: Jézus él, hiszen beszélt hozzá. Tehát valóban

fel kellett támadnia. Akkor viszont ő csakugyan Isten Fia. Jézus ismeri őt, nyilván mindent tud róla, de úgy tűnik, nem akar bosszút állni, hanem terve van vele. Elhangzik hát: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

És így elkezdődik az alázat iskolája: menj be a városba, ott majd valaki megmondja, mit tegyél. Ettől kezdve minden lépése új gazdájától függ, aki hol így, hol úgy közli vele akaratát. Ő pedig többé nem fogja bántani az ő követőit, mert maga is Jézus követője lett. Mi lesz ennek a következménye? Majd kiderül. Vállalja.

Ez mindig a Szentlélek újjáteremtő munkája. Világosság támad nemcsak körülötte, hanem benne is. Meggyőződik arról, hogy Jézus él, és személyesen vele akar valamit - noha ez már a mennybemenetel után történt. Félreáll Jézus útjából, végérvényesen félreteszi saját programját, és tanul lépésenként engedelmeskedni valakinek, akit nem látott, de hisz a szavának. Vége az önmegvalósítási törekvésnek, de megvalósul egy kemény ellenállóban is Isten szép terve az ő dicsőségére és sokak üdvösségére.

Ez a pálfordulás, vagy bibliai szóval újjászületés, megtérés.

*

Nyugodjunk meg Isten döntésein!

„Igen, Atyám, így volt kedves te előtted... ” (Lk 10,21)

Krisztus tizenkét tanítványa mellé még hetvenet rendel. Ezeket utasításokkal ellátva, elküldi orcája előtt minden városba és helyre, ahová menendő. A hetven tanítvány boldogan tér vissza küldetéséből. Jézus, mikor meghallgatja beszámolójukat, abban az órában örvendez lelkében: „Hálákat adok néked, Atyám..., hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek előtt, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted” Azóta váltak kedvessé ezek az utolsó szavai a Véle járók ajkán: „Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted”. Ezek lettek az Isten akaratán és döntéseink megnyugvók kedves szavai. Vajha ezek maradnának akkor is, amikor eljönnek majd reánk a „nemszeretem napok”. Vajha Krisztus békessége sugározná be akkor is egész lényünket és mi is el tudnók mondani mindenkor: „Új eget és új földet várunk,... a melyekben igazság lakozik” (2Pt 3,13). - Tartsd meg ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat!” (Jel 3,11)

Uram, úgy munkálkodj bennem irgalmadból, hogy minden döntésednél ezek a szavak szakadjanak föl szívemből: Igen, Atyám, így volt kedves te előtted... Ezek hagyják el ajkam akkor is, mikor a legnehezebb megpróbáltatások szakadnak rám... Űzd el lelkemből nemcsak a nyugtalanságot, de még inkább az elégületlenséget, legfőképpen pedig a méltái-lankodás leghalkabb szavát ist Hadd érezzem, hogy csak így lehetek egészen a Tiéd... Ámen.

„Lelki próbáimban, Jézus légy velem, El ne tántorodjék tőled

életem. Félelem ha bánt, vagy nyereség kísért, Tőled
elszakadnom ne hagyj semmiért." (Énekeskönyv 338. é. 1. v.)

*

Harci fegyverzetünk (I.)

Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel! Efezus6,14

Ne felejtjük el, hogy minden lelki-szellemi fegyverzet az Istené! Tőle való, nem mi gyártjuk. El kell fogadnunk és kérnünk kell tőle. Az „igazság” tehát nem a mi személyes igazunk, hanem a felülről, Istentől ajándékba kapott igazság bennünk. Mindenekelőtt Isten Igéje „az igazság”. A Szent Szellem árasztja ezt a szívünkbe, így lesz az személyes tulajdonunkká. Az evangélium őriz meg a tévedéstől. - A világ tele van hamis nézetekkel, amelyek igaznak mutatkoznak. Az idők vége felé a Sátán mindent megtesz, hogy az embereket elfordítsa az igazságtól és csalárd gondolatainak hálójába vonja őket.

Isten igazsága szabadít meg a tévedésektől, a hamis látszatoktól. Ha Isten gazdagsága és te/jessége árad reánk, akkor leszünk a legmélyebb értelemben igazzá és lépünk ki a hazug látszatok világából. Ha még ebben mozgunk, beszédünk és magatartásunk nem viseli magán a teljes igazság pecsétjét; mindaddig nem Isten előtt állunk, hanem emberek előtt. Gondunk van a szép külső megőrzésére, hogy kellemes benyomást tegyünk. Szerepet játszunk, színészkedünk. A külső nem egyezik meg a belsővel. Bosszankodunk, de nem akarjuk mutatni. Uralkodunk magunkon, de belül emészt és forr bennünk a harag. Lenyeljük azt, de nem győzzük le. Tehát látszat az egész! - Büszkeségből nem mutatjuk gyengeségünket; összeszedjük magunkat. Erős magatartást mutatunk, míg egyszer törés áll be és nyilvánvaló lesz igazi bensőnk.

Isten előtt is akarunk valaminek látszani: jónak, adakozónak, kegyesnek, de szívünket hideg önzés, fősvényesség, világi gondolkozás tölti be. Csak ha ezt a látszat-lényünket felismerjük és a kifogásokkal, görbe utakkal, külszínnel palástolt valódi magatartásunkat Isten előtt szégyenkezve elismerjük, jöhet Jézus Szelleme, aki maga az igazság, hogy magáévá tegyen. Akkor letehetjük végre a hazugságot. Szívünkben kell igaznak lennünk, mielőtt igazak lennénk magatartásunkban külsőleg is. Az apostol övnek nevezi az igazságot, amivel a hosszú, bő ruhát össze lehet fogni, hogy ne akadályozzon a járásban. Azok, akiket az igazság szabadokká tett, felszabadultan élnek. A nem tiszta, színlelt magatartás gátol a szabad mozgásban. Ha nem vagyunk őszinték, önmagunkat kötözzük meg. Az igazság emberei egyenességben járnak.

*

Mi lesz veled, emberke?

Azután előlépett a velem beszélő angyal, és ezt mondta: Tekints fel, és nézd, mi közeledik itt! Én azt kérdeztem: Mi az? Ő így felelt: Egy véka közeledik itt. És így folytatta: Ebben van az egész ország bűne. Aztán egy ólomfedő emelkedett föl, és egy asszony ült a vékában. Az angyal ezt mondta: Ez a gonoszság! Majd visszalökte az asszonyt a vékába, az ólomfedő pedig rádobta a véka szájára. Majd föltekintettem, és láttam, hogy két asszony közeledik a szelek szárnyán. Olyan szárnyaik voltak, mint a gólyáknak, és fölemelték a vékát az ég és a föld közé. Ekkor azt kérdeztem a velem beszélő angyaltól: Hova viszik ezek a vékát? Ő így válaszolt: Sineár földjére, ott építenek házat neki, és ha elkészült, odateszik egy emelvényre. (Zakariás 5,5-11)

Az érdeklődés homlokterében egy titokzatos tárgy áll. Lehet fordítani mérőedénynek, edénynek, amiben tartottak valamit. De az értelme szerint akár „koporsónak” is fordíthatjuk, amit a gonoszság megtestesítőjének készítettek. Rátették az ólomfedővel, és elvitték Sineár földjére. Sineár földje alatt a Tigris és Eufrátesz közötti területet kell érteni, közelebbről magát Babilont. Hová viszik a nép bűneit bezárt, ólomfedővel letakart vékákban vagy „koporsókban”? Arra a földre, amelyre Jeremiás igehirdetése szerint pusztulás vár. Amelyik a romlás földje lesz, „egész földed megrothad”, ami kiégett föld lesz (Jer 51,25).

Nos, ha azt vesszük számba, hogy a hála nem egyéb, mint a „választott nép” nagy adóssága, amivel tartozik Istennek mindenféle szabadításáért, akkor - többek között - éppen az a hála indító, hogy bűneit leveszi a válláról, annak átkát eltávolítja tőle. Valójában nem más ez, mint a Krisztusban megnyílt kegyelem, amiben felhívást kapunk: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettek, és én megnyugosztalak titeket (Mt 11,28)! Az „asszony”, aki a kép értelme szerint a vékába van visszavetve és ólomfedővel lezárva, nem egy asszony, hanem Júda és Jeruzsálem bűneinek összessége. Milyen szép és hála indító, hogy könyörülő Istenünk van, aki „nem feddőzik minduntalan, nem fizet álnokságaink szerint, hanem amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket” (Zsolt 103,9-12).

Ő hívott el minket szent hívással, és „Isten hatalma őriz minket hit által az üdvösségre, amely készen van” (IPt 1,5). Azt azonban mindig tudnunk illik, hogy ez nem megy olyan könnyen. Tudni illik, hogy „nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltatunk meg a mi atyáinktól örökölt hiábavaló életünkből, hanem drága véren, mint hibátlan és

szeplőtlen bárányn, a Krisztusén" (IPT 1,18-19). A maga idejében eljött közénk az Úr Jézus Krisztus, és ő „sebesített meg bűneinkért, rontatott meg a mi vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulunk meg" (Ézs 53,5). Valakinek be kell Isten igazságát tölteni, valakinek szenvednie kell a bűneink miatt.

Jóllehet igaz, hogy Isten irgalmas, de méltán várja el tőlünk, hogy belátásra jussunk! Ezért olyan fontos feltétel a „ha". Aki azt mondja, hogy nincs benne bűn, az félelmes öncsalás! De „ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő, hogy megbocsássa őket, és megtisztítson minket minden hamisságtól." Zakariás azt juttatja kifejezésre, milyen nagyon szeret minket Isten! És egyúttal azt is, hogy mi mivel tartozunk Neki a szeretetért!

Zakariás, miközben ezt üzeni a hazatért népnek, egyúttal azt is kimondja, hogy Isten elkötelezi őket, hogy új utat kövessenek. Vessék el maguktól mindazt, ami leverte őket, ami szomorúságukra volt, ami behintette az életüket keserűséggel, a bűnnel való harcban megfárasztotta őket, most vessék el maguktól. Mindezt azért jelentette meg a maradéknak, hogy térjenek és forduljanak az élő, igaz és irgalmas Isten felé, és az ő bátorításaival igyekezzenek hálából életüket az Úrnak szentelni, belefogni háza építésébe, és igyekezzenek akarátának megfelelő és szent életet élni!

A szabadítás üzenete új lendületbe kell hozzon mindenkit! Isten megmutatta erejét, hatalmát, helyreigazító kegyelmét, most már népén a sor, hogy magához térjen, és bizalommal fogjon hozzá ahhoz, amit helyette senki más el nem végezhet. Lám a természet jobban figyel Isten idejére. Mikor múlik a tél, ha olyan lassan jön is, mint az idén, kisárgult szépen az aranyeső, megmutatták magukat a kertben a sárga és lila krókuszok, nem késett az aranyeső, és díszeleg már az ibolya, virításnak indultak a tulipánok is. Ők tudják az idejüket, és nem felejtene virágozni!

Isten kegyelme példát mutat. Kibontakozhatnak szeretett népe életében az új élet virágai. Milyen ékes és szép a kert, mikor már zöldell nek és virágoznak a fák! Bátorodjék fel az Isten szeretetéből hazatért maradék. Velük csoda történt. A történelem páratlan csodája ment végbe Babilon elfoglalásával, íme, lehetővé vált a lehetetlen, gerjedjenek hát bizalomra, és dicsőítsék Isten jóságát énekeikkel és cselekvésre mozduló hittel! Zakariás látomása felér egy diadalkiáltással.

Feleljen erre a választott nép élő hitével.

Szoktunk játszani egy olyan társasjátékot, amelyben pár szóval leírjuk vagy közölünk valónak, vagy valakinek, akit csak távolról ismerünk, a jellegzetességeit. És akkor ki lehet találni, kiről is van szó. Diákkorunkban, emlékezem, milyen találóan jellemezte valaki egyik tanárunkat. Valahogy így: „Újság, kalap, tanár." Az internátusból le lehetett látni az utcára. Mikor az egyik tanár arra jött, először feltűnt a kezében tartott újság, majd nyomban utána a kalap is. És a felismerés örömevel, szinte kórusban mondtuk ki a nevet. Ezek a

prófétai látások ennyire élesen, pár szóval kimondják a lényegét. A látomások képei így idézik a kortársak figyelmébe a jelentést is. Merjük velük együtt mi is megérteni a profétai intést.

Isten figyelmes szeretetével áll népe mellett. Sorsa éppen ezért nem bizonytalan. A szeretet távlatokat és bátorságot adhat az építésre. A választott nép sorsa nem bizonytalan vergődés. A bizalmat nem eldobni kell, hanem gyakorolni. „Békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedve, elnyerjétek az ígéretet" (Zsid 10,35). Vagy így is: „Jó várni és megadással lenni, az Úr szabadításáig" (JSir 3,26)!

Augusztus 5.

Szívünkbe írva a törvénye

**„Isten törvénye van a szívében, nem ingadoznak léptei"
(Zsolt 37,31).**

Ha az ember szívében hordja a törvényt, egész élete igazzá lesz, mert a szívben van a helye a törvénynek. Ha a fejünkben volna, megzavarna, a hátunkon hordva meggörnyednénk, de ha a szívünkben van, megtart és megerősít.

Milyen nagyszerű a Károli fordítás szóhasználata: „Istenének törvénye"! Ha már megtapasztaltuk, hogy az Úr a mi Istenünk, akkor törvénye szabadságot jelent számunkra, mert Isten, aki szövetségben áll velünk, felébreszti bennünk a vágyat, hogy akaratának engedjünk, és parancsolatai szerint járjunk. Ha egy parancs az Atyámtól jön, hogyan hajtanám azt örömmel végre.

Isten maga kezkeskedik arról, hogy az engedelmes embert megtartja és megerősíti minden lépésében. Az ilyen ember az igazat akarja cselekedni, tehát azt fogja tudni tenni, ami bölcs. A megszentelt cselekedet mindig a legbölcsebb, még akkor is, ha pillanatnyilag nem látszik annak. Isten gondviselésének és kegyelmének biztonságos útján járhatunk, ha megmaradunk a törvény által kiszabott ösvényen. Isten törvénye még soha senkit nem vezetett félre. Útjelzői az alázat, az igazságosság, a szeretet és az Úr félelme, amelyek nemcsak bölcsen irányítanak a bővülő élet útján, hanem meg is tartanak szentnek és tisztának. Aki az igaz úton jár, biztonságos utat követ.

*

Sugárzó arccal járjunk körül!

„Teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké!" (Zsolt

16,11/b)

A Zsoltáros figyelmeztet minket: „gyönyörködjél az Úrban,... hagyd az Úrra a te utadat, és bízál benne, majd ő teljesíti” (Zsolt 37,4-5). Hányszor megtapasztaljuk mi is, hogy teljes öröm van Ónála. Az Ő jobbán gyönyörűségek vannak. Az evangélium tudunkra adja azt a felséges kiváltságunkat, hogy minden lehetséges a hívőnek. Mikor egy gyermekkor óta ördögös néma ifjút hoznak Jézushoz, nyomban kezdenek mutatkozni rajta az ördögösség jelei. Atyja kéri, könyörüljön rajta. Jézus azt mondja: „ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek” (Mk 9,23). Az atya könnyhullatással mondja: „Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek”. Jézus, miután a néma és siket lelket kiparancsolja az ifjúból, megfogja kezét. Az fölkel (Mk 9,14-29). Hogyne sugároznék öröm egész valójából! Mikor nekünk ilyen Urunk és ilyen Megváltónk van, hogyne hihetnők, hogy „minden lehetséges a hívőnek”. Ezért kell nekünk is sugárzó arccal körüljárjunk!

Uram, Királyom, áldom és magasztalom szent Neved, hogy olyan sok okom van nékem is sugárzó arccal körüljárni. Hányszor megtapasztalhattam én is, hogy teljes öröm van Tenálad?! Köszönöm Néked, hogy felhőn, homályon át is láthatom dicsőségtől sugárzó orcád és hallhatom drága biztatásod: minden lehetséges a hívőnek... Uram, hiszek Benned! Ha meginogna valamikor a hitem, könyörgök én is: légy segítségül az én hitetlenségemben, hogy az én lelkem is megnyugodhassék Benned! Ámen.

„Az én lelkem szép csendesen Nyugszik csak az Úr Istenben, Mert csak ő az én idvességem. Ő nékem erős kőváram, Megtartóm és én oltalmam, Minden gonosztól megment engem.” (Énekeskönyv 62. é. 1. v.)

*

Fegyverzetünk (II.)

**Álljatok meg tehát, ... magatokra öltve a megigazulás páncélját!
Efezus6,14**

A fegyverzet második darabja a megigazulás páncélja. Ezt is csak Isten adhatja ajándékba. Imádkozva hozzuk elő ezeket a fegyvereket Istenünk fegyvertárából. Az Ő ajándékait mindig újra kell kapnunk. Nem hasonlítanak földi kincsekhez, amelyek egyszer s mindenkorra megvannak, és szépen őrizgetjük őket az ékszerdobozban. Ha egyszer megkaptuk az igazság övét és a megigazulás páncélját, azért minden nap újra fel kell vennünk ezeket. Isten maga készítette el a megigazulást Fia keresztjén! Minden bűntől, hamisságtól megtisztít és megszabadít a Bárány vére. Ezt hasonlítja az Ige a páncélhoz. A páncél befedi a mellkast, ahol a szív dobog. Az az ember, akit Isten megigazít, védett helyzetben van. Bátor lehet akkor is, ha mindenféle

vádaskodást és támadást indítanak ellene. „Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk,... ki vádolná Isten választottait? Hiszen Isten az, aki megigazít" (Rom 8,31.33). Akkor is bizakodunk, ha a Sátán, a vádló, nyugtalanítani akar. Valóban erősen állhatunk, bukás nélkül. Sokan a saját igazságuk páncéljába öltöznek. Büszkélkednek, hogy ők milyen jók és kötelességtudók, magatartásuk kifogástalan és semmi gonosz nem terheli őket. Úgy vélik, egykor nyugodtan nézhetnek majd a Bíró szemébe. De ez a páncél nagyon törékeny, szúette, korhadt fából készült. Ha valaki egy ilyen, a saját szemében erkölcsös, kifogástalan embert kérdőre von, az felháborodik és elveszti önuralmát. Ha azonban Isten kegyelme által üdvbizonyosságra jutottunk, nyugodtak lehetünk. A felindulás vagy felháborodás csak azt bizonyítja, hogy mégsem vagyunk olyan biztosak a dolgunkban. Saját igazságunk mindig rossz fedezék. Ha felülről megújult a lelkiismeretünk, minden ilyen bizodalunk szánalmas véget ér, de ha egyedül arra a megigazultságra hagyatkozunk, amit Isten a hitnek ajándékoz, akkor igazán szilárdan állunk.

Isten megigazított gyermekeinek az életéből valóban nem hiányoznak a támadások, a rágalmozások és a gyalázások. Mindezek azonban nem törik le őt, nem találja el az ellenséges fegyver. Szíve sértetlen és erős marad, és egyre inkább örvendezik az Istentől kapott megigazultságának. - Akik feddhetetelenségükkel büszkélkednek, könnyen elesnek, de aki egyedül a kegyelemből való megigazulásban bíz, nem szégyenül meg, erősen áll a kísértések között is.

*

ÜRES SZIVEK

(Zsindelyné Tüdős Klára, Az Isten markában)

Furcsa módon engem, a hetvenkét éves vénasszonyt, fiatal lányok szálltak meg mostanában.

Ezer a kérdésük, amely azonban mindig a centrális téma körül forog. Nemrégiben egy 15— 16 évesekből álló ifjú raj szorított sarokba a párválasztás sebes problémájával. Igaz, hogy én tettem fel a kérdést: miről beszéljek? Pályaválasztásról-e, vagy párválasztásról? Kórusban zengték felém harsogva: — Párválasztás!

Jól figyeljük meg: nem fiúk, de lányok izzottak már tizenöt évesen abban a tűzben,

hogy őket választja-e valaki, s hogy az ki és milyen legyen, szó sem volt! Női egyenjogúsítás van, tehát a nő is választhat, s ezzel a jogával már a tizenöt éves ugyanúgy élni akar, mint a huszonöt.

Szegény, szegény kis leányok és szegény fiúk!

Jó, hogy a világ azt mondja: mindig is a nő választ és választott is párt magának, de bizony így, némi tapasztalatokkal gazdagodva, meg kell állapítani, - hogy Istennek kijelentett sorrendje nem ez!

Ádámot mély álomba meríti, amikor az oldalbordájából megformálja a párját, s az Isten által felébresztett Ádám ismeri fel a számára elkészített asszonyemberben a társat, akit Isten szánt neki.

A kígyó bűvölete, mely Éván — s máig minden Éván — kiütözik, mégpedig egyre szembeötlőbben az, hogy nem akarja megvárni, míg Isten ébreszti fel Ádámjukat, hogy az magától felismerhesse bennük a párját.

Színpompás, illatos virág, hamvas, ízes, érett gyümölcs — kiment a divatból. Hiánycikk!

A lányok szeme olyan falánkan kacsingat jobbra-balra, úgy forog, mint a zsebóra mutatója s talán már lesütni se tudják pillantásukat, ami pedig olyan jól állt nekik.

Pirulni? Azt meg már egyáltalán nem is tudják, hogy min kellene vagy lehetne. És ez mind nem volna még olyan nagy baj, mert a divatokat úgy kinövik a gyerekek, mint a körömrágást és a mosdásiszonyt. A helyzet bezzegje az, hogy a fiúkban akármilyen vagányok, srácok és egyebek, valahol a szívük mélyén él egy öntudatlan nagy szomjúság — a szemérmes nő után.

Nekem sok fiatal barátom is van, nemcsak barátnőim, és riadtan tapasztaltam bennük egy határozott félelmet és csömört, már egészen fiatalon, a nők ragadozó magatartásától.

Olyan fiúk, akik úgy váltogatják a lányokat, mint az ingüket, sóvárogva beszélnek a megbízható társról; unják az olcsó sikereket, a csorba, összefogdosott kocsmapoharákat. Vágyakozva mesélnek nekem egy tiszta pohárról, amelyben tiszta víz van. Amelyikbe nem iszik bele akárki, amelyikre számítani lehet.

És a lányok? Szegény kis libuskák, hogy áhítozzak a szolidáris támaszt! Egy kis megbecsülést gyöngédséget, jóakaratot. És a fiúk is, lányok is, hogy sóvárognak — a

hűség után. De éppen a hűség — ebben a nagy tülekedésben — valahol elkallódott.

Pedig nem kellene ennek így lenni.

Nem kellene „élet-kiélés" címén ezt a sehova vezető utat járni ezeknek a boldogtalan gyerekeknek, ha a felnőttek példája csőbe nem húzná őket lépten-nyomon.

Mert hát beszélni, szörnyülködni, kritizálni, ítélni azt tudunk! Jó példát mutatni már kevésbe!

Az ifjúság pedig les! Olyankor lesi meg az ítélni való felnőtteket, amikor azok éppen rossz példát mutatnak.

Szóval a görbe tükörben, melyben ezeket az elferdült, girbe-gurba, természetellenes ifjú embereket nézzük — rémülten, voltaképpen saját másunkat látjuk — kétségbeesetten.

Egy leány azt mondja nekem nemrég: — Legjobb lenne, ha minden anya megnémulna.

Hát vajon csakugyan nincs segítség? Vajon csakugyan mindnyájan olyan anyák vagyunk, hogy nincs hitele a szavunknak és jobb volna megnémulnunk?

Meggondolkodtató kérdés! Mert ugyanazok a Lányok, akik néma anyák után vágyakoznak, tanácstalanul, tétován, bizonytalanul várják — reménytelenül reménykedve — a tapasztalt kezet, mely kisérti őket a kátyúból.

Mert valljuk meg, gyerekek — hiszen akármilyen vén vagyok is, én is voltam egyszer fiatal —, hogy bizony fájnak azok a kék-zöld foltok, amiket oktalanul, szükségtelenül összeszerzünk ebben a nagy-nagy önállóságunkban. Hazudjuk, persze, hogy „nem az a legény, aki üt, hanem az, aki állja", de azért túl sok könny folyik el sápadt, karikás szemű arcocskákon azok miatt a fájdalmas kék foltok miatt.

Sátáni játék ez, mert az, aki üt — akár egy fiú, akár egy másik lány — annak is tele van zsenge kis teste, szíve, lelkecskéje ugyanilyen fájdalmas rossz-rossz, beteg foltokkal.

De hát miért bántja ez a gyereksereg egymást, akkor is, ha nem akarja? Hiúságból? Hengegésből? Az erő fitogtatásából, ami nincs? Aztán az ilyen, egymást agyba-főbe püfölt gyerekeknek keserű lesz a szája íze, rossz a lelkiismerete, nem bír megbocsátani senkinek, legkevésbé önmagának. És ennek nincs vége!

Szégyellem a bántást, ezért utálok magamat és olyanformán viselkedem, mint az a parasztember, akinek elverte a vetését a jég. Fogja a cséphadarót és azt a keveset, ami még lábon áll, azt is pozdorjává veri s így kiált: — Na, nézzük, Uram Isten, mire megyünk ketten!

Forog, forog, fájdalmas dühvel, rúg-vág, kit hol ér; töri, zúzza, ami keze ügyébe akad; s aztán kongó, üres szívvel a romok közé borul, jajongó reménytelenséggel zokogva.

Ó, nemcsak a lányok, a fiúk is. Ugyanúgy fáj az ürességtől az ő szívük is. Kapnak egy pofont egy kis csakazértis bestiától s aztán továbbadják egy gyanútlan, hiszékeny, puha kis szívnek, hogy az is keményvé, kegyetlenné válva folytassa az ördögi verekedést. Mert ha annak a sípnek a szavára beállt a táncba egy legényke vagy leányka (Arany János jól megírta az Ünneprontók - ban), akkor ott nincs megállás. Magától azon a csúszdán még senki meg nem állt.

Hát nincs, csakugyan nincs segítség? Céltalan, „danse macabre” ez az élet?

Szeretnék most olyan nagyot kiáltani, amelyet nem tudok: — De van!

Van valaki, aki azt mondta, hogy aki az ő nevét hívja segítségül, az megtartatik.

A lejtőn! A „semmi” fölött. Bármilyen meredélyen!

Bernard Shaw, ez a pietistának éppen nem mondható nagy író, ezt mondta egyszer: „Ha az emberiség ebből a pokolból, amit magának készített, ki akar szabadulni, nincs más út, mint amit az a Názáreti mutatott.”

Hát igen! Itt a titok kulcsa, a balzsam, amely az üresre mart szíveket meg tudja gyógyítani: az önzetlen szeretet.

Ez pedig ott kezdődik, hogy valaki mer rosszul járni! Meri a rövidebbet húzni. Nem meggondolva, nem számításból, nem sanda mézárós módjára, hanem önként, magától értetődően örömmel. Egy másik jóvoltáért! Ez az önzetlen szeretet a gyógyszer ennek az atombontásnál félelmesebben életromboló nihilizmusnak, mely a szíveket üresre rágja.

Ez az önzetlen szeretet az üres szíveket meg tudja tölteni reménységgel, örömmel és olyan békességgel, amely minden külső körülménytől független.

A ti üres szíveteket is, fiatal fiúk, leányok!

Augusztus 6.

Menj, és vedd birtokba, ami a tiéd!

„Lásd, eléd tárta ezt a földet Istened, az Úr. Vonulj ellene, és vedd birtokodba, ahogyan meghagyta az Úr, atyáid Istene! Ne félj, és ne rettegj!” (5Móz 1,21).

Van egy örökség, amelyet bátran birtokba vehetünk, ez a kegyelem öröksége. Amit az egyik hívő már megkapott, azt bármelyik másik is elnyerheti. Legyünk azért erősek a hitben, buzgók a szeretetben és szorgosak a munkában, így semmi sem gátolhat meg a birtokbavételben. A vigasztalás és szabadulás megtapasztalásában, vagy a kegyelem csodájának átélésében nekünk is éppúgy részünk lehet, mint bármely testvérünknek. Az Úr „elénk tárta” a kegyelmet, és senki sem vonhatja kétségbe, hogy jogunk van hozzá. Induljunk, és vegyük birtokunkba az Ő nevében!

De ugyanígy elénk tárta a világot is, hogy meghódítsuk az ő számára. A világ minden országa, minden zuga meg kell hogy hódoljon neki. Ne bátortalanítson el, ha a szomszédságunkban elesett, züllött emberek élnek, sőt, még inkább ösztönözzön bátorságra, hogy induljunk hozzájuk is. Meglátjuk majd, hogy a sötét otthonok és a kemény szívek megnyílnak Krisztus előtt. Ne engedjük, hogy bárki is azért maradjon a kárhozatban, mert nekünk nincs elég hitünk. Krisztusban és az evangéliumban ahhoz, hogy elinduljunk és birtokba vegyük „a földet”. Nincs olyan sötét szív, nincs olyan elvetemült ember, akit a kegyelem ereje ne tudna meghódítani. Ezért félre a gyávasággal! Indulj a hit hódító útjára!

*

¹Testvéreim, amikor dicsőséges Urunkba, a Jézus Krisztusba vetett hitetek szerint éltek, ne legyetek személyválogatók. Jakab 2;1.

Az utóbbi évtizedekben Európában (és hazánkban is) meghatározóvá vált az a praktikusnak és okosnak tűnő amerikai életstílus, amelyeknek jelszava a „Happy” életérzés. Az életben a legfontosabb a siker, a teljesítmény, mindenki legyen fitt, lendületes és fiatal, mert ez viszi előre a világot, ennek van jövője.

Az egyházi életben is megjelent ez a stílus. Gyakran látjuk, hogy fiatal emberek, rendetlen öltözetben, parlagi szóhasználattal, kioktató stílusban (fiatalosan) lökik az evangéliumot magyar és angol nyelven (mert az is természetes, hogy ez a meglehetősen ízléstelen nyelv, az angol, kell, hogy uralja ezt a világot). Egyáltalán nem érzik, hogy az Isten szentsége, dicsősége, hatalma, nagysága és az Ő megjelenésük, magatartásuk tökéletesen kizárja egymást.

Gyülekezeteinkben is a fiatalokkal való foglalkozás lett a leghangsúlyosabb, mert sokan úgy gondolják, hogy ők jelentik az egyház számára a jövőt, a megmaradást.

A tévedés ott van, hogy az amerikai stílus a világban a reménytelenséget erősíti meg a szívekben, és a pillanatnak élést, az állandó feldobottság, sikeresség, fiatalosság hazug életstílusát terjeszti, sok kárt okozva a lelkekben és a társadalomban.

Az egyházban pedig az ifjúság bálványozása a gyülekezeti közösség felbomlását, az egyházi élet viszonylag gyors leépülését eredményezi.

Isten Igéje arra tanít, hogy az egyházban a jövő nem az ifjúság jelenlétében van, hanem Isten élő jelenlétében, szeretetében, a Szentlélek Isten csodálatos munkájában van. Ahol Isten Lelkének munkája nem élő, ott lehet akármennyi fiatal, az nem lesz maradandó érték az egyház, a gyülekezet számára! Isten jelenlétében, szeretetében viszont minden ember élő közösségre juthat egymással, függetlenül attól, hogy fiatal, vagy idős, ügyes, vagy ügyetlen, okos vagy debil, függetlenül attól, hogy milyen nemzetiséghez, rasszhoz tartozik.

Ha felelősen éljük a keresztyénséget, akkor gyakorlattá kell lenni annak, amit Pál apostol mond: „²⁸Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” Gal.3.

A kincs

Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltam a Krisztusért.

(Fii 3,7)

Jézus ezt mondta Pálról: „ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok... előtt” (Károli). A név magát a személyt jelentette. Pál tehát olyan edény, akiben Krisztus él, és őt viszi másokhoz. Krisztus-hordozó lett, úgy, ahogyan ezt Istvánnál látta korábban. Később ő írta Korinthusba: a mi kincsünk cserépedényben van.

Élete tartalma tehát Krisztus lett.

Ugyanakkor leveleiben igen gyakran használja ezt a kifejezést: a Krisztusban. Ezen elsősorban azt értette, hogy Isten őt Krisztuson keresztül látja, s így olyan tisztának és igaznak találja, mint Krisztus maga. A saját erejéből nem tudta elérni, amíg a törvény betartásától remélte ezt az igazságot, most azonban Krisztusban megkapta. De jelent ez biztonságot, védelmet is.

Eddig számára a törvény volt a legnagyobb érték, törekedett azt megtartani. De soha nem tudhatta, hogy eleget teljesített-e már. Most értékpiramisán a csúcsérték Krisztus lett. Minden egyéb leértékelődött, sőt feleslegessé vált. Erről szól mai igénk s annak folytatása. Krisztusban bűnbocsánatot, jó lelkiismeretet, rendezett múltat és kiszámítható jövőt kapott. Még mennyei polgárjogot is.

Kosztolányi Dezső panaszolja a Boldog, szomorú dalban:

Mert nincs meg a kincs, mire vágytam,
a kincs, amiért porig égtem.
Itthon vagyok itt e világban,
s már nem vagyok otthon az égben.

Pál boldog, mert Krisztussal szoros közösségben itthon van itt, és elkészített otthona van a mennyben is. Nem ő érdemelte ki, kegyelemből kapta mindkettőt. Itt küldetést, ott jutalmat, de mindenütt Krisztus jelenlétét. Küzdelmei közt, halála óráján s azon túl is. Ez teszi boldoggá.

*

Örvendezzünk az Úrban!

„Örvendezvén örvendezek az Úrban... ” (Ézs 61,10)

A Krisztusban elrejtett életet élők nemcsak sugárzó arccal járnak körül, de örvendeznek is az Úrban. Megvalósítják az apostol tanácsát: „Örüljete az örülőkkel, és sírjatok a sírókkal” (Rom 12,15). Nem irigykednek az örülőkre, és van együtt érző szavuk a sírok számára. Örökös öröm az életük! Szinte egymást bátorítják az örömükkal: „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete” (Fii 4,4). Szinte állandó öröm tölti be lelküket és teljes békesség: Krisztus csodálatos békessége. Erről a békességről mondja Jézus: „Békességet hagyok nektek; az én békességemet adom nektek: nem úgy adom én nektek, a mint a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen” (Jn 14,27). Azt is elmondhatják magukról: „a Lélek is segítségére van ami erőtlenségünknek”

(Rom 8,26). Van-e ennél nagyobb, vagy ehhez csak hasonló öröm is a világon?

Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás térjen szent Nevedre, Uram, hogy ilyen végtelen nagy örömmel töltődéi a Tied lelkét. Köszönöm, hogy a nyugtalanság, a félelem eltűnik lelkemből. Adja nagy kegyelmed, hogy lelkemnek ez a boldog állapota ne szűnjék meg soha: a Te békességed tegye egészen gazdaggá. Add, Uram, hogy ezt a túláradó örömet minden Téged szerető gyermeked megismerje! Add ennek a meggyötört és igazi békesség után annyira vágyódó világnak is a Te békességedet! Ámen.

„Örvendezzen már e világ, Légyen mindenben vigasság,
Mert Krisztus mindenért váltság, Világ bűnéért orvosság.”
(Énekeskönyv 330. é. 1. v.)

*

Fegyverzetünk (III.)

Felsaruzva lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével.

Efezus 6,15

Saru, a fegyverzet harmadik darabja: készség só. evangélium hirdetésére. Hát erre nemcsak az igehirdetőknek van elhívásuk? Sajnos, sok gyülekezetben megszokták, hogy hallgatnak és ráhagyják a lelkészre az evangélium képviselőjét. Az Úr Jézus és az apostolok szerint azonban minden keresztyén, aki békességre jutott, elhívatott, hogy a békesség követe legyen; feladata, hogy szóljon, bizonyosságot téve Jézusról, aki egyedül adhat nekünk békességet. Természetesen nem mindenki van elhívva a nyilvános igehirdetésre, de minden hívő keresztyén tegyen vallást Megváltójáról; ez az Ő akarata.

Képessége azért van erre, mert saját maga már békességre jutott Jézusban. A készséget viszont mindig újra felülről kell kapnia. Kegyelem, ha szabadon és bátran tehetünk bizonyosságot az evangélium erejéről. Az ilyen tanú bátran és biztosan léphet fel, mint az a harcos, aki jól fel van saruzva. Akinek Isten ajándékba adja, hogy örömmel szóljon, az ne húzódjék zavartan és szégyellősen félre, hiszen Isten gyermekének van valamije, ami a világnak nincs: a drága békesség. Bármennyi pénze, hatalma, becsülete is van a világ gyermekeinek, békességük azonban nincs. Olyanok, mint a nyugtalan tenger, amelynek hullámai iszapot és sárt hánynak ki. Igen nagy szükségük lenne az e világ gyermekeinek, hogy megmutassák nekik a békesség útját. „Mily szépek az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond” (Ézs 52,7). Lépéseik könnyűek és mégis határozottak. Igaz, semmibe veszik, lemosolyogják és kigúnyolják őket, de még sincs okuk arra, hogy félénken visszahúzódjanak.

Ha megkapták a bizonyágtételhez a bátorságot és határozottságot, akkor még gyenge asszonyok, tanulatlan, egyszerű emberek is olyan bátran szólnak, hogy a világ meglepődik. A Cselekedetek 4,13-ban olvassuk: „Amikor látták az apostolok hitvalló bátorságát és megértették, hogy tanulatlan, egyszerű emberek, csodálkoztak.” Mennyivel gyorsabban lenne ismertté az örömhír ezen a világon, ha a keresztyének nem lennének olyan félénkek és némák! Vigyázz, nehogy valaki vádoljon majd, akivel gyakran találkozál, hogy soha nem beszéltél neki Jézusról! - De egész lényünkből a békességnek kell áradni, hogy azt még szavak nélkül is megérezzék az emberek. Akkor áldott lesz a bizonyágtételünk.

*

Nincs ősi jogod

39. zsoltár

Amilyen nehezen nyílik a szánk hálaadásra az elvett jókért, olyan hamar nyílik panaszra, amikor próbák közé kerülünk. Ki az, aki nem zúgolódott még, és ne kapná magát újra meg újra azon, hogy szíve keserűségében panaszra nyílik az ajka? A zsoltáríró a nagy próbatételek között elhatározta, hogy nem nyitja meg panaszra a száját, némán tűr, szótlánul viseli a csapásokat. De ha tovább olvassuk a zsoltárt, látjuk, hogy ez az elhatározása csődöt mondott. És nem is csoda, hiszen az egyetlen, aki a méltatlan szenvedést szó nélkül hordozta, aki nem siránkozott, és nem tördelte jajveszékelve a kezét, az Jézus volt. Ha azt akarjuk, hogy olyan indulat legyen bennünk, amilyen benne volt, ha valóban Isten gyermekei vagyunk, tanuljuk meg panaszkodás nélkül hordozni a terheket, anélkül hogy tördelnénk a kezeinket, és jajveszékelnénk. Egy darabig össze is szorítja az ember a fogát, beharapja az ajkát, és nyeli a könnyeket, de lehet olyan nagy a lelki kín, hogy egyszer csak, minden becsületes odaszánás ellenére is, elerednek a könnyei. Ne ítéld el azt, aki nem bírja tovább zokogás nélkül, hanem inkább sírj vele együtt. Bizony mindannyian átéljük, amit a zsoltáríró: „Elnémultam, vesztegléssel hallgattam a jóról, de fájdalommal felzaklatódott.” Van úgy, hogy nem tudjuk visszafojtani a sírást. Még mélyebb pontja a lelki megterhelésnek, amikor az ember nemcsak az érzelmein nem tud uralkodni többé, hanem az értelme is fellázad a terhek ellen. Érzelmi világunk sokkal hamarabb felzaklatódik, de még ebben a zaklatottságban is gondolkozhatunk rideg értelemmel: meg tudjuk magyarázni magunknak, hogy méltán ér bennünket a nyomorúság. Lehet, hogy értelmünk még mindig higgadtan ismételteti az igét: „Azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van.” Tisztán és világosan áll előttünk, hogy Isten tudja, miért cselekszik így, és ha fáj is nekünk, a vége majd mégiscsak jó lesz, nincs ok a kételkedésre. Amikor azonban

megszűnik az értelem kontrollja, amikor már az értelmünk is felteszi a kérdést, hogy „miért”, mikor az agyunk is kételkedni kezd Isten szeretetében, akkor következik be a nyomorúságunk mélypontja. Ekkor csúszik ki lábunk alól a talaj, ekkor inognak meg az ember bizonyosságai. Ekkor mondja az ember, a zsoltáríróval együtt, hogy: „Jelentsd meg Uram az én végemet. ...”. Úgy látszik, hogy megoldást csak a halál jelenthet. A zsoltáríró belefáradt és beleroskadt a terhek hordozásába. Én is éltem át ilyen időt. Volt olyan, amikor úgy éreztem, kettészakad a szívem, és minden emberi érvelés ellenére, nekem csak ez az egy gondolatom volt: „Jelentsd meg, Uram, az én végemet!” Arra gondoltam, bárcsak ne kellene többé emberekkel találkoznom ezen a földön, és még kevésbé önmagammal, a saját kísértéseimmel. Azt akartam, hogy Isten pontot tegyen a földi létemre. Isten gyermekeinek az életében semmi sem történik hiába. Ennek az időszaknak is megvannak a maga áldásai. A zsoltáríró életében voltak időszakok, amikor úgy állt, mint a kőszikla, a soha meg nem rendülő bizonyosságával, a legnagyobb félelmek között is. Ez a lelkiállapot azonban nem alkalmas arra, hogy felismerje, a maga kiábrándító voltában azt, hogy Isten országában nincsenek ősi jogai. Azért mondja Pál apostol, hogy aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék. Eljön az idő, hogy aki most mosolyog a mások szívfájdalmán, az is megtapasztalja a gyötrő kínokat. Lehet, hogy most csodálkozol azon, hogy másoknak hogyan lehetnek kételyeik, de holnap te is ott vergődsz majd a kételkedés habjai között, elhaló ajakkal kérve: „Jelentsd meg, Uram, az én végemet!” Aki most úgy gondolod, hogy mozdíthatatlanul állsz, szemben a démoni erőkkal, egyszer csak rájössz, hogy „merő hiábavalóság minden ember akárhogy áll is!” Eljön az idő, hogy kicsúszik a kezedből, amit most markolsz, értéktelen kővé dermed mindaz, amire bizakodással, mint drága értékre tekintettél, és ekkor majd te is azt mondod, hogy „merő hiábavalóság minden ember”. Átélt te is, amit Isten minden gyermekének át kell élni hogy, nincs ősi jogod.

Olyan az ember, mint a tovasuhanó árnyék. Többször megtörtént, hogy behúzódtam egy fa hűsítő árnyékába és elaludván vagy belefeledkezvén gondolataimba, egyszer csak azt vettem észre, hogy az árnyék továbbment, és gyötrően tűz rám a nap Minden emberi segítség és jóakarát is ilyen. Lehet, hogy ott vagy valaki jóakarátának az árnyékába azonban változnak az idők, az árnyék tovaszáll, és te ott maradsz egyedül, a tikkasztó melegben. Király is lehet az, akinek az árnyékában meghúzódsz akkor is csak árnyék. Dávid árnyékában Joábot és Abiátárok nőhettek nagyra, mégis, mikor Isten elvette Dávid életét, Joábnak az oltár szarvain: kellett meghalnia, és Abiátár is hasonlóan gonosz véget ért. Ne húzódj hát az emberi hűségnek tovasuhanó árnyékába, mert egyszer csak ott maradsz a tűző nap hevében. De ne vádolj másokat, hanem nézz magadra: nemcsak mások hűtlenek, 1 ugyanilyen vagy! Most boldogan húzódnak meg az emberek a társaságodban, és jól érzik magukat a közeledben, de egyszer csak kihűl a szereteted, és hűtlenné válsz. Tovasuhan az árnyék. Vagy neked kell elhagyni a földi világot. Mert mi is csak ilyen átsuhanó életek vagyunk a jelenvaló világban. Egyedül csak O örök. Rajta kívül nincsen reménység. Amikor a zsoltáríró

eljutott addig, hogy merő hiábavalóság és tovasuhanó árnyék minden ember, tekintete megtalálja az Urat. Csodálatos ez, és Isten gyermekei valamennyien megtapasztalják ezt a csodát! Amikor feltáruul előttünk, hogy a legszeretettebb lény is csak ember, akkor szívünk egész szerelmével fordulunk Jézushoz. Boldog időszak az, amikor Isten gyermeke minden emberi bizakodást felad, minden halványt ledönt, és csak Jézusra támaszkodik, belátva, hogy minden ember csak megbízhatatlanul tovasuhanó árnyék. Ne légy hát balga gyermek, aki a tükör által visszavert fényt kergeti a falon! Mert amikor megfognád, tovalebbr. Ne legyen semmi másban reménykedésed, csak abban, amit Isten tett érted.

A bűn csúfot űz belőlünk. Az ördög nem elégszik meg azzal, hogy elveszi az értékeinket. Őt a bosszúállás gondolata vezeti. Nem azért veszi el a tisztaságot, mert neki szüksége van rá, hiszen a mi tisztaságunk nem teszi őt szentté. Ha minden emberi igazságot megnyerne is, akkor sem igazulna meg, mert átkozott. Csupán a bosszúállás gondolata vezeti, és bosszúját úgy töltheti ki rajtunk, ha csúfot űz belőlünk. Ne higgye senki, hogy a bűn titokban marad. Az iszákos ember egyszer csak tántorogni kezd, és onnantól mindenki látja a bukását. Az ördög nem elégszik meg azzal, hogy valaki csak a saját szemében legyen hazug. Eljön az idő, amikor a hazugság kiderül. Köznevetség tárgyává akar tenni téged. Hadd gúnyolódjanak az emberek, hadd legyen gyalázat az Isten igéjén!

A csúfságtól egyedül Isten menthet meg. Az a csodálatos, hogy akik egyszer odaadták magukat Krisztusnak, megszabadulnak attól, hogy bolondok csúfjává legyenek. Az iszákos ember a józanság mintaképe lesz az ismerősei előtt, a hazug az igazmondásé, a tolvaj a becsületességé. Önmagukban, bűntől elgyötört állapotukban, csak bolondok csúfjává lennének, ha azonban az Úr megtisztítja őket, valóban tiszták lesznek. Mardos a bűn? Világ csúfjává akar tenni téged? Nem lesz béke és nyugalom a szívedben addig, amíg meg nem érted, hogy csak Isten válthat meg ebből. Csak akkor jön el a szabadítás, ha megalázod magad. Ha vállalva a bűnödet, így szólsz: „Ments ki engem minden álnokságomból!” Ekkor nyúl le érted Isten keze.

A nyomorúságban az az egyetlen mentő gondolat, hogy Isten cselekedte. Amíg az ember, elesett állapotában, nem látja, hogy minden csapás mögött Isten keze van, aki méltán haragszik az ő álnokságai miatt, addig nem jut el oda, hogy: „Megnémultam, nem nyitom fel szájamat ...” Csak amikor belátjuk, hogy Isten cselekedett velünk, akkor jutunk békességre.

A bűn büntetése úgy hat ránk, mint az enyészet, mint mikor a moly emészti a ruhát. Ne féljen azonban senki ettől, mert csak az emésztetik meg, amire nincsen szükségünk. Fáj ugyan az énünknek, és csak kínlódva adjuk fel a magunk igazát. Isten tudja azonban, hogy miért kell feladnod, hogy miért bocsátja rád feddéseit és ostorát. A szenvedések között

egy fokkal még mélyebbre jut az emberi szív. A zsoltáríró először azt ismeri fel, hogy „merő hiábavalóság minden ember”, aztán, mikor felismeri, hogy Isten keze cselekszik, és a bűnei miatt méltán bünteti őt, akkor jut el odáig, hogy minden csak kegyelem. Felismerni, hogy minden ember merő hiábavalóság, passzív tudás, az aktív tudás az, hogy: minden kegyelem. A próbák és bukások által, Isten el akarja vezetni az embert oda, hogy felismerje: nincs ősi joga. „Jövevény vagyok tenálad!” Jól tudjuk, hogy a jövevény csak megtúrt személy. Nincsenek öröklött jogaink a mennyben: ősi jogunk csak a pokolhoz van, a mennybe csak kegyelemből mehetünk. Isten gyermekének szem előtt kell tartania, hogy Vele szemben nem lehetnek igényei vagy jogai. Ha a bezárt ajtón zörgetsz, Istennek nem kötelessége kinyitni: ha kinyitja, csak kegyelemből teszi. Bármelyik keresztyén felekezeti tagjaként születél is, nem szabad elfelejtened, hogy Isten a kövekből is támaszthat fiákat Ábrahámnak. Ha te vadhajítás létedre beoltattál az olajfába, nincs jogod lenézni a kitört ágakat, mert nem te hordozod a gyökeret, hanem az hordoz téged. Azok hitetlenség miatt törettek ki, te pedig hit által állasz, tehát fel ne fuvalkodjál, hanem félj! Noha az újszövetségi kijelentés szerint nem vagyunk jövevények és zsellérek Isten országában, mégis ezzel a tudattal kell járnunk. Vannak keresztyén emberek, akikről lekopott a szerénység. Egy ideig, méltatlanságuk tudatában, alázatosan jártak, de egyszer csak elbizakodtak. Megszűnt szívükben a hódolat Isten iránt, sőt, annyira otthonossá váltak a mennyei hajlékban, hogy szinte magukat tolták Isten helyére. Vizsgáld meg magad te is, hogy mekkora alázattal veszed a kezébe az Igét. Nem nyúltál-e régen sokkal szerényebben a lelki javakhoz, azzal a boldog tudattal és hálaadással, hogy kegyelem, ha hozzányúlhatsz.

Szomorú, ha Isten gyermekei elfeledkeznek róla, milyen nagy kegyelem, hogy olvashatják az Igét, hogy ott lehetnek a közösségi összejöveteleken, és a fiák jogaival járulhatnak az Úrhoz. Nem tudom elképzelni, hogy miután a tékozló fiút visszafogadta az atyja, a példázat ott folytatódjék, ahol elkezdődött. Ettől fogva mindig azzal a tudattal ült le az asztalhoz, hogy ez nem illelné meg őt, ha az atyja nem kegyelmezett volna meg neki. Nem lenne joga a kenyérhez, mert már egyszer eljátszotta. Isten gyermeke, te is így közelíts az élet fájának gyümölcseihez, és így meríts az élet vizéből! A zsoltárírónak azért kellett átélnie az első tizenkét vers gyötrelmeit, hogy eljusson ide.

Nincs kínzóbb, mint amikor Isten tekintete szemrehányóan pihen meg az Ő gyermekén. Isten most is néz: ez vajon enyhülést jelent-e neked vagy pedig kint? Örömmel, biztatón, jóváhagyóan pihen meg rajtad Isten szeme vagy pedig szomorúan, a kevélységed miatt? Testvér! Nézz ennek a mindenható Úrnak a szemébe, és kérdezd meg tőle, csendes alázattal, hogy mit lát benned? Önteltséget vagy pedig alázatot? A te egyetlen, örökkévaló és mozdíthatatlan jogod Jézus Krisztusban van, az Ő kereszthalála által, aki ősidők óta, örök szeretettel szeretett téged.

Augusztus 7.

Krisztus követése a dicsőségbe vezet

„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya" (Jn 12,26).

A legmagasabb rendű szolgálat az Ő követése. Ha Krisztus szolgája akarok lenni, követőjévé kellennem. Ha Jézus Krisztus nevének dicsőséget akarunk szerezni, akkor a legjobb, ha mindenben úgy igyekszünk cselekedni, ahogyan Ő cselekedett. Ez legyen a szemem előtt mindennap.

Ha követem az Úr Jézust, Ő társam lesz; ha olyanná leszek, mint Ő, akkor vele lehetek. Ha itt a földön igyekeztem a követője lenni, akkor, ha majd eljön az ideje, felvisz engem, hogy odafönt vele lakozzam mindörökké. Urunk a szenvedés után királyi trónusra ült; mi is, miután itt a földön egy ideig szenvedtünk vele együtt, megérkezünk majd a dicsőségbe. Ahogy az Úr Jézus élete a feltámadásban dicsőült meg, a mi életünknek is ez a reménysége. Ha követjük a megaláztatásban, vele leszünk a dicsőségben is. Jöjj én szívem, bátorodjál fel, és járj az Úr vérrel jelzett lábnyomában!

Ne feledjük azt sem, hogy az Atya megbecsüli azokat, akik követik Krisztust. Ha látja az Úr Jézushoz való hűségemet, megbecsülésének és szeretetének számtalan jelével halmoz el Fia érdeméért. Semmilyen más kitüntetés nem közelítheti ezt meg. Fejedelmek és királyok a megbecsülésnek csak az árnyékát adhatják, az igazi dicsőség csak az Atyától jöhet. Ezért én lelkem, ragaszkodjál az Úr Jézushoz még jobban, mint valaha!

*

János engedelmessége

Akkor eljött Jézus... Jánoshoz, hogy keresztelje meg őt... János azonban... ezt mondta: „Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj..." (Mt 3,13-17)

A bűnbánó bűnösök hosszú sora kígyózott a Jordán partján. János egy pillanatra mindenkit bemerített a vízbe, majd kiemelte. Egyszer csak megtorpant. Aki előtte állt, azt nem akarta bemeríteni. Neked kellene engem bemerítened - mondta neki. Jézus azonban csendesen válaszolt: „Engedj most, mert az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot." Akkor engedett neki.

Miért állt be Jézus a bűnösök közé, amikor bűn nélküli volt? Noha egyedül ő volt ilyen a földön az ősi bűneset óta, ezzel is kifejezésre akarta juttatni, hogy azért jött, hogy magára vállalja a mi bűneinket, s így szerezzen nekünk Istennél bocsánatot.

Miért torpant meg János, amikor felismerte Jézust? (Az emberek akkor még nem ismerték őt.) Mert Jézus isteni szentsége és tökéletes tisztasága előtt azonnal a maga bűnös volta jutott eszébe, s érezte, hogy bocsánatra szorul.

És miért engedett mégis Jézus kérésének? Ez a legszebb ebben a jelenetben. Hiszen János elhatározta, hogy nem kereszteli meg Jézust, mert lelkileg megtisztulni csak bűnösöknek kell. És ebben teljesen igaza is volt. De Jézus egyetlen szelíd mondatára mégis megváltoztatja elhatározását, félreteszi a maga igazát, és megteszi azt, amit Jézus kér.

Sok ilyen győzelemre lenne szükség a mi életünkben! Amikor lehet, hogy másképpen gondoltam, lehet, hogy nem is értem most Jézust, még igazam is van - s mégis megteszem, amit ő mond. Kész vagyok engedelmeskedni neki.

Egészüljön ki adventi programunk, és ragyogjon e három szó előttünk: akkor engedett neki. Ebben mutatkozik meg az igazi istenfélelem, bizalom, alázat, ezzel dicsőítjük ma is Megváltónkat. Miben kell elkezdenünk ezt az engedelmességet?

*

„Ha engedelmesen hallgatsz az Úrnak, Istenednek a szavára... Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérnek téged... Áldott leszel a városban, és áldott leszel a mezőn. Áldott lesz méhed gyümölcse, termőfölded gyümölcse... kosarad és sütőteknőd... Vereséggel sújtja az Úr ellenségeidet, ha rád támadnak... Az Úr a maga szent népévé emel téged... Elsővé tesz téged az Úr, nem utolsóvá, mindig fölül leszel és nem alul...”
5Mózes 28,1-14

Mózes ötödik könyve vége felé találjuk a nagy áldást és a nagy átkot. Az áldás régiesnek, az átok túl keménynek tűnik. Mint az Ószövetség minden törvénye, az egész közösségre vonatkozik, és az az érdekes, hogy ha komolyan megvizsgáljuk, a mindennapi élet gyakorlatában ma is teljesül mind a közösség, mind az egyének életében. Az áldásnak csak legjellemzőbb pontjait idéztem, de érdemes elolvasni az egész szakaszt. Isten ősi törvényének hitelességét igazolja, hogy magától értetődően valósulnak meg áldásai, ha egy közösségbe begyökerezik, szokássá, természetessé válik az Isten törvénye szerinti életrend. A mi népünk élete is akkor volt nyugodt, áldott, szegénységben is megelégedett, egymást segítő és egyre emelkedő, gazdagodó, amikor ez volt benne az

uralkodó értékrend. Ők sem voltak ártatlanok. Bűnök akkor is voltak bőven. De a bűn bűnnek, az erény erénynek számított. Ha ma nem tapasztaljuk ugyanezt, figyeljük meg, mennyi hiányzik Isten törvényének komolyan vételéből, és nem fogunk csodálkozni, ha kiderül, hogy ugyanannyi hiányzik áldásaiból is.

Uram, ma szinte gúny tárgyává válik, aki a Te törvényedre hivatkozva próbál valakit bűneire figyelmeztetni, annyira megszokottá lett a törvénytelenység. Irigyeljük egymás boldogságát, és panaszoljuk, hogy senki sem boldog. Ábrándozunk csodaeszközökről, és fűtetlen marad a lakásunk. Nem akarjuk tudomásul venni, hogy más úton nem lehet jó eredményt elérni, csak a Te utódon. Ébressz rá engem, hogy ezt a panaszt ne így mondjam, általánosságban, hanem értsem magamra, és próbáljak úgy élni, családomat úgy nevelni, másoknak példát úgy mutatni, hogy Téged követlek. Tudom, hogy áldásaid meg fognak jelenni életemben. Ámen.

*

A fiatalosság titka

Öreg korban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak.

Zsoltár 92,15.

Micsoda nagyszerű ígéretek vonatkoznak mindazokra, akik Isten házába vannak plántálva és benne is maradnak. Zöldellők és termők maradnak még öregkorban is. - A korrallal együtt fogy az erő és lassanként megrokkban az ember. De a hit, a szeretet és a reménység ereje nem fogy el Isten gyermekéből az évek folyamán sem. Ha szellemi fejlődése egészséges, még inkább növekszik. Akik az Úrra várnak, mindig új erőt kapnak. A testi erő, még az értelmi képesség is lassanként gyengül, de a lelki-szellemi erő soha ki nem apadó forrásból táplálkozik. A buzgóság természetes tüze, a fiatalos lelkesedés tüze idővel kialszik, elfojtják a kedvezőtlen és kellemetlen tapasztalatok, de a Jézus iránt való szeretet és az Ő ügye iránti buzgóság tüzet a Szent Szellem olaja táplálja és növeli.

Testünk érzékszervei is eltompulnak az öregségben; szemünk gyengül, elveszti látóképességét. De a szellemi megértés szemei Isten gyermekeinél az öregségben sem gyengülnek, ellenkezőleg, még élesebben és világosabban látnak. Testi hallásuk csökken ugyan, de a szellemi nem. Egyre jobban hallja a jó Pásztor hangját, minél régebben követi Őt. Lábunk és kezünk elfárad öregkorunkra; a test rugalmassága is eltűnik, de Isten igazi gyermekei szellemileg még elevenebbek lesznek (Ézs 40,30). Öregkorban könnyen szívünkbe fészkel magát a zsörtölődés és a rosszkedv, Isten gyermekei azonban, még ha félre is kell már állniuk, öregségükben is derűsek, mint a gyermekek. Nem hallgat el ajkukon Isten dicsérete.

Az ifjúkor a tanulás ideje. Idővel a legtöbb ember abbahagyja a tanulást és a megszokott kerékvágásból nem tud többé kizökkenni. Ezáltal elvesztik kapcsolatukat a fiatalokkal és ellentétbe kerülnek velük. Jézus igazi tanítványai mindvégig kitartóan tanulnak. Ez a képesség és a tanulásra való készség Isten gyermekeinek fiatalos jelleget ad, és közel hozza őket a fiatalokhoz. Az öregek tudálékossága, mert ők mindent jobban akarnak tudni, taszítja a fiataltságot. A vitatkozó hajlamú és kritikus szellemű ember, aki tökéletesnek tartja magát, és aki mindig zsörtölődik, az idő előtt megöregszik. Isten gyermekei lélekben és szellemben fiatalok maradnak, mert szellemileg állandóan fejlődnek, új hajtásokat hoznak, és mert a szívük akkor is háladalt énekel, ha az ajkuk erre már nem képes.

*

Legyünk készen!

„Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud,... csak az Atya. ” (Mk 13,32)

Ha oda vágyunk jutni, ahol az Úr Jézus van, nekünk is készen kell lennünk (Lk 12,40), mert - mint igénk mondja - „arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud,... csak az Atya". Az igazi keresztyén embernek minden percben készen kell lennie a hazamenetelre, mégis úgy kell dolgoznia, mintha örökké élne, - mondja nyugati hittestvéreinknek egyik kedvelt mondása. Vigyáznunk kell, hogyha éjjel jönne is a Vőlegény, ébren várjuk. Vigyázzunk, hogy várakozás közben ne aludjunk el. Mint a tíz szűznek, készen kell tartanunk lámpásainkat. Arról is gondoskodnunk kell, hogy legyen elegendő olajunk, ha emberi számítás szerint késnek is a Vőlegény... (Mt 25,3-4). Mindannyiunknak, akik Véle vágyunk lenni az örökkévalóságban, várunk kell dicsőségének megjelenését (Tit 2,13). Méltó fogadására nem hagyhatjuk az utolsó percre az előkészületet.

Uram Krisztusom, Te tudod, hogy szorongó szívvel várom jöveteled. Szükségem van nemcsak nékem, nemcsak árva népünknek, de az egész világnak megjelenésedre: nagyon megszorodtak már ellenségeink! Nagyon szeretnének már beülni az egyedül Téged megillető trónusra. Jövel, Uram Jézus! Szorongó szívvel várunk! Jövel! Ámen.

„Ellenség ellen áldásod fedez, A könny nem sós, a kór is könnyű lesz, Sír, halál-fúlánk, hol a győzelem? Győztes leszek, csak légy, Uram, velem.

Hunyó szemembe véd keresztedet, Ködöt foszlatva láttasd szent eged. Föld árnya fut, menny fénye megjelen: Halálban is Te légy, Uram, velem." (Énekeskönyv 511. é. 4-5. v.)

*

Nagy vagy Te, Isten!

A kegyelem szövetsége változhatatlan és örök. Az ég és a föld elmúlnak, a történelem legkiválóbb, és legmegrendítőbb eseményei is előbb-utóbb a múlt homályos ködébe vesznek, meginognak a legerősebb alapok is, a kegyelem azonban, amellyel Isten lehajol az Ő népéhez, örökké megáll.

Isten kegyelme megáll, mert azt mondta az Úr: „Szövetséget kötöttem az én választottammal, és megesküdtem az én szolgámnak.” Isten megbízhatóságán, szavainak igazságán esne csorba, ha kegyelmének szövetségét megváltoztatná, vagy attól eltávoznék. Éppen ezért a kegyelem szövetségére mindenkor bizalommal támaszkodhatunk.

Isten ebben a szövetségben erősíti meg választottait. Nemcsak Istenre nézve áll meg tehát ez a szövetség, hanem azokra nézve is, akiket a kegyelemben részesített. Az Ő lényéből következik, hogy dicsőségét és hatalmát nem tartja meg magának, hanem közli az övéivel.

A mennyei seregek is Isten hűségét hirdetik. Még inkább hirdethetik, és még inkább csodálhatják Isten hűségét az emberek! Hát van-e csodálatosabb, és magasztalásra méltóbb, mint az a hűség, amellyel a szent Isten a bűnbe merült és abba újból és újból visszamerülő ember iránt viseltetik? Aki Isten és a bűnös ember kegyelmi viszonyát szemléli, nem tehet mást, minthogy dicséri Istent szabadító és hűséges voltaért „a szentek gyülekezetében”.

Isten nagysága és hűsége a felhőkben is megmutatkozik. A felhők számtalanszor homályba borítják utunkat, eltakarják szemünk előtt a reménység sugarát, „Árny borong a völgyben lenn, hol fáradt lábunk vándorol”, utóbb azonban meglátjuk mi is, amit Jób meglátott, hogy „Ő helyezett értelmet” a sötét fellegekbe is.

A felhőkben nincs senki, aki hasonlatos volna Istenhez, mert a felhők mögött is ott van az Ő hatalmas és erős keze, ott vannak megtartásra kinyújtott karjai. Aki átmegy a felhők között, az is dicsőséges megtapasztalásként mondja majd: „Ki olyan, mint az Úr, az istenek fiai között?”

Isten gyöngédsége és szeretete azonban nem homályosíthatja el az Ő szentségét: „Igen rettenetes Isten Ő a szentek gyűlésében, és félelmetes mindazokra, akik körülötte

vannak." A kegyelem, hogy szövetségében hozzánk hajolt, nem jogosíthat fel bennünket arra, hogy könnyelműen járjunk előtte, hanem éppen az Ő kegyelmének, szövetségének kell minket arra kényszerítenie, hogy megtagadva testi kívánságainkat, tisztességben és szentségben igyekezzünk járni az Úr orcája előtt. Mert míg a bűnben vergődővel szemben gyöngéd, a környezetében levők előtt szent és félelmetes. Míg a bűneivel küszködő, a bűnbánat könnyei között sóhajtozó szívhez mérhetetlen szeretettel hajlik le, kemény és szigorú az Ő megváltott népéhez, akik előtte járnak a szolgálatban. Akik hozzá közel vannak, azokban kell megszenteltetnie.

Istennek van ereje ahhoz, hogy az Ő hűségét megtartsa, hiszen nagy Isten Ő, erős, és „seregeknek Istene”. Nem olyan Ő, mint az ember, aki sokszor minden jóakarata ellenére hűtlenné, csapodárrá válik, mert nincs ereje megmaradni a hűségben. Isten hatalmas ereje biztosíték számunkra arra nézve, hogy megtart minket hűségének az oltalma alatt.

Amilyen hűséges és gyöngéd a bűneiben vergődőhöz, olyan keményen uralkodik Isten „a tenger kevélységén”, és megtöri annak hajkait, „amikor 10. vers felemelkednek”. Isten a kevélyeknek ellenáll. A kegyelemben való megmaradásunk feltétele tehát az alázatban való megmaradás. Ő ledönti a hatalmasokat trónjaikról, az alázatosokat viszont felmagasztalja.

Istennek hatalma van Egyiptom minden kevélysége felett, a rabszolgatartó, hatalmas Egyiptom felett, amelyik váltig nem mondott le arról a reményéről, hogy a fogságból kiszabadult népet előbb vagy utóbb mégiscsak visszafordíthatja, aminthogy a fogságból szabadult nép is évszázadokon át szívében hordozta a visszakíváncolás ösztönét. Istennek azonban van hatalma megrontani Egyiptomot, sőt a kegyelem szövetségébe vont embert képes hatalmának karjával saját kívánságától is megoltalmazni.

„Tieid az egek, a föld is a tied” - Ő alkotta a világot, minden belevalóval együtt. Vigasztalás ez a kegyelem szövetségében élők számára: ha Istené, akkor hatalma is van felette. Ha szükséges, még az egeket is mozgósítja az övéi megtartására, de a történeti és fizikai eseményeket is úgy irányítja, hogy azok az övéinek az üdvösségét munkálják. Nincs olyan történés a mennyekben, és a földön sem, amely ne a mindenható Úr tudtával, akaratával és céljainak elérése végett történne.

Minden, ami bennünket körülvesz, az Ő teremtése. Hatalma van felettük. Nem úgy, mint az ember, aki alkotásai felett sem képes uralkodni, hanem a technika fejlődésével mind fokozottabb mértékben lesz alkotásainak a rabszolgájává. Ha Isten visszavonja teremtő és mindeneget életető leheletét, akkor minden, ami most van, újra a semmibe tér vissza.

Észak és dél, a Thábor és a Hermon szintén Isten teremtése, amiképpen az Ő teremtései

a mélységben és a magasságban lévő lelkek, a démonok és a mélység szellemei egyaránt. Aki tehát Isten kegyelmi szövetségének az oltalma alatt áll, azt teremtő hatalmánál fogva ezektől is megvédelmezheti, mert karja hatalommal teljes, keze erős, és jobbjá méltóságos. Van hatalma teremtményei felett, és van ereje megtörni ellenállásukat, és sokkal méltóságosabb annál, minthogy közülük bármelyik megronthatná az Ő dicsőségét.

Hatalmánál, erejénél és méltóságánál fogva a királyság egyedül Istent illeti meg. „Igazság és jogosság az Ő királyi székének alapja”, igazságosan hajtja maga alá a népeket, jogosan uralkodik a teremtmények felett, mert azok mind az Ő művei, az Ő alkotása. E jelenvaló világon minden uralkodó csak sáfárként, megbízottként gyakorolhatja a királyi jogokat. Isten királyi széke viszont örök; igazságon és mozdíthatatlan jogosságon alapul.

Isten igazsága félelmetes igazság, az Ő jogossága minden ellentmondást elnémító jogosság. Népeinek fiaihoz azonban kegyelmes és hűséges. Ha kegyelme nem előzné meg igazságát és jogosságát, akkor bűneink, jogtalanságunk miatt eltiportatnánk, megsemmisíttetnénk. Mielőtt azonban igazságával megérkezne hozzánk, kegyelmével karol át, hogy igazságát megigazultan fogadhassuk.

„Boldog nép az, amely megérti az Ő kürtjének szavát.” Isten érkezését mindig megelőzik a harsonák. Mielőtt királyságának félelmetes dicsőségében megjelenne, előbb fölhangzik a kürt szava, az Ő kegyelméről és hűségéről szóló bizonyágtétel, és akik a kürt szavára felfigyelve engedelmeskednek a hívásnak, azokra nem borul sötétség, hanem az Ő arcának világosságában járhatnak. Azok az Ő nevében örvendeznek, mert megnyerték az Ő igazságát, és felmagasztaltatnak ebben az igazságban.

A magunk igazságában csak megaláztatnánk, mert minden mi igazságunk olyan, „mint a megfertőztetett ruha”, az Ő igazsága azonban olyan, „mint a kelő nap az Ő erejében”. Őbenne van az Ő népeinek az ereje is: „Mindenre van erőm a Krisztusban.” Rajta kívül azonban a Fii⁴,₁₃ kegyelem szövetségének a részesei is tehetetlenek, és erőtlenek még az akarásra is.

Nemcsak erősségünk, hanem pajzsunk is Ő. Minden erősségünk dacára szükségünk van ugyanis pajzsra. Sohasem erősíttethetünk meg annyira, hogy a sötétség hatalmának a tüzes nyilaival szemben védve volnánk. Szükséges tehát, hogy a nagy Isten, a seregek Ura és mindenek királya pajzs és páncél hűségével és oltalmával vegyen bennünket körül. Ő a mi királyunk, a mozdíthatatlan hűségű, örökké tartó kegyelmű, csodálatos, hatalmas és erős Isten.

Augusztus 8

Ha benne bízol, nem csalatkozol

„Az én Uram, az Úr megsegít engem" (Ézs. 50,7).

Ez az igerész prófétai előrelátással beszél a Messiás szenvedésének arról a napjáról, amikor mindhalálig engedelmes volt, amikor hagyta, hogy verjék a hátát és az arcába vágjanak. Ezen a napon megtapasztalta az ÚR segítségét.

Én lelkem, minden szenvedésed csak semmiség Jézus Krisztus szenvedéséhez képest. Miért nem bízol hát abban, hogy az Úr téged is megsegít? Megváltónk különleges helyzetben volt, mert a bűnös ember helyett szenvedett - mint helyettes áldozat. Ezért még Atyjának is el kellett hagynia, és lelke az istennélküliség állapotától kellett hogy szenvedjen. De neked nem kell ezt végigszenvedned és így felkiáltanod: „Miért hagytál el engem?!" Lásd, a Megváltó még ebben a helyzetben is bízott Istenében, te miért ne tudnál bízni? Ő érted halt meg, immár lehetetlen, hogy magadra maradj; légy hát jó reménységgel!

A mai nap munkája és próbatételei között is szólj így: „Az én Uram, az ÚR, megsegít engem". Menj bátran előre. Vedd fel a hit pajzsát, és szánd el magad, hogy sem gyengeség, sem félelem nem fog eltántorítani. Ha Isten a segítséged, mi állhatja utadat? Ha bizonyos vagy abban, hogy a Mindenható veled van, mi lehet túlságosan nehéz számodra? Kezdd örömmel napodat, és ne engeddd, hogy bármi is eltakarja előled az örökkévaló nap sugarát.

*

Fogódzó a viharban

**Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.
(ApCsel 27,25)**

Pál apostol hogy megmeneküljön népe vezetőinek halálos gyűlöletétől, a császárhoz fellebbezett. Ezért mint foglyot Rómába kellett őt szállítani. Nem hallgattak rá, hogy kicsit később induljanak el, így olyan viharba kerültek, hogy kétheti hánykolódás után „elveszett megmenekülésünk minden reménye".

Ekkor megszólalt a fogoly Pál: „bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó." Honnan veszi ezt? Isten azt mondta neki: „a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón... Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta. Egy szigetre kell kivetődnünk." Nem tudták, hova sodródtak, végül Málta szigetére kerültek, s megmenekültek.

Ez a hívők szerepe a világban. Ők mindig kapcsolatban maradnak Krisztussal. Krisztus szól hozzájuk az igén keresztül, s ők értik, amit mond. Nemcsak értik, hanem biztosra veszik, hogy az ige igaz, hittel megkapaszkodnak benne, s így tudják a többiekben is tartani a lelket. Nem szégyellik az igét vállalni mások előtt sem. De közben Pál észrevette, hogy a matrózok meg akarnak szökni, és megakadályozta ezt. Gondja volt arra is, hogy egyenek az emberek, mert az úszáshoz erő kell, s maga adott jó példát erre. Ő fogolyként is Krisztus szolgája volt - mindenki javára. Nincs identitásavara, a gyilkos viharban is hivatása magaslatán áll. Két lábbal ebben a világban, de nem e világból való erővel tud szolgálni másoknak.

Nem sértődött meg, hogy először nem hallgattak rá, nem volt közönyös, hogy neki már üdvössége van, a többi elveszhet, nem szégyellte a Krisztus evangéliumát, de tudott egészen gyakorlati segítséget is adni.

Így használhat-e minket is Urunk azok javára, akik közt élünk?

*

Nem élhetünk önmagunknak!

„Közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának... " (Róm 14,7)

Alig kezdődik el az emberiség élete a földön, máris lesújt Káin gyilkos botja testvérére, Ábelre és elhangzik ajkáról a hamis védekezés: „Avagy őrizője vagyok-e én az én alyámfiának?" (IMóz 4,7) Igen, őrizőinek kell lennünk, mert „közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának" - feleli igénk. Megfellebbezhetetlen indoklást is fűz hozzá: „mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár élünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk" (Róm 14,8). „Tartozunk mi, az erősek, hogy az erőtlenek erőtlenségeit hordozzuk" (Róm 15,1). A rászorulókön segítenünk kell: „Ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is" (Lk 12,34). Nem lehetünk addig Istenéi, míg új értékelés nem lesz úrrá életünkben, míg kárnak nem ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt (Fii 3,8). Csak az az igazi érték, ami közelebb visz minket Istenhez, viszont kár mindaz, ami eltávolít minket Tőle!

Uram, könyörgök Hozzád, nyisd ki az én szívem is, hogy ne tudjak részvét nélkül elhaladni a Jeruzsálemből Jerikó felé menve rablók kezébe eső sebesült mellett. Tégy, Uram, engem is

minden igazán rászorulóval szemben irgalmas samaritánussá! Töltsd meg szívem igazi könnyörülő szeretettel minden segélyre szorulóval, különösen hitünk cselédeivel szemben! Éreztesd meg velem kegyelmedből, hogy minden jó, amit másokkal cselekszem, Teveled magaddal teszem! Irgalmaidból. Ámen.

„Ha pedig még többet vehetek Ingyen való jóvoltodból
És másokkal is jót tehetek Velem közlött áldásodból:
Engedd, hogy legyek hű sáfára Nálam letett javaidnak,
Lehessek vigasztalására Velem testvér fiaidnak.”
(Énekeskönyv 460. é. 1. v.)

*

Fegyverzetünk (V.)

**Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Szellem kardját, amely az Isten beszéde.
Efezus 6,17**

Az üdvösség sisakját más helyen a reménység sisakjának nevezi az Ige (ITesz 5,8). Itt tehát az eljövendő üdvösségről van szó, amely Urunk visszajövelekor lesz nyilvánvaló. Ezt a reménységet sisakhoz hasonlítja, amely megvédi a fejet az ellenséges ütésektől. Isten gyermekei életében is nehéz sorscsapások jöhetnek, de az eljövendő reménység dicsősége erőt ad nekik a kitartásra. Mindez most csak rövid átmenet, bármilyen fájdalmas is. A végén öröm int felénk.

„Vegyétek fel a sisakot!” Ez kétféleképpen történhet. Először: Emlékezzetek reménységekre, mélyedjete el benne, kutassatok szorgalmasan utána! Mélyedjete el mindenképp a reménység nagy könyvében, János Jelenések könyvében. Itt bontakozik ki reménységünk egész gazdagsága. A jelen sötétségében erősítő kilátást kapunk, így derűsek leszünk a nyomorúságban és erősek a tűrésben. Másodszor: Reménységünket újra meg újra fentről kell kérnünk, mert sokszor minden szürke körülöttünk. Mit ér a legszebb kilátás, ha ködben van a táj? Istennek kell szétoszlatnia a homályt, hogy szemünk csodálkozva lássa, mit készített Ő nekünk. Akkor elfelejtjük a meredek kapaszkodó fáradságát és veszélyeit.

A keresztyének nemcsak védekezésre vannak elhívva, hanem támadásra is. Le kell sújtaniuk, ütésekkel kell adniuk, de nem testi fegyverekkel, nem a gúny és szidalom szavaival, hanem a Szellem kardjával, amely Istennek valamelyik kijelentése. Az ilyen Igét felülről kell kérnünk. - A felülről ajándékozott szó átütő erejű, hatalma van és villámként hat. Jézus így kapta meg minden szavát az Atyától. Talán mi sem vagyunk szónokok és nincs természetes beszédképességünk, de Isten a gyermekek és csecsemők szája által erősíti meg

hatalmát ellenségei miatt (Zsolt 8,3). Ily módon hányszor megszégyenítettette már az okosok hitetlenségét! Szívesen veszi, ha gyenge és tanulatlan emberek megdicsőítik Őt. Péternek a Szent Szellem erejével tett bizonyosságára a nagytanács is elhallgat, de a Simon mágus is (Csel 8,22; 23,9). Ellenségei nem állhatták ellene a bölcsességnek és a Szellemnek, amikor és ahogyan István beszélt (Csel 6,10). - De a legdicsőségesebb az, amikor az ellenséget nemcsak elhallgattatja, hanem elvezeti az igazság megismerésére. Ez a legszebb győzelem, aminek az angyalok is örülnek a mennyben.

*

Megnyugtatták lelkemet!

Ismét föltekintettem, és láttam, hogy négy harci kocsi jön ki két hegy közül. Ezek a hegyek érchegek voltak. Az első kocsiba vörös lovak voltak fogva, a második kocsiba fekete lovak, a harmadik kocsiba fehér lovak, a negyedik kocsiba pedig erős, tarka lovak. Megszólaltam, és azt kérdeztem a velem beszélő angyaltól: Mire valók ezek, uram? Az angyal így felelt nekem: Ezek most indulnak a négy égtáj felé, miután ott álltak az egész föld Ura előtt. A fekete lovak észak földjére mennek; utánuk mennek a fehérek, a tarkák pedig dél földjére mennek. Az erősek is előálltak, és indulni akartak, hogy bejárják a földet. Ezt mondta: Menjetek, járjátok be a földet! Be is járták a földet. Majd odakiáltott hozzám, és így szólt: Lásd, amelyek észak földjére mentek, megnyugtatták lelkemet észak földjén. (6,1-8)

Az ember szüntelenül azt érzi: ki van szolgáltatva idegen erők mozgásainak, az általuk gerjesztett hatások befolyásának. Mindig itt van benne a kérdés: mi lesz veled, emberke? Isten óriási csodát tett velük: visszahozta őket a fogságból, hitetlen szívük mégsem érezte biztonságban magát, nem mert az építésbe belefogni.

Az, amit itt lát Zakariás, valójában azonos az 1,7-17-tel. A különbség csak az, hogy itt a lovak hadiszekerekbe vannak fogva. Ez a kép a haditechnika köréből vett dolog. A hadiszekér akkor ugyanazt a szerepet játszotta, mint a mi időnkben a harci kocsik, páncélozott autók stb. Ki-nézésük szerint a hadiszekerek valójában könnyű szekerek voltak. A szekeret egy ló vontatta. A szekeret kívülről bőrrel vagy bronz- és vaslemezzel erősítették meg. Rúdjaiból, oldaljaiból rendszerint szűrő és vágó éles kések leselkedtek arra, aki a támadást elszenvedte. Egy szekérben két személy tartózkodott. Egyikük a lovat hajtotta és kormányozta, másikuk pedig hadakozott nyíllal, karddal vagy más fegyverrel.

A próféta hadiszekereket látott, de ezek a szekerek nem királyok hadiszekerei voltak,

hanem Istenéi. Elizeus próféta is ilyen lovasokat és hadiszekereket látott, és ennek védelme alatt mondta a szolgájának: „többen vannak velünk, mint ővelük” (2Kir6,14-17). Isten harci szekerei az övéi védelmét szolgálják, és a különböző irányban (észak, dél, kelet, nyugat) kiküldöttek Isten akaratának végbevételét szolgálják. Isten hatalma mindenütt jelen van a világon, semmi sem történhet Isten akaratánál nélkül! És amikor azt jelentik, hogy Isten Lelke lecsillapodott, megvigasztalódott abban, amit északról jelentettek neki, hogy béke és nyugalom van észak földjén! A látomással azt jelenti ki a próféta, hogy aki bíz Istenben, az nem inog, nem hátrál meg, olyan, mint a Sión hegye (Zsolt 125,1).

Azt mondja számunkra, hogy Isten a helyén van, végzi számunkra értékes munkáját, vigyáz a mi sorsunkra, éber! Őreá kell tekintsenek a mi szemek. Mikor az Ő szíve lecsillapodott, békében van, mi is rábízhatjuk magunkat, nyugalmunkat. Mintha azt mondaná: szemek és szívünk nézzenek az Úrra, vegyünk tőle, merítsünk belőle bátorságot az életre, az építésre és a cselekvésre. Az, aki nem bíz Istenben, semmivel sem mentheti magát, az gyáva, ügyefogyott. A gyávaság bűn, aki nem veti bizalmát Istenbe, az vetkezik Isten ellen. A gyáva ember nem lehet örököse Isten országának (Jel 21,8).

Csak hálaadással tartozunk Isten kijelentéséért, mikor talpra akar állítani minket, a küzdelemre meg akarja erősíteni a szívünket. Miért hozta haza a népét? Azért, hogy megerősítse a karjukat? Nem, nem. Akiket kiemelt a babilóniaiak karjaiból, nem akarja ismét elvetni, megaláznia. És akiket kihozott a fogságból és a halálból, azokat nem hozza olyan helyzetbe, amiben helye lehetne a gyávaságnak. Isten szereti az övéit, értelmes életet szánt és készített a számukra. Csak hát bízzanak a jóakaratóban.

Az ember valamiért van a világban. Hivatását, életét Istentől kapta, ezt a célt, amit a Teremtő eléje adott, be kell töltenie. Nem véletlenül áll vagy került senki abba a helyzetbe, amiben él. Aki elmulasztotta azt, hogy élete céljára figyeljen, az bizony mihaszna embernek számít.

Kétségtelen szabad az embernek gondolnia valóságos és rejtett veszélyekre is! Vannak ilyenek is bőven. Sok minden rosszakarat telik ki a minket körülvevő emberektől. Vannak mozgások, amelyek elsodorhatnak a célunktól vagy megakadályozhatnak azok véghezvitelében. Újra és újra kimondjuk, és jó is, ha kimondjuk, és pedig bizalommal: „Ha az Úr akarja és élünk”. A terveink és elgondolásaink megzavarhatók.

Hátha még azokra a fenyegetettségekre gondolunk, amit az ember, az emberiség tékozló és oktalan életvitele váltott ki. Óriás az ember szaporasága, lesz-e kenyér az unokáinknak? Vagy arra, hogy a meggondolatlanságok következményeként már a kutjaink is szennyezettek, vagy a levegő tele van ártalmas anyagokkal? A legmodernebb eszközök felett lesz-e, lehet-e az embernek uralma? Beszélnek a mihaszna gazdálkodás következményeként keletkezett ózonlyukról és a következményeként fennálló

sugárveszélyekről? Ezek mind igazak, sőt még lehetne őket szaporítani is. Mindez feladja a leckét: mi lesz veled, emberke?!

Mindazáltal tudunk arról, hogy József az elveszésnek micsoda félelmeivel járt, míg az Egyiptom felé haladó karavánban cipelték. Nem volt az égvilágon semmi más kapaszkodója, csak az, hogy Isten az életét fenyegető minden veszélyre kimondotta a „de”-jét. „De az Úr Józseffel volt.” Sőt így olvassuk Pál levelében: „De mindezekkel szemben felettébb diadalmaskodunk Azáltal, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szerelmétől, mely vagyon Jézus Krisztusban, a mi Urunkban” (Rom 8,37-39).

Isten megbízza Zakariást, mutassa meg népének, hogy Istennek van gondja rá. És figyelmezteti ezt a magáról, hálájáról, tennivalóiról megfélelkezett népet, hogy ossza meg aggodalmait Istennel. Tárja fel hálaadással kéréseit Isten előtt, és akkor mindenestől be fogja tölteni mindnyájukat Isten békessége minden mást felülmúló módon! A szorongók, tétovák felé így szól az apostol: „Isten hatalma őriz, hit által az üdvösségre, amely készen van” (és nem ezután fogja azt megálmodni Isten!). És int, hogy ezen ujjongjunk, jóllehet különféle kísértések között toporgunk is (IPt 1,5-6).

Augusztus 9

Megnyeseget, hogy gyümölcsöt teremj

„Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt ében-nem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen” (Jn 15,2).

Drága ígéret ez annak, aki minden erejével gyümölcsstermő életet akar élni. Pedig mintha nem is lenne olyan biztató ígéret ez. Valóban szükséges a gyümölcsöt termő vesszőt is nyesegetni? Le kell metszeni még a legjobb és leghasznosabb emberekből is? Kétségkívül így van ez, hiszen az Úr gyakran tisztogat valamilyen próbatétellel, vagy szenvedés által. Ebben az életben nem a gonoszok, hanem a jók osztályrésze a szenvedés. Mindezért azonban bőséges kárpótlás lesz a jutalmuk. Ha ezáltal sok gyümölcsöt teremhetünk az Úrnak, akkor viseljük el alázattal metszegetését, és ne bánjuk elveszni azt, amit Ő lenyes az életünkből.

Sokszor azonban nem is szenvedéssel, hanem egyedül Igéjével tisztogat bennünket az Úr, és ez elveszi Igénk azon élet, amely elsőre talán nem látszott olyan biztatónak. Az

Ige tisztábbá és gyümölcsözőbbé tesz minket. Az Úr, aki gyümölcsstermésre rendelt bennünket, addig munkálkodik bennünk, amíg egyre több gyümölcsöt hozunk. Hát nem ok ez arra, hogy örvendezzünk? A gyümölcsstermő élet lehetősége vigasztalóbb számunkra, mintha gazdagságot, egészséget vagy földi dicsőséget ígérne nekünk.

Uram Jézus, töltsd be ígéretedet rajtam, és add, hogy bőségesen teremjek gyümölcsöt a Te dicsőségedre!

*

Fogódzó a viharban

**Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.
(ApCsel 27,25)**

Pál apostol hogy megmeneküljön népe vezetőinek halálos gyűlöletétől, a császárhoz fellebbezett. Ezért mint foglyot Rómába kellett őt szállítani. Nem hallgattak rá, hogy kicsit később induljanak el, így olyan viharba kerültek, hogy kétheti hánykolódás után „elveszett megmenekülésünk minden reménye”.

Ekkor megszólalt a fogoly Pál: „bizakodjatok, mert egy lélek sem vesz el közületek, csak a hajó.” Honnan veszi ezt? Isten azt mondta neki: „a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón... Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta. Egy szigetre kell kivetődnünk.” Nem tudták, hova sodródtak, végül Málta szigetére kerültek, s megmenekültek.

Ez a hívők szerepe a világban. Ők mindig kapcsolatban maradnak Krisztussal. Krisztus szól hozzájuk az ige keresztül, s ők értik, amit mond. Nemcsak értik, hanem biztosra veszik, hogy az ige igaz, hittel megkapaszkodnak benne, s így tudják a többiekben is tartani a lelket. Nem szégyellik az igét vállalni mások előtt sem. De közben Pál észrevette, hogy a matrózok meg akarnak szökni, és megakadályozta ezt. Gondja volt arra is, hogy egyenek az emberek, mert az úszáshoz erő kell, s maga adott jó példát erre. Ő fogolyként is Krisztus szolgája volt - mindenki javára. Nincs identitásavara, a gyilkos viharban is hivatása magaslatán áll. Két lábbal ebben a világban, de nem e világból való erővel tud szolgálni másoknak.

Nem sértődött meg, hogy először nem hallgattak rá, nem volt közönyös, hogy neki már üdvössége van, a többi elveszhet, nem szégyellte a Krisztus evangéliumát, de tudott egészen gyakorlati segítséget is adni.

így használhat-e minket is Urunk azok javára, akik közt élünk?

*

Világosság fiaiként járjunk!
„Mint világosságnak fiai, úgy járjatok/” (Ef 5,8/b)

Krisztusban elrejtett életünket úgy bizonyíthatjuk be, ha világosság fiaiként járunk. Nem hozhatunk szégyent Krisztusunkra! Ügy kell járnunk az emberek közt, hogy megérezzék rólunk, hogy Krisztus levelei vagyunk, mikből Krisztusunknak hozzájuk szóló drága üzenetét olvashatja ki mindenki. Pál is azt írja a korinthusbelieknek: „A mi levelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe... Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tentával, hanem az élő Isten Lelkével írva; nem kőtáblákra, hanem a szívnek hústábláira” (2Kor 3,2-3). Emellett Krisztus illatát is árasztanunk kell magunk körül. Pál ezt írja az efézusbelieknek: „Járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándéknak és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul” (Ef 5,2). Krisztus levelei vagyunk-e az emberek számára és Krisztus jó illatát terjesztjük-e közöttük?

Uram, vágyom arra, hogy az én életem is a Te leveled lehessen embertársaim számára. Vágyom arra, hogy az élet illatát terjesszem magam körül és vágyakozást segítsen ébresztem testvéreim lelkében a Véled való járásra, s a Benned elrejtett élet szépsége után. Így koronázd meg sok gyarlóságtól megszabadított testem és Szentlelkedtől újjászült lelkem! Nagy kegyelmedből. Ámen.

„Szívemet töltsé be Kegyelmed ereje Buzgósággal!
 Meghaltál érettem; Add: szívem s életem leérted
 égessen, Forró lánggal!” (Énekeskönyv 466. é. 2. v.)

*

Összeegyeztethetetlen ellentétek

Mi köze van egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Béliái között?
2Korintus 6,14-15.

Ne próbáljuk mi összeegyeztetni azt, amit Isten szétválasztott. Ahol igazság van, ott békesség, igazi élet van, de az igazságtalansággá és bűnnel békétlenség jár együtt; ott a halál uralkodik. Nagyon gonosz dolog elmozdítani azokat a határköveket, amelyeket Isten állított. Ő élesen szétválasztotta egymástól az igazság és igazságtalanság, a

világosság és a sötétség területét. Nem bizonytalan határ ez Nem lehet egyszerre mind a két zónában otthonosan mozogni. Jó ismert az a fáradozás, amivel el akarják tolni a határokat: 'Nem kel azt olyan komolyan venni!' - 'Ne légy olyan merev és türelmetlen!' - 'Ma egyszerűen nem érvényesülhet az, aki a Biblia szerint akar élni!'

Igaz, az egész üzleti életet átszövi a jogtalanság, s a társadalmi életet a hamisság. Aki isteni szabály szerint cselekszik, megütközést kelt, és sokszor lehetetlenné teszi magát. De mégsem szabad összemosni a dolgokat. Aki a sötétség területének szabályait követi, ai kizárja magát a világosság birodalmából. Krisztus és Béliál, a kél vezér kiengesztelhetetlenül állnak egymással szemben. Krisztus 32 üdvösség hozója és közvetítője, Béliál a pusztító. Krisztus megmenti az embert, Béliái a szakadékba taszítja. Az első összegyűjti az embereket, a másik szétszórja, harcra uszít mindenkit mindenki ellen. Az első jó magot vet, a másik konkolyt.

Maga Isten szerzett ellenségeskedést a kígyó és utódai, Éva és utódai között. Az asszony magva, Jézus, az egyetlen igaz ember; örök ellenségeskedéssel áll vele szemben az ördög és követői. Akik Jézuséi, soha nem elegyedhetnek össze a sötétség embereivel - azok gyűlölik őket, de ők sem érzik jól magukat a társaságukban. Nem tudják elfogadni az életmódjukat. Éppen így elviselhetetlen a világosság fiai számára a Sátán gondolkozásmódja. Ezt a szakadékot nem lehet és nem is szabad áthidalni. Hívőnek a hitetlennel nincs közössége. A hívők azonnal megértik egymást még akkor is, ha előzőleg nem tudtak egymásról. A világ csak az övéit szereti, Jézus Krisztus gyülekezete neki idegen test. - Milyen visszás és érthetetlen, amikor egy hívő hitetlennel köt házasságot, vállalva vele a legbensőbb közösséget a természetes élet területén. Együtt élnek és belsőleg mégis idegenek egymás számára.

*

Várjad az Urat

40-41. zsoltár

Egyszer valaki elvitte a fiacskáját egy keleti bölcshez, és megkérte, hogy tanítsa bölcsességre őt. A bölcs azt mondta a fiúnak, hogy üljön le egy pokrócra a sarokba. A fiú szót fogadott, és ott ült estig. Másnap és harmadnap ugyanazt kellett tennie. Három nap múlva a bölcs hazaküldte a fiút, azzal, hogy most már megtanulta a legnagyobb bölcsességet: megtanult várakozni. Erre a bölcsességre tanítja Isten az Ő

népét évezredek óta. Nyugodtan mondhatjuk, hogy a legnehezebb leckék közül való ez. Van úgy, hogy az Úr annyira megvárakoztat, hogy úgy látszik, egészen magunkra hagyott: a szabadulásnak még reménysége sincs, se közel, se távol. Csüggedten nézünk az eget borító fellegekre, és nem látjuk mögöttük a hajnal aranyszínű világosságát. Tehetetlenül járunk fel-alá bezártságunk börtönében, és nem jön a szabadítás. Mennyi szorongással teli sóvárgással énekli olykor a Krisztus menyasszonya: „Miért késel Jézus, minden elsötétül, és Ő nem jön.” Semmi jele annak, hogy az Úr hozzánk hajolna. Mégis, előbb-utóbb elérkezik az idő, amikor a várakozásba belefáradt, kétségbeesett lélek ujjongva tehet bizonysgot: „Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat.” Várjad csak az Urat, mert kiáltásod szavára egyszer mégiscsak feltűnik Istennek miattad aggódó arca, és alányúl a mélybe, hogy kimentsen téged a sáros fertőből. A bűn nemcsak beszennyez, de el is pusztít. Nemcsak sáros fertő, amely elviselhetetlenné és magányossá teszi az életedet, mert előbb-utóbb mindenki elhagy, hanem az ördög halálra is sebez. Nem elég neki, hogy beszennyezi a tisztaságodat, elveszi a békességedet, hogy leszakít a nyájtól, hanem addig üldöz, amíg elpusztulsz. A kísértéseid között is várjad az Urat, mert egyszer csak lehajlik érted, és kivon a pusztulás gödréből!

Isten nem végez félmunkát. Nem mondja azt, hogy miután kimentett, most már állj meg a magad lábán. Ha ezt tenné, újra ingoványba tévednének a lábaid, és elvesznél. Ő azonban nemcsak kivon, hanem sziklára is állít. Amit elkezdett, azt be is végzi. Megszilárdítja a lépteidet, hogy célegyenest előre futhass, és győzelmes harcot vívhass a kísértéseiddel szemben. Enélkül ingadozó és bizonytalan volna a járásod.

Az énekel új éneket az Úrnak, aki a szabadítás nagy csodáját átélte. Hatalmas karok, ezrek és tízezrek éneke sem lehet olyan szép, mint azoké, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták, és megfehéřítették ruhájukat a Bárány vérében. Ennek hallatán megremeg a pokol. Jézus szabadítása teszi olyan széppé az éneküket.

Ember nem tarthat meg minket a szükségben. Lehetnek olyanok, akik fájó szívvel könnyeket hullatnak érted, és megszaggatják a ruháikat, segíteni mégsem tudnak rajtad. Jóllehet még a hívő léleknek is, amikor megcsúszik a lába, nagy kísértést jelent, hogy emberi kezek után kapdosson, és földi hatalmasoknál keressen magának megtartást a szükség idején, megtartás csak az Úrban van, és sehol másutt.

Isten érettünk cselekedett és cselekszik ma is. Nekünk teremtette ezt a csodálatos világot. Menj el a sötét erdő titkos mélyére, nézd meg a csobogó hegyi patakot, nézd meg, milyen pompás ércvirágok nyílnak a hegyek mélyében, a sziklák hasadékaiban, egy harmatos hajnalon merülj el az ébredő madarak énekének a hallgatásában, vagy nézz végig az Alföld végtelen síkján, majd borulj rá az atyai kézre, amelyik mindezt érted cselekedte! Emlékezz vissza, hányszor voltál életveszélyben, amikor csak a kegyelem

tartott meg téged! Mennyi kegyelmet, mennyi szerelmet és áldást nyertél már az életben! Amikor terített asztal mellett ülsz, amikor üdítő poharat emelsz a szádhoz, vagy pihentető álomból keltél fel, gondolj arra, hogy mindezt Isten cselekedte érted! De mi ez ahhoz képest, amikor, örök időknek előtte, így szólott: „Íme jövök, a könyvtékercsekben írva van felőlem!” Csodálatosak az emberi cselekedetek is: vérpatakok ömlőitek, aranyat, drágakövet, színes szövetek tömegét hordták össze, és szédítő templomokat építettek, hogy Isten haragját kiengeszteljék. Mindezt az ember cselekedte Istenért. Ő azonban nem lelte kedvét benne. Hiába rakta az ember szent kenyerekkel tele az asztalát, hiába füstölögtetett kellemes illatú olajokat az illattétel oltárán, hiába csengett a főpap köntösén az aranycsengő a szentélyben, ahogy az aranylapocskák összeverődtek a hőszen drágaköveivel, mindezt az ember cselekedte, és Isten nem lelte kedvét benne, mert Ő akart cselekedni értünk. Láttá, hogy mindezekben a megszorogatott, bűnökkel terhelt ember istenvárása jutott kifejezésre, Ő pedig erre a várakozásra a golgotái kereszt véres áldozatával felelt. Egyszer, időknek előtte, elhangzott a kérdés, hogy: „Kit küldjék el, ki megy el?”, majd a válasz: „Íme jövök, a könyvtékercsben írva van felőlem.” Mikor már minden emberi út bezárult előtted, te is ezt a csodálatos, vigasztaló szót fogod hallani: „Íme, jövök!” Elgyötört, megkínzott lélek, várjad az Urat, mert jön! Hisz a könyvtékercsekben írva van felőle! Az Ő áldozatában békéit meg velünk Isten, Ő az, akiről azt mondta, hogy kedvét leli benne. Nem csoda, mert azért jött, hogy teljesítse Isten akaratát. „Törvényed keblem közepette van”, ahogy a kilencedik versben olvassuk. Amíg mi csak az engedetlenség útját találtuk meg, neki elege volt, hogy Atyja akaratát teljesítse. Amíg a mi tagjainkban a bűn törvénye uralkodik, addig az Ő keblének közepette Isten törvénye van. Mégis neki kellett letenni az Ő életét érettünk, hogy betöltse Isten akaratát. Végigjárta az utat, kiitta a keserű poharat, majd a kereszten így szóló végül: „Elvégeztetett.” Ez az, amit Isten tett érünk. Istent váró lélek, ezen az úton jön el hozzád az Úr! Boldogságra szomjazó szív, ez az Ő érkezésének ösvénye!

A gyertyát nem azért gyújtják, hogy véka alá tegyék, mondja Jézus. Ha megtapasztaltad Isten szabadítását, akkor annak ki kell áradnia a szívedből. Lehetetlenség, hogy aki Isten hűségét és segítségét átélte, az önző módon megtartsa magának, és ne tegyen bizonyosságot erről mások előtt is. A megajándékozott szív dicsekszik. Csak a szegény és a szűkölködő rejtőzik el nyomorúságos viskójába. Ha csak egy csepp van a pohárban, az meghúzódik a pohár fenekén, ha azonban csordultig tele van, kiárad belőle. Ha a szíved csordultig telik Isten szabadításával, akkor belőled is kiárad ez az élet.

Isten kegyelmére folyamatosan szükség van. Ne higgye senki, hogy eljuthat a szabadságnak egy olyan fokára, amikor a megkötöttség nem fenyegeti többé. Azzal se áltassa magát senki, hogy a bőségből olyan tartalékalapot létesíthet magának, amely egész életére elég. Az egyiptomi hét bő esztendő termése ugyan pótlásul szolgált a

rákövetkező hét szűk esztendőre, de mindig eljön a nyolcadik esztendő, amikor újra Isten kegyelmére szorulunk, mert nélküle, minden tartalék dacára, éhen halnánk. A leggazdagabb lelki megtapasztalásokat átélő ember is juthat pusztaságba. Ha Isten irgalma ilyenkor nem újulna meg felette, bizony elveszne ebben a pusztaságban, mert a tartalékjai nevetségesen keveset érnek. Annyit sem érnek, mint a szentjánosbogár fénye az éjszaka sötétjével szemben. Eltévednénk ennél a fénynél, ha nem ragyogna fel Isten világossága.

A bűnt, a maga valóságában, az látja, aki már megtapasztalta, hogy Isten mit tett érte. Vannak keresztyének, akik még nem élték át, hogy milyen gyötrelmes, mikor utoléri az embert a bűnei, és ahogy a zsoltárban olvassuk: „A szívem is elhagyott engem.” Aki ezt nem élte még át, hogy undorral kellett elfordulnia saját magától, mert belefáradt a saját rútságának a szemlélésébe, az sohasem láthatta a kereszt nagyszerűségét sem. Aki meglátja a keresztet, és rajta a szenvedő Krisztust, annak előjönnek a bűnei, rázúdul minden nyomorúsága, és ez az állapota fel is emésztene őt, ha meg nem érkezne hozzá az Úr. Éppen az a csodálatos, hogy minél inkább körülvesznek a bajok, annál szorosabban ölelnek át Isten karjai: minél inkább utolérnek a bűneim, annál inkább utolér Isten szeretete is. Ahol megnövekszik a bűn, ott a kegyelem is megsokasodik. Amikor a szíved egészen elhagy téged, a csalárdul megszökött szív helyén Isten égő szeretete lobban fel irántad.

Megtartásunk Isten jókedvéből van. Nem az életkörülmények alakulnak úgy, hogy az egyik ember kievickél a bajból, a másik pedig benne marad, hanem Istennek tetszett az egyiket kimenteni, a másikat pedig magára hagyni. Lehet okoskodni vagy vitázni fölötte, de az Úr azon könyörül, akin akar, mást pedig magára hagy a bűneiben. Akit az Isten meg akar tartani, ha hatszor elesik is, felkel, aki felé pedig nem nyújtja ki segítő és megtartó kezét, annak elég egyszer elesni, és nem kel fel többet. Ezért kéri a zsoltáríró, hogy: „Tessék Uram néked, hogy megments engemet.” Ezért kell Isten hívő gyermekének minden szüksége és nyomorúsága közepette az Urat várni. Annál is inkább, mert a gyalázat, amivel a világ Isten bajbajutott gyermekeit illeti, rájuk fordul vissza. Jóllehet, úgy les rád ez a világ, mint a macska az egérre, mégis megtapasztalod, hogy az átok, amit neked készítettek, az ő fejükre fordul vissza.

Az öröm azoknak az osztályrésze, akik Istennek adják a dicsőséget. Nem akkor szokott megfogyatkozni az örömünk, amikor megszégyenülünk, és megcsúfoltatunk, hanem amikor az van a szemeink előtt, hogy milyen csúfság ért minket. Mikor elfelejtjük, hogy az egyetlen lényeges dolog, hogy az Úr neve dicsőíttessék. Aki ezt nem téveszti szem elől, az a legnagyobb szükség és hányattatás idején is csak Isten dicsőségének a ragyogását várja, és előbb-utóbb eljut oda, ahová a zsoltáríró is, hogy: „Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot.” Ez lesz az igazi vigasztalás. Hiszen az emberi részvét - noha jólesik - csak annyi, mint a gyorsan felszáradó harmat

a kiszáradt földnek. Igazi felüdülést és megújulást csak az áldott eső hozhat neki. Még inkább így érezzük, ha meg kell tapasztalnunk, hogy a síró ember közeléből menekülnek a többiek, vagy legfeljebb csak kötelességből róják le a részvétüket. Az igazi részvét az lenne, ha a fájdalmat magunkra vennénk, ha mi is sírnánk vele, ha megosztanánk a kenyerünket, és magunkra vennénk a másik nyavalyáit. Erre azonban az ember képtelen, mert nem tudja azt mondani, hogy: „Gyógyulj meg az én sebem árán, örvendezz az én könnyeim árán, legyen üdvösséged azáltal, hogy én pokolra szállók, legyen békességed az én békességem árán.” Erre csak Ő képes, akiről a könyvtetekercsekben írva van. Ezért várjad hát az Urat!

Van olyan időszak, amikor a lelki nyomorúsághoz még testi bajok is társulnak. A 4i-ik zsoltár egy betegségben szenvedő ember éneke. Azoknak ad tanácsot, akik hasonlóképpen betegségben szenvednek, és már elfáradtak az Úrra való várakozásban. Az első tanácsa az, hogy betegségében is csak Ő tud megvigasztalni téged. Mert a betegségeinket Ő viselte. Egyetlen betegség sincs céltalanul. Nem tételezhető fel Istenről, hogy valakit önkényeskedésből verjen meg testi nyomorúsággal. A betegségen keresztül Isten a lelkedhez kíván szólni. Jób úgy áll előttünk, mint az emberi tökéletesség mintaképe, és méltán, betegsége által azonban mégis mélyebbre jutott az Isten ismeretében. Jóllehet a betegség, mint testi átok az ördög kezéből származik, de miután „azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van”, az Úr ez által is üdvösségünket munkálja. A betegség óráiban is meg kell tehát érkeznie hozzánk az Úrnak.

Az ellenségeink örülnek, ha nyomorúságba jutunk. A legtöbben, akárcsak Jób barátai, Isten verését látják benne. Kárörvendőn csapdossák a kezüket, hogy ezt az embert is utolérte a sorsa. Persze, szemtől-szembe mást mutatnak: úgy tesznek, mintha fájna nekik betegségünk és a nyomorúságunk, a szívükben azonban más van. Hányszor úgy mutatkozik meg bennünk a részvét, mint abban a kisdíákban, aki a barátjával elment meglátogatni beteg tanítóját, és miután a barátjának a kapuban elfogyott a bátorsága, egyedül ment be a tanítóhoz. Mikor aztán kijött, kérdezi tőle a barátja, hogy mi újság. A diák kedvetlenül legyintett a kezével: „Reménytelen eset.” „Hát miért?” - kérdi a barátja. „Holnap jön tanítani” - hangzott a válasz. Hányszor jönnek hozzád részvéttel olyan emberek, akik valójában örülnek a romlásodnak. Ennek a beteg embernek is az az egyik panasz, hogy ha látogatni jön valaki, hiábavalóságot beszél. Megszégyenítő képe ez a beteglátogatásainknak, a kórházmisszióknak. Ahelyett, hogy a betegségben sínylő lelkét azzal vigasztalnák a látogatói, hogy várja az Urat, nem egy esetben a bulvársajtó termékeivel árasztják el őt, a Színházi Magazinról és a Páriszi Divatról sem feledkezve meg. Beszélhetnénk ugyan arról is, hogy neked mire vágyik a lelked, mikor Isten betegágyhoz köt. Még Isten hívő gyermekei is hajlamosak azt mondani, hogy a betegség Isten büntetése. Ezzel szemben, Isten igéjéből határozottan látszik, hogy, nem egy esetben, az istenteleneknek halálukig sincsenek kínjaik. Makkegészségesen mennek át

az életem. Ne higgye tehát senki, hogy ha valaki beteg, ez feltétlenül Isten büntetése rajta.

Azt se gondolja senki, hogy aki egészséges, az mind istentelen.

A hívő embernek a betegségben azt kell felismernie, hogy ez is Isten ajándéka, hogy csalárd, elfordulni kész szívünket ez által szelídítse magához. Emlékezetem szerint, mintegy tizenhárom esztendeje nem voltam igazán beteg, Isten kegyelméből azonban átélhettem elég sok testi szenvedést és nyomorúságot, nem egyszer úgy, hogy a közvetlen környezetem sem tudott róla. Mondhatom, hogy ezek Istennek legdrágább ajándékai voltak. A szenvedés kemény és fájdalmas eszköz arra, hogy Isten még közelebb vigyen magához: ekkor várjuk Őt a legjobban, és ilyenkor a legcsodálatosabb megtapasztalni az érkezését. A megsanyargatott testben pedig szabadabbá, világosabbá és tisztábbá lesz a lélek.

Az emberi jóakarát és Isten irgalma között nagyon éles különbség van. Fájdalmas tapasztalatom, hogy az emberek igen nagy jóakarattal voltak hozzám, amíg tőlem függtek, vagy reméltek tőlem valamit, mikor azonban a függés vagy a reménység megszűnt, eltűnt a jóakarát is. Bizony, a velem szemben megnyilatkozó jóakarátot nem egy esetben megkeseríti a gondolat, hogy vajon meddig fog tartani. Vizsgáld csak meg a saját jóakarátodat is, hogy mennyiszor nem a személynek, hanem a státuszának szól. Ugyanolyan jóakarattal viszonyulsz-e az utcán ácsorgó idegenhez, mint, mondjuk, a főnökhöz? Ugyanolyan szeretettel és készséggel beszélsz-e mindkettővel? Az emberi jóakarát gyorsan füstté és párává változik. „De te Uram, könyörülj rajtam” - olvassuk a n-ik versben. Isten jóakarata és könyörülete a látszat ellenére sem hagy magadra téged. Ha az emberek részéről semmi jóakarátot nem látsz, ha keserűen kell megállapítanod, mint a zsoltáríró, hogy „még az én jóakaróm is, a kiből bíztam, a ki kenyeremet ette, fölemelte sarkát ellenem”, akkor is várjad az Urat, mert Ő jóakarattal van hozzád! Ismerek valakit, aki olyan nagy nyomorúságba jutott, hogy a felesége, aki pedig hűséget esküdött neki, magára hagyta a nyomorúságában, és tudni sem akart róla többé. Édesanyák is vannak, akik elhagyják a gyermeküket, de elhagyatottságod legkétségbeejtőbb állapotában is jusson eszedbe, hogy Isten minden időben jóakarattal van hozzád. Várjad az Urat, és Ő hozzád hajol! Juthatsz olyan körülmények közé, mint Koré, Dáthán és Abirám, akiknek sátrától riadtan húzódotott félre mindenki, mert nem akartak velük együtt elveszni, mégis lesz valaki, aki kész elveszni veled: a te Urad, Jézus Krisztus. Ha magadra maradsz, a bosszú gondolata helyett szólj úgy, ahogy Ő szólt, mikor átélte az emberi elhagyatottság legszörnyűbb mélységét: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek.”

„Abból tudom meg, hogy kedvelsz engemet, ha ellenségem nem ujjong felettem” - olvassuk a n-ik versben. A hitnek van ennél magasabb perspektívája is. Velem is megtörtént már,

hogy hitbeli kérdést csináltam abból, hogy Istennek egyik vagy másik ígérete valóra válik-e vagy nem. Egy ilyen alkalommal, szelíden, azt kérdezte tőlem az én Uram: „Mi lenne, ha most mégsem úgy történné, ahogy te gondolod?” Nem mondhattam mást, mint ezt: „Akkor is te lennél az én Megváltóm és Uram!” A hit ezt mondja: „Ha az ellenség csapdossa is felettem a kezét, ha nevetnek rajtam, ha világ csúfjává leszek, akkor is melletted maradok, mert te vagy az én Megváltóm és Uram!” Az igazi szerelem nem a szerelem viszonzása, a szeretetre és kedveskedésre adott válasz, hanem az, amelyik akkor is kitart, ha szerelmese korbáccsal veri, és lábbal tiporja. A Jézushoz való ragaszkodásod akkor válik igazivá, amikor ezt tudod mondani: „Uram, ha megalázol, ha megtiporsz, ha mindenki magamra hagy, ha a kutyák nyalják is sebeimet, mint a Lázárét, és nem lesz senki részvétellel irántam, hogy rám nézzen, vagy egy résztvevő szót szóljon hozzám, én mégis szeretlek téged! Ha ellenség ujjong felettem, ha világ csúfjává lettem, akkor is csak egy sóvárgás emészti a lelkemet: hogy támogass engem az én feddhetetlenségemben! Én minden körülmények között csak téged várlak, csak rád nézek, szabadításomnak Istenem!”

Várjad az Urat, akkor is, ha minden reménység szertefoszlott, ha az utolsó őrségváltás léptei is elhangzottak már, és minden jel arra utal, hogy a Vőlegényed végképp magadra hagyott, és többé nem tér vissza hozzád! Túlárad majd szerelme irántad, ha úgy talál, hogy minden látszat ellenére is, pislákoló hited mécsese fölött virrasztasz, tekinteted pedig az ég alját kutatja, hogy hol van Jézus, vajon miért késik?⁸

Augusztus 10

Isteni fizetség

„... aki mást felüdít, maga is felüdüli” (Péld 11,25).

Ha figyelmes vagyok másokkal szemben, Isten is figyelmes lesz velem szemben, és valamilyen formában megadja annak jutalmát. Ha gondoskodom a szegényekről, Isten is gondoskodik rólam. Ha törődöm a gyermekekkel, Isten tulajdon gyermekeként törődik velem. Ha legeltetem az Ő nyáját, Ő is legeltet engem. Ha öntözöm a kertjét, Ő „jól öntözött kertet” varázsolja lelkemet (Ézs 58,11). Ezt az Úr maga ígérte, de csak akkor várhatom a beteljesedését, ha teljesítem az Ő feltételeit.

Félthetem betegesen magamat, amíg aztán valóban beteg leszek, figyelgethetem az érzéseimet, amíg nem érzek már semmit; siránkozhatom gyengeségemen, amíg már nincs erőm a panaszkodáshoz sem. Mindennél többet érne, ha önzetlenül, az Úr Jézus iránti szeretetből elkezdenék törődni azokkal, akik körülöttem élnek. Vízyűjtőm csaknem elapadt, nem jön eső, hogy feltöltse; mit tegyek? Kihúzó a dugóját, és engedem, hogy a folyó víz megöntözze a hervadó növényzetet körülöttem. S íme, mit látok? Ahogy folyik

a víz kifelé, úgy töltődik fel a vízgyűjtőm. Titkos forrás táplálja. Amíg állt benne a víz, a forrás zárva volt; de amint ömleni kezd belőle, hogy megöntözzön másokat, az Úr rám gondol és feltölti! Halleluja!

*

Kire nézek?

**Az Úrhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegettem. Öröme derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk.
(Zsolt 34,5-6)**

Amire nézünk, annak az erőterébe kerülünk. Aki a bajaira néz, annak mindig lesz oka keseregni, panaszkodni. Aki az ellenségeire néz, félni fog. Aki önmagára, az vérmérséklete szerint vagy elbizakodik, vagy elcsügged.

És akik az Úrra néznek? Azok öröme derülnek.

Mit jelent az Úrra nézni? Azt, hogy számolunk Istennel és számítunk rá. Igyekszünk megismerni nagy tetteit, és tudjuk, hogy ő nem változik, ma is ugyanolyan hatalmas és irgalmas, mint régen. Az Úrra nézni azt jelenti, hogy tőle kérünk és várunk segítséget, szabadítást, bocsánatot, tanácsot, és tőle fogadunk el mindent, még a próbákat is. Teljes szívvel bízunk benne.

Jézusra nézni azt jelenti: tudjuk, mit tett értünk, „...szeretett engem, és önmagát adta értem” - ahogy Pál apostol vallotta. Ismernünk kell, mit ígér nekünk: veletek vagyok minden napon a világ végéig. Ne feledjük, mit kínál: „az én örömöm legyen bennetek, és örömötök teljessé legyen” (Jn 15,11).

Mikeás prófétát ellenségei fenyegették és bűnei vádolták. S mit ír? „De én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét; meghallgat engem az én Istenem!” (Mik 7,7 - Károli)

Aki az Úrra néz, az az ő jelenlétében marad, az ő erőterébe kerül, így nem kerülhet a félelem igézetébe. Tudja, hogy nincs egyedül, nincs kiszolgáltatva idegen erőknek, nem Isten háta mögött zajlik az élete, hanem színe előtt. Ő pedig szemmel tartja, sőt karbantartja a benne bízókat.

Kire nézünk mostani helyzetünkben?

*

**„Olyan az Úr kezében a király szíve, mint a patak vize, arra vezeti,
amerre akarja. ”
(Példabeszédek 21)**

A Példabeszédek könyve gazdag az Isten üzenetét szemléltető képekben. Az igaz hit ismeret, szívbeli bizalom, és engedelmesség. Az engedelmesség pedig olyan, mint a patak vize, amely szalad a kijelölt mederben, és mozgásátsodrását e meder mindenben meghatározza, hogy végül elérje az őt befogadó folyam, vagy tenger torkolatát. Ha átlépi a medret, veszélyezteti önmagát, a célba érését, és mások életét is. Akinek szíve az Úr kezében van, az engedelmes életet él, mert meg van győződve arról, hogy az Úr neki csak jót akar, és ha valamit megtilt, azzal nem megszegényíteni, hanem meggazdagítani akarja őt. De jó lenne ha királyaink, vezetőink az Úr medrében suhanó tiszta vizű patakok lennének. Ne szidjuk őket, hanem könyörögjünk értük.

*

„...Jézus... megkérdezte tőle: »Mit kívánsz, mit tegyek veled?« Ő így szólt: Uram, hogy lássak! Jézus ez mondta neki: »Láss. A hited megtartott" Lukács 18,40-42

Ez a nyomorult ember meg van arról győződve, hogy ha Isten akarja, meggyógyulhat. Ez hiányzik sokunk életéből. Amikor meghallja, hogy itt van, aki az ő hite szerint birtokolja az ahhoz szükséges isteni erőt, nincs az az ellenállás, lebeszélés, szidás, ami visszatarthatná. Ordít, ahogy a torkán kifér. Neki törik-szakad, hozzá kell jutnia. Éneikül az ellenállhatatlan, vad akarás nélkül nem gyógyult volna meg. Mi sem!

Amikor Jézus megkérdezi, mit kívánsz, a nyomorék nem okoskodik, nem udvariaskodik, nem szemérmeskedik, nem beszél mellé, a lényegre, csak a lényegre mondja: „Uram, hogy lássak!" Meri kérni a lehetetlent. Én gyakran látom Jézust mosolyogni. Ebben az esetben is. Mit mondhat az isteni szeretet erre a vad könyörgésre? „Láss!" Ennyi az egész.

Uram, gyáva vagyok. Bocsásd meg nekem, hogy nem tudok elég hangosan kiáltani, amikor ott vagy mellettem! Túlságosan vak vagyok ahhoz, hogy meglássalak. Köszönöm, hogy mindig adsz mellém olyanokat, akik figyelmeztetnek, hogy mellettem állsz. Köszönöm az igehirdetéseket, amikor hallom a hangodat. Még sincs elég hitem, hogy teljes erőmből hozzád kiáltsak

segítségért. Hogy úgy tudjam kiáltani legfontosabb kérésemet, hogy lássak. Hogy lássalak Téged, s általad magamat, rendelésedet, hogy világosan lássam a magam helyét a Te szolgálatodban. Segíts, Uram, és halk, bizonytalan kérésemre is feleld: itt vagyok, szeretlek, láss! Ámen.

*

**„Találkozik a gazdag a szegénnyel, mindegyiket az Úr alkotta.”
(Példabeszédek 22)**

E textus alapján prédikált Ravasz László 1936-ban. A világ minden javának tulajdonosa az élő Isten. Ő az örök tőke. E javakat Isten az embernek adta, hogy azokat forgassa. A javaknak ez az Isten által rendelt hullámváltozása apályt és dagályt teremt. Némelyeknek sok jut belőle, másoknak kevés. Noha mind a gazdagság, mind a szegénység viszonylagos (mert mindig van gazdagabb és szegényebb), de az emberi élet Isten rendelése szerint szükségképpen termeli ki a gazdagot és a szegényt. Nem azért, hogy farkasszemet nézzenek egymással, hanem, hogy megtalálják egymást. A gazdag a szegénynek felelős pásztora. A szegény a gazdagnak küldetése, hogy a szegényben Krisztussal találkozzon. Mindkettő pedig eszköz Krisztus számára, akikben országot építi.

*

18. JÉZUS TÖBB MINT LÉVI (Zsidókhöz írt levél 7,18-25)

„Ugyanis egy korábbi parancsolat eltöröltetik, mivel erőtlen és használhatatlan. Mert a törvény semmit sem tett tökéletessé, viszont egy jobb reménységet támaszt.” (7,18-19)

A ceremóniákban nem volt semmi erő, mert azok semmit sem értek az üdvösségre nézve. Mózes azt mondta, hogy Isten az áldozatok útján engesztelődik ki, de - bár a törvény és a papi előírások megfelelnek Isten csodálatos ajándékának (Zsolt 27,4; 119,18.162;) - a beteljesedés szempontjából mégis erőtlenek és használhatatlanok. Az isteni üdvcél nem valósul meg az áldozatok által. Az áldozat nem éri el a lelkiismeret teljes békességét. A papi törvény nem vezet Isten közelébe, nem az üdvösség útja. Istennek az volt a teremtési célja, hogy közösségben legyen az emberrel, de ezt a bűn megakadályozta. Az áldozat nem törölte el a bűnt. Egyedül Jézus Krisztusban van menetelünk az Atyához, Jézus Krisztus vére által. A teljesség nem más, mint az élő Istennel hálás, vidám, közvetlen közösségben élni. Ez elérhetetlen volt az ótestamentumi papság által. Ahol mi nem az élő Krisztussal találkozunk, vele nem az Igéjében szól hozzánk, a kultusz önmagában csak külső forma. A Krisztusban megjelent „új”-ra éppen a „jobb reménységgel” tekinthetünk. Ezt a jobb reménységet Jézus főpapsága árasztja be a világba.

„Aztán, Jézus nem eskü nélkül lett főpappá - azok ugyanis eskü nélkül lettek papokká - hanem annak az esküjével, aki így szól hozzá: „Megesküdött az Úr, és nem bánja meg: Pap vagy te örökké.” Ezért Ó jobb közösségnek lett a kezésévé.” (7,20-22)

Eddig az apostol a Zsolt 110,4-re helyezte a hangsúlyt. Mégpedig a vers második felére. Most áthelyezi a hangsúlyt a vers első felére. „Megesküdött az Úr, nem bánja meg.” Áronhoz és papságához nem fűződik Isten esküje. Ennek új papsághoz és új főpaphoz kellett vezetnie. Istennek az ítéletből a kegyelemhez és az irgalomhoz vezet az útja.

A levél írója ismételten összehasonlítja a levita papságot, amelyik évszázadokon át adta a papokat, a jézusi papsággal. Minél messzebbre jut az összehasonlításban, annál szegényebbé és erőtlenebbé válik Lévi és papsága, és annál hatalmasabbá és erőteljesebbé Jézus. Jézus Krisztus az eljövételével kiiktatja és megszünteti a levita papságot. „Ahogyan mi emberek kioltjuk a gyenge gyertyát, ha kisüt a nap, úgy alszik ki Lévi világossága, amikor megjelenik a világ világossága.” (J. Overduin) Jézus Krisztus lett az Isten megbízásának - ezzel az új szövetségnek, mint Isten Fia, életével, szenvedésével, halálával és feltámadásával - keze, Isten üdvakaratainak beteljesítője.

„És azok többen lettek papokká, mivel a halál nem engedte őket szolgálatban maradni, Ő viszont, mivel megmarad örökké, átruházhatatlanul viseli a papságot, ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, mert Ő mindenkor él, hogy esedezék értük.” (7,23-25)

Lévi leszármazottai egymást váltották a szolgálatban, és bár sokan voltak, mindnyájan maguk is ki voltak szolgáltatva a múlandóságnak. Múlandó embereket szolgáltak, ki voltak szolgáltatva a bűnnek és a halálnak (2Móz 28,43). Nemzedékről nemzedékre továbbadták egymásnak a papi hivatalt. Jézus Krisztus örökkévaló főpap, rajta a bűn és a halál nem uralkodnak. Őt senkinek sem kell felváltania, mert ő szüntelen közbenjár érettünk. Ő vigasztalni, bátorítani képes azokat, akik általa járulnak Istenhez. Jézus Krisztus legyőzte a halált, feltámadt a mi megigazulásunkra! Az ő főpapsága örökkévalóságtól az örökkévalóságig ér. Ő átfogja az időket és mindazokat, akik rabjai az időnek, örök szabadításra viszi az Atya elé. Nagy vigasztalásunk: ő mindenkor él és esedezik és közbenjár értünk.

19. NEKÜNK KRISZTUSRA VAN SZÜKSÉGÜNK

(Zsidókhöz írt levél 7,26-28)

„Mert ilyen főpap illet hozzánk; szent, ártatlan, szeplőtelen, aki a bűnöktől elkülönített, és aki magasabbra jutott az egeknél” (7,26)

Mire megyünk azok közbenjárásával, akik maguk is kénytelenek a vétkeikért engesztelést szerezni? Jézus Krisztus olyan főpap, aki képes megmenteni minket, mert ő szent, mert ő ártatlan, mert ő szeplőtelen, mert ő minden bűntől el van különítve és magasabbra jutott az egeknél. Ez a főpap kell nekünk, ő illik hozzánk! Jézus Krisztus a maga lényében, egész valójában tiszta, neki nincs megtisztulásra szüksége.

Elengedhetetlen, hogy ilyen megváltónk legyen! Ő az, akiben gyönyörködik Isten, akiben kedve telik. Ő biztat minket: „Most, fiaim, hallgassatok meg engem, mert boldogok, akik az én útaimat megtartják.” Ő az, akiben Isten mindenkor gyönyörűségét leli. (Péld 8,30-32). Semmi, soha nem volt méltóbb az emberhez, minthogy ragaszkodják Jézushoz. „Az oroszlánszerű merészség bátorságát, a mélyen gyökerezett határozottság állhatatosságát, a rendíthetetlen hit bizodalját, az olthatatlan szeretet buzgalmát, a szüntelen áhítat erejét, a szent közösség áldását - mindezt megtaláljuk a Megváltó jelenlétében.” (Spurgeon)

„Neki nincs szüksége arra, mint a főpapoknak, hogy napról-napra előbb saját bűneikért mutassanak be áldozatot, azután a nép bűneiért. Ugyanis ezt egyszer s mindenkorra megcselekedte, amikor önmagát adta áldozatul, mert a törvény erőtlensége embereket rendelt főpapokká. A törvény utáni eskü igéje pedig a Fiút, aki örökké tökéletes. (7,27-28)

Isten csak tökéletesben, szentben tud gyönyörködni, csak hibátlan fogad be. Krisztusban lelte meg azt a főpapot, aki valóban szent, hibátlan és örökkévaló. Kisebb értékű főpappal senki, semmire sem mehet.

„Tudósítást olvastam egy matróról, aki a hajójával együtt elsüllyedt. Kiszabadítása után mondta el: villámsebességgel vonult el előtte egész élete. Visszafelé, miután elsüllyedt. Rendkívül kétségbe volt esve, amint előtte állt egész élete. Gondolta, így lesz majd az utolsó ítéletkor is. Isten szívében minden megmaradt, ami az életünkben történt. Érthető tehát, hogy ennek a matrónak egész élete megváltozott. Annak a borzasztó ténynek a tudata, hogy nem vészett el semmi, de semmi az életünkből, mind előjön az ítéletkor, hogy ránk valljon. Annak csak az lehet a kívánsága: bárcsak az egész életem letörlődne!” (Busch)

Nekünk olyan főpapra van szükségünk, aki megindul gyarlóságainkon, aki képes minden bűnt eltörölni. Aki szüntelen közbenjár értünk, és szüntelen könyörög érettünk az Atyához.

Istenben megnyugodni, nem kapkodni

**„Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget”
(Zsolt 62,2).**

Áldott az a helyzet, amelyben tudunk valóban az Úrban, és egyedül csak Őbenne elcsendesülni. Jó lenne ezt tenni ma és mindennap. Megnyugodni és várni az Úr által megszabott időt. Őrá várni a szolgálatban, Benne bízni boldog várakozásban, Előtte imádságban elcsendesülni és lelki nyugalmat találni. Ez a lehető legjobb magatartás, amit mint teremtmények Teremtőnk, mint szolgák Urunk és mint gyermekek Atyánk előtt tanúsíthatunk. Ne próbáljunk parancsolni Istennek, sem szemrehányást tenni neki. Nehogy rosszkedvűek vagy bizalmatlanok legyünk Vele szemben. De ne is meneküljünk sorsunk elől, és ne futkossunk emberekhez segítségért; ez ellentétes volna az Istenben való elcsendesüléssel. Istenben, és csakis Őbenne bízunk teljes szívből.

Milyen áldott a bizonyosság, mikor tudom, „tőle kapok segítséget”. Számíthatok rá. Istentől jön a segítség, és senki mástól. Övé minden dicsőség, mert egyedül Ő tud és Ő fog megszabadítani. Bizonyosan megteszi akkor és úgy, ahogy Ő azt jónak látja. Megszabadít a kétségekből, a szenvedésekből, a rágalmazásokból, és minden szükségünkből. Noha mindennek egyelőre még semmi jelét nem látjuk, ne térjünk el semmiképpen se az Úr akaratának teljesítésétől, hiszen az Úr irántunk való szeretete és hűsége felől semmi kétségünk sem lehet. Nemsokára meglátjuk most még rejtett útjait, ezért dicsőítsük irgalmáért már előre is.

*

Teéretted

**Úgy sejtem, hogy te éretted áldott meg engem az Úr.
(IMóz 30,27 - Károli)**

Különös megfigyelés a Bibliában: Isten a benne hívőkre való tekintettel néha másokat is sok jóban részesít.

Jákob búcsúzik az apósától, Lábántói, akinek a juhait sokáig ő gondozta. Lábán nézi a megnövekedett nyáját, és ezt mondja: megtudtam, hogy teéretted áldott meg engem az Úr.

Több király elmegy szorult helyzetben tanácsot kérni Elizeus prófétához. Ő ezt mondja: „ha nem nézném Jósáfátnak, Júda királyának a személyét, rád sem tekintenék.” (2Kir 3,14) A többiek csak most a bajban szeretnének segítséget kapni Istentől, de van köztük egy igazán hívő. Rá való tekintettel kap tanácsot a többi is.

Izrael több királyának mondta hasonló helyzetben Isten: te nem érdemelsz semmi jót, de Dávidért, az én szolgámért (aki akkor már régen meghalt), mégis segítek neked.

Pál apostol életében is láttuk: ő ragaszkodott az Úrhoz, vele terve volt Jézus Krisztusnak, és érette megmentette mind a kétszázhetvenhat embert a hajón.

Legfontosabb azonban az, hogy Jézus Krisztusért könyörült rajtunk a mindenható Isten. „Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.” (Ézs 53,5) Ezt a bocsánatot és üdvösséget azonban mindenkinek magának kell hittal elfogadnia Istentől. Mások hitéért nem kapunk üdvösséget, csak valamilyen más ajándékot.

Vajon kik azok, akikre nézett az Úr, és engem áldott meg? Köszönjem meg őket neki! És lesznek-e, akik azért kapnak valami jót, mert Isten engem néz?

*

Elvilágiasodott keresztyénség

Ne igazodjatok e világhoz...

Róma 12,1

Ez nemcsak külső fellépésünkre és magatartásunkra vonatkozik hanem egész életmódunkra, egyszóval mindenre. Földi hivatásunkban, az üzleti életben, a társadalmi érintkezésben, otthon, a gyermeknevelésben, öltözködésben, mindenben más Isten gyermeke, mint a világ. Idővel kialakult és elterjedt egy világias keresztyénség. - Az igazi keresztyén élet az óember halálát jelenti, a világias keresztyén azonban szerződést köt vele. Ha csak külsejében, szertartásaiban vagy szokásaiban keresztyén jellegű, akkor életben maradhat. A tövissek, szúrások elmaradnak, amelyek az óembert halálra sebzik. Az önmegtagadást és a világ megtagadását, amely kemény dolog, törvényeskedésnek, szűkkeblűségnek, a világ elől való menekülésnek bélyegzik, egészségtelen, érzelmi kegyességként csúfolják. Az óembernek meghagyott szabadságot igazi 'keresztyén' magatartásnak mondják. Aki barátja a világnak és nem különbözik tőle, az elkerüli a Krisztusért elszenvedett gyűlöletet és szégyent. Sokan mondják: Hiszen, mi nem pogányok között élünk, hanem csupa jó keresztyén között!' - 'Az üldözések kora a múlté'. Valójában az evangéliumi keresztyének elleni gyűlölet a világias keresztyének között éppoly erős, mint régen a pogányoknál volt.

A világias keresztyénség sem nem hideg, sem nem hév, csak ingadozás Isten és a világ között. A megosztott szívű emberben nincs erő. A világ sem becsüli ezt a fáradt, laza keresztyénséget. Az evangéliumi, hívő keresztyéneket a világ ugyan kerüli és gyűlöli, titokban azonban tiszteli. A megosztott szívűek olyan dolgokat akarnak összeegyeztetni, amelyeket lehetetlen összekapcsolni. Aki a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz, akár akarja, akár nem. Csak a határozott keresztyénségben van erő, csak ez tud biztosan fellépni. „Mert az Úr szemei áttekintik az egész Földet, és Ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi" (2Krón 16,9). Az ilyen hívőket megerősíti úgy, hogy rémületére vannak a Sátánnak, az ő titkos szolgálóinak és a világias keresztyénekek. „Meddig sántikáltok még kétfelé?" Álljatok már egyszer egészen az Úr oldalára!

A keresztyének nem ebbe a világba tartoznak, amely tele van látszattal, hazugsággal, lelkiismeretlenséggel és tisztátalansággal, hanem abba a világba, ahol igazság, tisztaság és szeretet uralkodik.

*

Szánjuk oda magunkat engedelmisségre!

„Annak vagytok szolgálói, a kinek engedelmeskedtek: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmisségnek igazságra. " (Rom 6,16)

Pál apostol a római levélben érdekesen fejtegeti Krisztus halálával és feltámadásával kapcsolatban az engedelmisségünk világában beállt nagy változást. „A kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg. Eltemettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk... a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek... (Rom 6,3-6) Ha meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ő vele... (Rom 6,8). Gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek... Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben" (Rom 6,11-12a). Akinek odaszánjátok magatokat szolgálóiként az engedelmisségre, annak vagytok szolgálói. Odaszenteltük-e magunkat az igazságnak való engedelmisségre?

Megváltó Krisztusom, térjen szent Nevedre dicséret, dicsőség, hogy Véled együtt halhassunk meg a bűnnek és Véled együtt támadhassunk föl az életre. Köszönöm, hogy amiként Te engedelmes voltál halálig és pedig a kereszthalálig, én is odaszentelhetem

tagjaim az igazságnak való engedelmességre. Légy áldott, hogy így biztosítod számomra is az örökéletet. Ámen.

„A te Szentlelked minket ösvényidben, Vezéreljen, Uram,
szent törvényidben, Ma és életünknek minden rendiben, Hogy
így hozzád juthassunk az egekben.” (Énekeskönyv 497. é. 7. v.)

*

Maradjunk Őbennel!

Olvasásra: Jn 15,1-11

Jézus Krisztus a népe által jól ismert képet használ fel ebben a gyönyörű hasonlatban:
„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda...”

Az Ószövetségben igen gyakran találkozunk a szőlőtő hasonlatával, képével Ézsaiásnál, Ezékielnél, stb. A szőlőtő rendszerint magát Izraelt jelképezte. Olyannyira jelképévé vált, hogy például a Makkabeusok olyan pénzerméket verettek, amelyeken Izraelt a szőlőtő szimbolizálta. A Nagytemplom arany ajtaját is egy szőlőtőt ábrázoló dombormű díszítette.

Izrael tehát úgy tekintett magára, mint Isten, az ő szövetséges Ura által plántált szőlőtőkére. De ez a szőlőtő elvadult. Ezt panaszolják a próféták. Vadhajtásokat hozott, rossz gyümölcsöket termelt. Ezért Isten különös szeretete az, hogy most egy igazi szőlőtövet ad a világnak. Ő plántálja a világba Jézus Krisztust, az igazi szőlőtövet, aki majd új ágakat hoz, ezek lesznek az Ő tanítványai, és ezek is új ágakat hoznak, ezek a tanítvány tanítványai lesznek majd - és így borítja be majd ez a szőlőtő az egész világot. Ezeknek az ágaknak kell majd megteremniük az új és jó gyümölcsöt.

Ezért mondja Jézus: „Én vagyok az igazi szőlőtő.” (Itt ismét a hatalmas és nagy jelentőségű **VAGYOK** szóval találkozunk.) Az elvadulttal szemben most már az igaziak a

termők, amelyek belőle sarjadnak ki. Azok termik majd meg az új gyümölcsüket, még akkor is, ha nem zsidó emberek.

Amit a szőlőtőről és a szőlővesszőről mond most már önmagával kapcsolatban, az jól ismert kép Izraelben, de minden szőlőtermő vidéken is. A szőlőt, mint mindenütt, ott is visszametszették, azokat az ágakat pedig, amelyeken nem volt termés, levágták, hogy ne szívja el a többi erejét. A lemetszett szőlővessző már nem volt jó semmire sem. Izraelben még égőáldozati faként sem volt szabad felhasználni. Egyet tehettek csak, elégették, ahogy Jézus is említi hasonlatában: „Összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik.”

Kikre gondol Jézus, amikor ezekről beszél? Kik azok, akik levágtatnak Róla mint szőlőtőről? Azokra, akik megtagadták Őt, és azokra is, akik csak szájjal dicsérik vagy dicsőítik, de jó gyümölcsöt, azaz jó cselekedeteket nem terem az életük (vö. Gál 5,22).

Ez tehát a hasonlat első nagy üzenete, az Újszövetség egyik nagy alap gondolata: a hasznavehetetlenség problémája.

Ez az igerész úgy mered ránk, mint egy kérdőjel. Mit használunk mi a világnak? Mit használunk mi az eklézsiának? Embertársainknak, családuknak? Van-e valami értelme, hogy mi keresztyének nevezzük magunkat? Lehet-e valakiről súlyosabb megjegyzést tenni, mint azt, hogy haszontalan ember?

Merjük egyszer mi magunk feltenni a kérdést. Mi a haszna abból másoknak, hogy mi vasárnapról vasárnapra szívjuk a szőlő nedvét? Jézus azt mondja, hogy a haszontalan szőlővessző levágtatják. De amelyik Benne marad, az sok gyümölcsöt terem. Ennek a „marad” igének lehet egy misztikus és egy nagyon reális jelentést adni. De akár így, akár úgy értelmezzük, az Újszövetség nagyon fontos szava (menő: maradni, kitartani, helytállni). Csak ebben a részben tizenegyszer fordul elő. Jánosnál hatvanhatszor, összesen száztizenkétszer. Tehát már ezek a számok is mutatják, milyen lényeges ez a jézusi felszólítás: „Maradjatok énbennem”.

Mint mondtuk, ennek van egy misztikus értelmezése: Benne maradni, az Ő lényében, azaz életében és Igéjében. Vagy, ha tetszik, az Ő Lelke burkában. Pál apostol mindig ezzel az egyszerű szóval fejezi ki: „az Úrban”.

A másik, talán egyszerűbb és kevésbé misztikus jelentése, amely a mai emberhez közelebb áll, hogy egy barát kitart a barátja mellett, ahogy a gyöngébb az erősebb mellett marad, hozzá menekül, belekapaszkodik, tőle kér tanácsot, belőle merít erőt. Ahogy egy jó házasságban a férfi és a nő egymást támogatja, az erősebb mindig támasza a gyöngébbnek, és egymás mellett maradnak jóban-rosszban.

Ha a mai Igénk első üzenete, illetve kérdőjele a hasznavehetetlenség volt, most a második a Jézussal való kapcsolatunkat kérdőjelezi meg. Kapcsolatban vagyunk-e egyáltalán Vele? Ha igen, milyen az a kapcsolat? - Tulajdonképpen ezt életünk gyümölcsői mutatják meg. Szánk hazudhat, de egy élet, egy gyümölcsfélén élet eltakarhatatlan vallomást tesz önmagunkról.

A harmadik kérdés pedig az, hogy a szőlőműves, azaz a mi Atyánk, mit cselekszik velünk a szőlőtövön. Lemetsz-e, mint vadhajtást, vagy megmetsz-e, hogy több gyümölcsöt teremjünk?

A lemetszett szőlővesszőről már szót ejtettünk - tűzre kerül. De gondoljunk csak arra, hogy az a szőlővessző, amit nem le-, csak megmetsz a Gazda, ha beszélni tudna, hogyan panasznál: „Nyolc-tíz szép szemet hoztam, s íme, csak kettőt hagy rajtam! Miért bánt, miért vág le belőlem, miért metszeget?” Vagy Tóth Árpáddal, a nagy költővel így panaszkodhatnánk, amikor metszeget a Gazdánk: Próbáid oltókését miért döföd bordáink közé?

Azért metszeget, mert nála nélkül semmit sem cselekedhetünk. Amit ugyanis nélküle cselekszünk, az az Ő szemében semmi. Az a termés, amit nélküle termünk, az nem jó termés, nem jó gyümölcs. Vadhajtás, vad gyümölcs.

Hogy megmaradjon bennünk az Ő öröme (15,11). Itt nagyon lényeges, hogy a Jézusból sarjadt életek jézusi örömet teremnek. Mert van másféle öröm is.

Nemrégem hallottam akaratlanul egy villamoson, amikor valaki lelkesen ecsetelte barátjának, milyen „állati” módon készítette ki az egyik munkatársát, és ez milyen „állati” örömet szerzett neki. Tulajdonképpen bármilyen durván fejezte ki magát, kifejezése pontos volt és precíz. Mert amiről beszélt, ahogy beszélt, az valóban állatok örömét tükrözte. A tyúkét, amely gilisztával a szájában szalad; a farkasét, amely átharapja a bárány torkát. - Ezzel szemben áll a jézusi öröm: az az öröm, amikor ember segíthet emberen; amely mindig Jézus örömének „terméke”, amellyel Ő segített rajtunk.

Azért metsz, hogy az örömünk teljes legyen. Megmaradó és az utolsó percig teljes. Ez a teljes és megmaradó öröm sugárzott István vértanú arcán, amikor kövezték, ez ragyog és tündököl Pál soraiból, amikor bilincsek közül és a börtönből így ír: „Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete!” (Fil 4,4)

Ez a jézusi öröm, a maradandó öröm, a teljes öröm: az elvehetetlen és szinte elpusztíthatatlan öröm. Ez az öröm tündökölt úgy a római cirkusz vértanúinak arcán, hogy nemcsak a nézők rendültek meg, hanem belerendült a Római Birodalom.

Melyikünk ne szeretne öröms életet élni? Olyan örömmel, amelyet nem zavar meg semmi és senki, se a körülmények, se az emberek. Ennek pedig csak egy titka van: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek!”

Augusztus 12

Fény a sötétben

„Te vagy, Uram, a mécsesem, az Úr fénysugarat ad nekem a sötétségben” (2Sám 22,29).

Világosságban élek? Igen, mert Te vagy Uram a lámpásom. Ha eltávoznál, megszűnne örömöm, de mert velem vagy, nincs szükségem sem a jelenkor fáklyáira, sem az emberi vigasz gyertyáira. Isten jelenléte tökéletesen megvilágít mindent. Tudunk világítótornyokról, amelyek húsz mérföldnyire (32 km) is láthatók, de a mi Urunk nemcsak egészen közélről megtapasztalható Isten, Ő a távoli messzeségből is látható, még az ellenség birodalmából is. Ő Uram, boldog vagyok, mint az angyalok, ha szereteted fénysugara betölti szívemet! Csak Téged kívánlak, semmi mást.

Sötét úton kell járnom? Igen, de „az Úr fénysugarat ad nekem a sötétségben”. Hamarosan megváltoznak a dolgok. Lehet, hogy ügyeim mind sivárabbá teszik az életemet, lehet, hogy a felhők egyre csak gyülekeznek felettem, de ha a sötétség miatt már saját kezemet se látnám, az Úr kezét akkor is látom. Ha magamban nem látok már semmi fényt, se barátaim között, se máshol a világon, akkor is hiszem, hogy az Úr, aki a világosságot teremtette - most is teremthet világosságot bennem és körülöttem. Hiszem, hogy kivisz még a napfényre. Nem fogok meghalni, hanem élni. Már közeledik ez a nap. Ez a vigasztaló Ige fénylik, mint a hajnalcsillag. Még egy kis türelem, nemsokára ujjongani fogok örömben.

*

Emlékezés

Emlékszem rád: ifjúkorod hűségére, mátkaságod szeretetére...
(Jer 2,2)

Mindenkire jellemző, hogy mire emlékszik és mit felejt el (illetve mit szeretne elfelejteni) a múltjából. A legtöbben emlékeznek az elszenvedett sérelmeikre és a

véghezvitt hőstetteikre. Ezeket aztán többféle változatban adják elő, s lassan maguk sem tudják, hogy pontosan mi hogyan is történt. De szeretjük elfelejteni a kellemetlen emlékeket, kudarcokat, hibákat, bűnöket. Ezek aztán néha előtörnek egy-egy álomban vagy váratlan pillanatban, de újra lenyomjuk őket a tudatalattiba.

És mire emlékszik Isten? Emlékszik népe hűségére. Amikor szövetséget kötött Izraellel, az örült ennek, és ragaszkodott Istenhez. Olyan volt ez, mint a jegyesség, az egymás iránti szeretet jellemezte. - Aztán elromlott a kapcsolat, mert Isten népe a pogány népek bálványait is kezdte tisztelni. Ezzel megcsalták az Urat, hűtlenné váltak hozzá. Ez fájdalmas emlék, ami Isten ítéletét hívja ki. - Isten azonban kész megbocsátani a hűtlenséget. És a megbánt és elhagyott bűnre nem akar többé emlékezni. Amit ő megbocsátott, arra nem hivatkozik, az nem választ el tőle, „nem gondolok többé vétkeikre” - ígéri (Jer 31,34). Isten nem felejt, csak nem említi többé.

A Biblia minket is erre bátorít. Először is arra, hogy Isten jótetteit, csodáit ne feledjük el. „...ne feledd el, mennyi jót tett veled!” (Zsolt 103,2) Tartsa frissen a hálaadásunkat és Istent magasztaló imáinkat az emlékezés! Ez egyben bátorít arra, hogy bízzuk rá nyugodtan a jövőnket is.

Felejtsünk el viszont minden ellenünk elkövetett bűnt! Ezeket a tartozásokat el lehet engedni, ahogyan Isten is eltörölte az ellenünk szóló adóslevelet, amikor Jézus meghalt értünk (Kol 2,14). A megbocsátott, elrendezett vétkeket pedig nem szabad többé felemlengetni, családon belül sem, ahogyan Isten is a tenger mélyére veti a mi megbánt vétkeinket.

*

ÜDVBIZONYOSSÁG

Kiválasztásunk tudata

„Könyörülök azon, a kin könyörülök, és kegyelmezek annak, akinek kegyelmezek...” (Róm 9,15)

Isten mondja ezt Mózesnek. A Szentírásnak egyik legtöbbit vitatott és legnehezebben érthető része ez az ige: „Könyörülök azon, a kin könyörülök, és kegyelmezek annak, a kinek kegyelmezek. Annakokáért tehát nem azé, a ki akarja, sem nem azé, a ki fut, hanem a könyörülő Istené” (Rom 9,15-16). Az örökhatalmú Úr elvitathatatlan felségjogával kapcsolatos ez. Akik ennek a nagy kiváltságnak boldog részesei, azok az üdvre kiválasztottak: azok lelkét az üdvbizonyosság hatja át. Azokat a maga fiaivá fogadja Jézus Krisztus által az Ő akarátának jókedve szerint és kegyelme dicsőségének magasztalására. Az ilyen kiválasztottak mindegyike tudja, hogy „Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok” (IKor 15,10). Ezek elismerik a fazekasnak azt a hatalmát, hogy a rendelkezésre álló anyagból

azt az edényt csinálhassa, amit akar (Rom 9,21-23). Akár elfogadjuk ezt, akár nem: érvényes mindegyikünkre!

Uram, alázatosan hajlom meg isteni döntésed előtt, amellyel egyeseket jókedved tetszése szerint kegyelmed magasztalására kiválasztottál eleve. Irántad és szent igéd iránt érzett szeretetem sugallja nékem, hogy - minden gyarlóságom ellenére - kiválasztott gyermekeid boldog seregébe tartozom. Adja nagy kegyelmed, hogy ne tegyem magam nagy irgalmadra érdemtelené! Egyszülöttedért hallgass meg! Ámen.

„Mert én bízom jó kedvedben, Ki megvigasztalsz
szívemben. Örvendez azért az én lelkem, Hogy Isten az
én segedelmem, Melyért dicsérem énekben.”
(Énekeskönyv 13. é. 5. v.)

*

Könyörgés megtartásért

Tarts meg engem Istenem, mert benned bízom. Zsoltár 16,1

Rendkívül fontos könyörgés ez, tegyük magunkévá. Ne mások imádságát mondjuk vagy olvassuk, tanuljunk meg magunk könyörögni. Jézus kérte az Atyát, hogy őrizze meg az övéit a gonosztól. Feltámadott Urunk erős kézben tartja megváltottait; onnan senki sem ragadhatja ki őket. Megőriz úgy testileg, mint lelkileg-szellemileg.

Testi életünk is szüntelen veszélynek van kitéve. Bármilyen óvatosak vagyunk, nem tudjuk egészségünket eléggé védeni. A parányi baktériumok, amiket szabad szemmel nem is látunk, egészségünknek veszélyes ellenségei. A piciny bacilusok, vírusok ott rajzanak körülöttünk, belélegezzük őket, nem sejtve, hogy talán rövidesen megfertőznek, beteggé tesznek minket, abból esetleg fel sem gyógyulunk. A ragályos beteghez például vigyázva közeledünk, de mégsem biztos, hogy megőriztetünk. Ha Isten őriz minket, még ápolhatunk is ilyen beteget, vagy az Igével szolgálhatunk is neki és nem fertőzödünk meg. - Még fontosabb a lelkünk megőrzését kérnünk. Ha az kárt szenved vagy tönkremegy, végtelenül nagy a veszteség. Testünk azonban előbb-utóbb úgyszólván az enyészeté lesz.

Lelkünk ebben a világban a tisztátalanságok, hazugságok, becstelenségek fertőző hatásának van kitéve. Ezt a fertőzést a tisztátalan, bűnre csábító beszéd és a tisztátalan tekintet terjesztik. Ezek a lelkét mérgezik meg, s végül egész bensőnk megromlítja. Legjobb akaratunk mellett sem kerülhetjük ki a könnyelmű, rossz emberek társaságát, különben ki kellene mennünk e világból. Ha igyekszünk is kerülni őket, hivatásunk, a köznapi érintkezés vagy utazásaink melléjük sodornak. Megtehetjük, hogy belső fülünket

bedugjuk és így igyekszünk megszabadulni a gonosz behatásoktól, de hatékonyan csak Isten segíthet ellenük igazán. Tűzfalként vesz minket körül, lelkünket ellenállóvá teszi, úgyhogy a gonosz befolyás lepattan róla és belsőleg sértetlenek maradunk. Ha pedig mégis behatolna a rossz, csak Ő adhat kegyelmet, hogy újra kidobjuk a mérget magunkból, és annak még a nyomait is Ő tisztítja el Jézus vérével. Új beszenyeződéstől is Ő őriz meg. „Isten hatalmas őriz az üdvösségre - de hit által.” - Bízunk az Úrban és komolyan számoljunk vele. Amennyire bízunk benne, annyira tapasztaljuk majd meg megőrző hatalmát külső és belső életünkben egyaránt.

*

Látomás az egybeszerkesztetésről

Így szólt hozzám az Úr igéje: Vedd át a fogságban maradtak adományát Heldajtól, Tóbijjától és Jedajától, akik Babilóniából jöttek. Menj el még ma Jósijjának, Cefanjá fiának házához, és vedd át az ezüstöt és az aranyat, csináltass koronát, és tedd Jósua főpapnak, Jócádák fiának a fejére. Ezt mondd neki: így szól a Seregek Ura: Van egy férfi, akinek Sarjadék a neve, mert helyette sarjad, és felépíti az Úr templomát. Ő fogja felépíteni az Úr templomát, és nagy méltóságra emelkedik, trónra lép, és uralkodik. Egy pap is lesz mellette a trónon, és békés egyetértés lesz kettőjük között. A korona pedig legyen ott az Úr templomában, hogy emlékeztessen Heldajra, Tóbijjára, Jedajára és Cefanjá fiának a jóságára. Eljönnek a távol lakók is, és építik az Úr templomát. Akkor megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzatok, így lesz, ha engedelmesen hallgattok Isteneteknek, az Úrnak szavára. (Zakariás 6,9-15)

Látomás végül is ez a prófécia is a templom felépítéséről és az egybeszerkesztetésről. Két elem keveredik benne: a jelen és a jövő. A jelenben is két dolgról van szó: a közelvalókról és a távolvalókról. Isten az, aki átfogja a jelent és a jövőt, a közel- és a távolvalókat. A próféta szavaiból egyértelműen kiviláglik, hogy egyszerre szól a jelenről és a jövőről, egyszerre a babilóniai zsidókról és a Jeruzsálemben lévőkről. A Sarjról, aki vezeti a templom építését és a Sarjról, aki „nagy méltóságra emelkedik, trónra lép és uralkodik”. A jelen és a jövő, a közel- és a távolvalók között ott szerepel az Úr, aki mindezt végbeviszi, és aki ott áll népe minden megosztottsága között, hogy végbevigye

elhatározott döntését. Valójában azt kéri, hogy ügyeljenek a szavára, Igéjére, Ő végbeviszi Igéjét, megépíti a templomát.

Az zárja a próféciát: így lesz, ha engedelmesen hallgattok az Úrnak a szavára. Isten tervét, annak megvalósítását senki és semmi nem akadályozhatja meg. Jóllehet az engedelmesség és az engedelmesség alapja, az Isten iránti bizalom elősegítheti azt.

Hálások lehetünk a megemlített nevekért. A Babilóniából jött és az Úr házára adományt hozók neve azt mutatja meg, hogy a fogságban maradtaknak is szíven volt a templom sorsa. A királyi koronát Jósua fejére kellett tenni és az Úr házában őrizni, míg az igazi Sarj méltóságra emelkedik, trónra lép, és Isten egybeszerkesztő munkája el nem éri a célját! Jóllehet a temp -lomot már 515 tavaszán fel fogják szentelni, mégis az igazi templom, az egyetlen templom, maga Jézus Krisztus lesz. A templom ma még kőház, de majd egyszer lelki ház lesz. Élő kövek épülnek Benne lelki házzá (IPT 2,5).

Isten gyermekei számára fontos a kőház is. Az a sok cikk a Reformátusok Lapjában, ami templomok javításáról, új templomok építéséről szól, eleven bizonyága annak, hogy a legkülönbözőbb gyülekezetek milyen szorgalommal, áldozatkészséggel formálják, javítják, építik a templomaikat. Örvendetes jele ez annak, hogy szeretik az Úr házát, és a Benne jelenlevő Istent dicsőítik. Milyen szép kérés: „Jöjj, és lakozz bennem: Hadd legyen már itt lenn templomoddá szívem-lelkem! Mindig közel lévő: Jelentsd magad nekem, ne lakhasson más e szívben: Már itt lenn, mindenben csakis téged lásson, leborulva áldjon!”

Ez a prófécia Istenről, az Ő szeretetének munkájáról, többek között egybeszerkesztő munkájáról beszél. Már ez történik a teremtésben, amikor az embernek a feladata, hogy Istenről bizonyóságot tegyen. Isten képe legyen a hordozója. Isten mindnyájunkat, eget és a földet betöltő szeretetével ölelt magához.

A zakariási prófécia beszél a templom felépítéséről úgy is, hogy arról mint reménységről szól, amihez nem fér kétség. A felépítés garanciája Isten. Részt vesznek ebben a munkában és a templom terhének a hordozásában nemcsak a már hazatértek, hanem a még fogságban lévők is. Ebből tűnik elő, hogy ő nem a templom építését erőlteti, nem arra akar rábeszélni, hanem minden megnyilatkozásával a templomépítők lelkületét akarja rendbe tenni. Nem sürget, hanem az építést magától értetődőnek veszi. Biztatás cseng ki a szavaiból, mikor az idegenből jött követekhez küldi a prófétát. Vigyázat, nem olyan ügy ez, ami csak az otthon maradtakat terheli meg. Úgy beszél az építésről, ami Isten műveként a megvalósulás útján van. És ezzel mintegy leveszi az emberekről a szervezés, a tényleges munka és a pénzügyi felelősség terheit. Ezeket bőven megosztják velük mindenekelőtt Isten és a távol lévők, a még fogságban élők is.

Minden templomépítés, még anyagiakban sem, nem a készpénz, a meglévő tőke függvénye. A templomépítés hitből történik. A templomépítés az építők hitén áll vagy bukik. De nem

a lelkesedésükön, hanem azon a látáson, belső meggyőződésen múlik, amellyel nem a pénzüket számolgatják, hanem Istenre építve hittel hiszik, hogy Isten a keveset is megáldja. Csak azt lehet megáldani, végbemenetelhez segíteni, ami útnak indult, ami folyamatba került. A próféta már azzal számol az építés elején, hogy kész lesz a mű, és neki már a Babilóniából jött testvéri segítséget sem az építésbe kell fektetni, hanem koronát kell a náluk lévő ezüstből és aranyból készíteni. A templom megépítésének fontos momentuma az, hogy az anyagiaknak még többlete is lesz.

A templomépítés szoros kapcsolatban van a próféta látomásával. Isten a népe között kíván lakni. Egybeszerkeszti népét, és nagy lesz annak a dicsősége. Ezt a látomást hit által szabad egybevetni Pál látomásával: „Megismerteti velünk az Ő akaratának a titkát az idők teljességének a rendjére nézve ismét egybeszerkeszt mindenedet Krisztusban, mind amelyek a mennyben vannak, mind amelyek a földön vannak, hogy mi legyünk az Ő dicsőségének magasztalására, akik előre reménykedünk a Krisztusban" (Ef 1,10-14). Sőt a Jánoséval is (Jel 7,1k). „Azután láttam, íme, nagy sokaság, amelyet senki meg sem számlálhatott, minden nemzetből, ágazatból és népből és nyelvből; és a királyi szék előtt és a Bárány előtt állanak fehér ruhába öltözve, és az ő kezükben pálmaágak; és kiáltottak nagy szóval: Az idvesség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Bárányé..., imádják Istent: Ámen, áldás és dicsőség és bölcsesség és hálaadás és hatalom és tisztesség és erő a mi Istenünknek mindörökkön örökké, Ámen."

Más szóval, mindig, minden gyülekezetben, minden helyen, ahol templom épül, az mind hordozza látomásban az egybeszerkesztésnek ezt az örök művét. Valamint azt, hogy az az építés, épület, templom, imaház csak egy darabja Isten egybeszerkesztő, örök munkájának! És a Sarj, akit Zakariás nem nevez meg, nem más, mint Krisztus Jézus. Isten egybeszerkesztő munkájának végrehajtója, aki megépíti Isten örök „templomát".

Mit viselnek azok, akik az Úr templomáért valamit is tettek? Koronát! Ez a korona nem királyi korona. A héber szó olyasmit fejez ki: amit az örömmünnepeken, az örvendezők tesznek a fejükre vagy mások az övékre. A pap is, a király is ül az ő székében, és békesség tanácsa lesz közöttük! A korona egyébként Isten jutalma. Pál így beszél a (Fii 4,1) gyülekezete tagjairól, mint akik „öröme és koronája", ígéretként is elhangzik (Jak 1,12): elveszi az élet koronáját. Figyelmeztetés is: Vigyázz, senki el ne vegye a te koronádat! (Jel 3,11).

Augusztus 13

Mielőtt és mialatt kiáltasz

„Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom" (Ézs

65,24).

Milyen gyorsan cselekszik az Úr! Meghallgat, mielőtt még kiáltanánk, és gyakran ugyanilyen gyorsan válaszol is. Mivel előre ismeri szükségleteinket és imádságainkat, úgy intézi körülményeinket, hogy mielőtt még a szükség ténylegesen felmerül, Isten már gondoskodik a segítségről, a próbatétel előtt pedig már jó előre felfegyverez annak elviselésére. Ez a mindenható Úr pontossága, amelyet gyakran megtapasztalhattunk már. Még nem is sejtjük a bekövetkező nyomorúságot, de már megérkezett a komoly vigasztalás, amely majd megtart a nyomorúságban. Menynyire meghallgatja Istenünk az imádságokat!

A mondat második részének olvasása közben a telefonra kell gondolnunk. Noha Isten a mennyben van, mi pedig a földön, szavunk gyorsan elérkezik Hozzá, az Övé pedig hozzánk. Mikor őszinte szívvel imádkozunk, mintha Isten fülébe mondanánk imánkat. Kegyelmes Megváltónk azonnal továbbítja kérésünket, Atyánk pedig meghallgatja és örömét leli imáinkban. Milyen jó ebben a tudatban imádkozni! Kit ne indítana buzgó imádságra az a tudat, hogy a Királyok Királya figyel rá? E mai napon is buzgón akarok könyörögni, és nemcsak azt hinni, hogy Isten meg fog hallgatni, hanem hogy már meg is hallgatott, nemcsak azt hinni, hogy egyszer majd felelni fog, hanem hogy válasza már itt is van. A Szent Szellem lesz ebben segítségemre!

*

Kinek az életét éled?

...én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem.
(Jn 10,17)

Valaki ezt mondta: elköltöztem otthonról, végre a magam életét akarom élni - s otthagytam a családját, sok problémát hagyva maga mögött. Másvalaki: nekem túl nagy megkötöttség a házasság, kiszálltam, a magam életét akarom élni, hetente egyszer találkozom a gyerekekkel, s nekem ez így jó.

Mindnyájan úgy születünk, hogy önmagunkat szeretjük a legjobban, s másoktól is azt várjuk, hogy szeressenek bennünket. S amikor valaki rádöbben, hogy másokat szeretni csak önmagunk rovására lehet, akkor megriad. Senki sem akarja feláldozni magát, hanem a házasságban is azt várja, hogy őt dédelgessék. S ha ez kölcsönös, mindketten egyedül maradnak.

Milyen messze van ettől Jézus programja: én odaadom az életemet, senki sem veszi el, én magamtól adom oda! S annak, hogy ő odaáldozta az életét, az lett a gyümölcse, hogy sokunknak jut belőle, s ő sem lett szegényebb.

Aki másokért felelősséget vállalt, úgy is rákényszerül arra, hogy áldozatot hozzon. S aki ez ellen tiltakozik, sose lesz boldog. Mert mások boldogságának a romjain nem épülhet fel senkinek a boldog élete. De ha valaki Jézus rendelkezésére bocsátja a maga életét (megtagadja magát), az megkapja Jézusét, amelyet aztán már könnyű a tőle kapott szeretettel szétesztani. Ekkor már nem én élem a magam (szegényes, nyomorult, önző) életét, hanem ő éli bennem a magáét, s hatalmat ad arra, hogy letegyem a sajátomat örömmel. Aki mindenáron a maga életét akarja élni, abban nem élheti Krisztus a magáét. Amilyen távol áll tőlünk ez a készség: leteszem az életemet másokért, olyan távol állunk mi Jézustól. Aki ragaszkodik a magáéhoz, el fogja veszíteni. Aki átadja neki, többet kap helyette: örök életre tartja meg azt (Jn 12,25).

*

Fiával együtt mindent nekünk ajándékoz

„A ki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett... mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minekünk? ” (Róm 8,32)

Pál apostol nyomatékosan hangsúlyozza, hogy „azoknak, akik Istent szeretik minden javukra van, mint akik az Ő végzése szerint hivatalosak. Akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek... Akiket eleve elrendelt, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette” (Rom 8,28-30). Ezután kérdezi, hogy „aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minekünk?” Nyilvánvaló, hogy a fiát a Golgota keresztjére adó Atya nekünk ajándékoz mindent. Az üdvbizonyosságra jutottak tudják, hogy „ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Urnak halunk meg” (Rom 14,8). Azt is tudjuk, hogy „nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé” (IThess 5,5).

Mennyei Atyánk, boldogan vallom, hogy Te, aki legdrágább kincsed, Egyszülött Fiad is odaadtad értünk a Golgota keresztjére, Véle együtt mindennel megajándékozol minket, amire szükségünk van. Tudom, hogy csak Néked élhetek, Néked halhatok meg, nem lehetek sem az éjszakának sem a sötétségnek a fia és sohasem szolgálhatok idegen isteneknek. Dicsőítsd meg Magad gyarló bűnös életemben. Krisztusért könyörgök. Ámen.

„Imádlak téged, aki teremtettél, Szeretlek, mivel Atyámmá is lettél; Ha terheltetik szükséggel életem, Bizodalmamat benned helyeztetem, Mert hatalmas vagy engem megtartani,

Még nyavalyám is jómra fordítani." (Énekeskönyv 250. é. 4. v.)

*

Vigyázás önmagunkra

Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet!

Példabeszédek 4,21

Kertjeinket és házunkat ugyancsak védjük. Az ember szíve is kert, ahol a mennyei kertész nemes növényeket akar nevelni. De sok a veszélyes kártevő is. Szívünk házhoz is hasonlít, amelyben Krisztus akar lakni. De vannak rablók és tolvajok, akik betörnek, és a javainkat elviszik. Az ember betegségtől és szerencsétlenségtől őrzi a testét, de a lelkét a legtöbb ember elhanyagolja, üres lesz és tönkremegy, pedig ennél nagyobb értéke nincs az embernek: az egész világ sem ér fel vele, ha elveszíti. De ha a lélek az Úr Jézusba vetett hit által újjászületett, a legsúlyosabb veszteségeket is kiheveri. A lélek sérülésén nem segít orvos. Ha az elvész, minden elveszett. Kizárólag Isten Bárányának a drága vére gyógyíthatja meg és hozhatja helyre.

Őrizd meg szívedet! Vigyázz a szemedre, ne tekints olyan dolgokra, amelyek gonosz vágyat támaszthatnának szívedben. Ne hallgass üres, haszontalan beszédre, ami megrontja szívedet, őrizkedj kedvenc bűnödtől, vigyázz gyenge oldaladra! - Megtérése után valakinek furcsa álma volt. Mintha ragadozó állatok, oroszlánok, tigrisek, kígyók támadták volna meg. Tehetetlenségében és nagy félelmében angyalt pillantott meg maga mellett, aki botocskát nyújtott feléje. Valahányszor rád támadnak, érintsd meg őket ezzel. Tehetetlenül esnek majd össze előtted. De őrizkedj a mögötted levő korhadat fatönktől! így is történt. A bot minden támadást megghiúsított. Emberünk csakhamar magabiztos lett, már nem vigyázott. Ekkor a fatörzsből hirtelen egy kígyó surrant elő és megharapta. Felébredt. Rájött, hogy a ragadozók a vágyak és a kívánságok, a bot pedig az élő hit. A kígyó a kedvenc bűnt példázza. Világossá lett előtte, hogy hitre jutása után ismételten visszaesett régebbi kedvenc bűnébe, az ivásba, s ez állandó veszedelemmel fenyegette új életét.

Az éberséghez hozzátartozik az Isten Igéje és az imádság. „Megőrzöm a te Igédet szívedben, hogy ne vétkezzem ellened.” Az Ige fegyver a kísértés ellen, a léleknek pedig tápláléka. Nehogy a rossz táplálkozás miatt vérszegénnyé és erőtlenlégy légy, mert akkor nem lesz ellenálló erőd a gonosszal szemben! Imádság által pedig érintkezésbe kerülsz Istennel. Minél közelebb jutsz hozzá, annál távolabb vagy a bűntől. Amikor kitartó imádkozással Isten közelébe kerülsz, a gonosz gondolatok és ösztönök fojtogató hatalma megtörnek.

*

Szomjúhozom

42-43. zsoltár

Az ember évezredek óta él Istentől elszakadva, és ezalatt mindent megtett, hogy berendezkedjék a jelenvaló világban, úgy, mintha soha nem kellene eltávoznia innét, de mégis vágyik vissza Istenhez. Minden komfortja és kényelme ellenére sem talált itt igazi békességet és nyugalmat. Bizony igaz a kijelentés, hogy mint a fészekből kiesett fióka, úgy csipog az ember is a békesség és szeretet után, amit akkor veszített el, amikor elszakadt Istentől. Hiába a világnak minden ígérete, pompája, gazdagsága és dicsősége, semmi nem adhatja vissza azt a békességet, amit elveszített. Ahogy a szarvast is, ha szomjúság gyöttri, nem elégítheti ki az erdő szépsége, a madarak éneke, az ég kékje, egyedül csak a folyóvíz. Az ember is így vágyik vissza oda, ahonnan elszakadt: az élő Istenhez. Bálványok nem elégíthetik ki: sem a pompás székesegyházak, sem a pagodák misztikus csendje, de még a Messiás oratórium csodálatos zenéje sem. Ahogy a tanulatlan pogány sem talál megnyugvást abban, hogy a bambuszbotból faragott bálványkép előtt hódol, vagy félőrülten táncolja magát a dobok és sípok ördögi zenéjére. Csak az élő Isten az, aki megvigasztalhat, aki szomjazó lelkünket megelégtítheti. Van a r 8,5 világban „sok isten és sok úr”, ezek azonban csak emberkéz és emberi bölcsesség alkotta uraságok és istenek, általuk nem adatik békesség senkinek. Nem adnak megnyugvást a primitív, vagy az agyon kulturált vallási rendszerek és a legcsodálatosabb szellemtanok, ahogy a legeggyűgyűbb vagy a legkörmönfontabb kegyességi forma sem. A benned lévő szomjúságot csak az élő Isten elégítheti ki. A lelked sír, sóvárog, gyötrődik, és emésztődik mindaddig, amíg Istenben el nem csitul. Ez a gyötrő kín a földi élet után, a kárhozatban is megmarad azok szívében, akik nem találtak vissza Istenhez. Az ember egy életen keresztül siratja az elvesztett paradicsomot. Ha pedig nem sikerült megtalálnia az élő Istent ebben a jelenvaló életben, ha nem jutott vele élő közösségre az Ő szerelmes Fia, Jézus Krisztus által, akkor majd egy örök életen át is sirathatja. A kárhozatban is azok lesznek a legfájdalmasabb könnyek, amelyek az elvesztett paradicsomért hullnak. Az ember bárhol van és bármit tesz, az elvesztett paradicsomot keresi. Ezért telnek meg a szórakozóhelyek, ezért hajszolja az ember a testi élvezeteket, ezért válik érzékivé és ördögivé vagy éppen zseniálisan szellemivé, mert mindenütt az elvesztett paradicsomot reméli megtalálni. Ha a föld gyomrában kutat, vagy a sztratoszférába repül is, ha bejárja az egész földet, vagy pedig remeteként a magányba vonul, mindenütt szívének ez a sóvárgó vágyakozása űzi és hajtja, hogy hol találhatná meg azt, ami elveszett. Márk evangéliumának az elején olvassuk, hogy amikor Jézus reggeli csendességébe vonul vissza, tanítványai a kora hajnali órákban

utána futnak, és szemrehányóan mondják neki, hogy: „Mindenki téged keres!” Soha el nem titkolható igazság ez: mindenki Őt keresi, mert benne vált valóra Istennek minden ígérete.

Megtörténhet, hogy egy időre Isten hívő gyermekei is elveszítik szemeik elől a paradicsomnak szépségét és dicsőségét. Ilyenkor az ő szívükben is erős a vágy, hogy visszahódítsák az elvesztett édent. Előfordul, hogy aki már egyszer békességre lelt a jó Pásztornál, egyszer csak lemarad valahol a nyájtól. Az ilyen juhok még inkább keresik Őt. Aki egyszer ízlelte Istennek a szeretetét, az nem tud megnyugodni addig, amíg ebbe a szeretetbe újra vissza nem talál. Könnyhullatás a kenyere éjjel-nappal, mint a zsoltárírónak. És olyan, mint az eltévedt, pásztor nélkül való bárány. Vagy mint az árva, magára hagyott gyermek, akit legfeljebb szánalomból szeretnek imitt-amott, de nem talál addig vigasztalást és békességet, míg vissza nem érkezik azokba a karokba, amelyek igazi szeretettel veszik körül.

Az Istentől való elhagyatottság csüggesztő óráiban az éneklés és az imádság megerősít a kegyelemben. Jönnek napok, amikor elcsügged bennünk a lelkünk és bizony, olykor sötét kétségek éjszakáján kell keresztülmennünk: alattunk örvény, felettünk félelmetes, sötét szikla. Alagútba érünk, és bármerre nyújtjuk a kezünket, csak a hideg, nedvességtől csillogó sziklafalat találjuk. Félelem, tör és verem. Szabadulás helyett pedig „örvény örvényt hív elő”, vihar tombol körülöttünk. A vízáradás hullámai már-már összecsapnak felettünk, és nincs emberi kéz, amit megfoghatnánk. Ki segít? Hol a megtartás? A zsoltáríró énekel és imádkozik. Hívő testvér! Amikor a kísértések völgyébe kerülsz, ne engedd, hogy ajkadon elhaljon az ének: „Elnyomni ne hagyjuk, dalba dicsérje szívünk a dicsőt!” Énekelj, ha gyötör a kín, ha nyom a teher, aztán meg imádkozzál! Amíg el nem hallgat az imád, amíg a feltörő panaszt nem fojtottad vissza, addig nincs veszély. Addig biztos a győzelem. A súlyos megpróbáltatások idején a sötétség hatalma az éneket és az imádságot akarja beléd fojtani, mert jól tudja, hogy amíg énekeddel és imádságaiddal Istent keresed, a kegyelemnek olyan mély vizén jársz, ahol nincsenek zátonyok, és nem feneklik meg életed hajója. A zátonyos helyek ott kezdődnek, amikor elnémul az ajkad és a szíved.

Nincsen kínosabb a hívő lélek számára ennél a kérdésnél: „Hol van a te Istened?” Nemcsak az emberek fordultak el tőled gúnykacajjal, hanem Isten is magadra hagyott, nem törődik veled. Hiába ostromlód imádságaiddal az eget, hiába énekelsz, hiába hajtod a fejed a porba, annál gúnyosabban és diadalmasabban kérdik tőled, hogy hol van a te Istened. Bizony nagy mélység és sötét út ez! Olyan, mintha az embernek a csontjait érné a fájdalmas ütés, egyik a másik után. Hol van ilyenkor a megtartás, hol van az élet? Annak az Istennek az oltalma alatt, aki után hiába kérdez a szív, aki után hiába kiált a száj. Éppen ezt várja, és éppen ezt akarja, hogy az Ő karjaiba roskadj ilyenkor is szerelemmel, amikor láthatólag elhagyott. Éppen arra vágyik, hogy te akkor is öleljed

Őt, amikor Ő látszólag elfordult tőled. Egyedül Isten oltalmaz meg a gúnyolódókkal, a csúfondárosokkal szemben. Ha szembesülsz a kétségbeejtő kérdésükkel, hogy: „Hol van a te Istened?“, nézz arra, akinek a kereszt alatt joggal tették fel ugyanezt a kérdést, és lásd meg, hogy a Golgotán, amikor úgy tűnt, hogy Isten a legtávolabb van az embertől, tulajdonképpen ott volt legközelebb hozzá az Ő áldozatos nagy szeretetével. Bár még nem látod, vagy mást látsz, de egyszer majd csodálatosan tündöklük fel az Ő szerelme, amelyik a nagy mélységek, a kétségbeejtő sötétség óráin is közel volt hozzád.

A „miérték" mindig az önigazságunk kérdései. Isten igazságának mértékét viszont csak a Szentlélek által megvilágosított szív látja. Ezért szükséges, hogy Isten világossága töltse be a szívünket. Zúgolódsz és panaszkodsz, mert elfeledkezel róla, hogy az elhagyatottság, a nehéz út, a kereszt, a próbatétel méltó osztályrészed. Ha azonban kiárad Istennek Szentlelke és megvilágosítja az igazságtalanságot, a jogtalanságot, nyilvánvalóvá teszi méltatlan voltodat, egyszerre megtörik az ellenállás, a dac. Nem kérdezed többé, hogy „Miért?“, hanem alázattal hajtod le a fejed, és ezt mondd: „Méltán, Uram, igazak és igazságosak a te ítéleteid!" Ha felismered ezt az igazságot, ennek nyomán, csodálatos módon, ott leszel újra a szent hegyeken, Isten hajlékaiban. Ugyanis csak aki felismeri az igazságot, az menekül az oltárhoz, ahol vigasztalást találhat. Van egy csodálatos oltár, ahol Isten a legérthetetlenebb, mert a legjobban szeret: aki ide érkezik, annak a szíve megtelik vigassággal, ajkán dicséret fakad, és Isten az ő Istene is lesz. Szíve az Isten szívével találkozik. Ennél az oltárnál fakadt az a forrás, amelyik az Isten után szomjazó szív minden sóvárgását kielégíti. Aki ehhez az oltárhoz megérkezett, annak az élő Isten személyes Istene lesz, gondviselő, mennyei atyja.

A csüggedten vergődő lelket Isten szabadításának a reménysége erősíti meg. Abban reménykedik, hogy a láthatóak ellenére eljön még az idő, amikor hálát adhat az ő szabadítójának és Istenének. Ami látható és kézzelfogható, az kétségbeejtő, rémületet és rettegést támaszt az emberben, mert nem látszik a mennyei ígéretből semmi: kudarc kudarcot ér, örvényben áll, az ellenség gúnykacaja tölti be az éjszakát. Végül azonban Isten Lelke csendesen megvigasztalja őt: „Miért csüggedsz el lelkem, miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek!" A zsoltáríró a jövővel biztatja magát, mikor a jelen szenvedése múlt idejűvé válik: ez a vigasztalás azonban ténylegesen megédesíti a jelen kétségbeejtő óráit is, és boldog megtapasztalás lesz belőle. Szomjazó lélek, vigasztalást kereső szív! Ne csüggedj, ne nyugtalankodj, mert eljön az idő, amikor még hálát adsz a mostani nyomorúságodért is és a szabadításért is, a te Szabadítódnak és Istenednek!

Nem fenyíti gyermekeit örökké

**„És megalázom emiatt Dávid utódait, bár nem örökké”
(IKir 11,39).**

Isten fegyelmezi az övéit, mégpedig elég szigorúan (azért), hogy az engedetlenség mint nem kívánt rossz és mint keserű tapasztalat álljon mindig előttünk. Salamont idegenből hozott feleségei tévútra vitték, elkezdett ő is idegen isteneket imádni, és ezzel súlyosan megsértette atyái Istenét. Isten nem hagyta ezt büntetlenül. Büntetése az volt, hogy Salamon fia már nem uralkodhatott egész Izraelen. A tizenkét törzs közül tíz elszakadt az országtól, és külön vetélytárs államot alapított. Súlyos megpróbáltatást jelentett ez Dávid házának, tudhatták, hogy közvetlenül Isten kezéből jött mindez, és csakis az ő hitetlen magatartásuk az egész helyzetnek az oka. Isten nem huny szemet az övéinek bűnei fölött. Fájdalmasan megbünteti legkedvesebb szolgálóit is, ha azok eltérnek a teljes engedelmesség útjáról. Talán most éppen minket fenyít emiatt. Ha így van, kiáltunk Hozzá alázatosan: - Ó Uram, mutasd meg, miért fenyítesz most engem ?

Milyen drága vigasztalás van az igerész második felében: „nem örökre” aláz meg! A bűnért járó büntetés örök, de az Isten gyermekét sújtó atyai fenyítés csak egy ideig tart. A betegség, szegénység vagy csüggeteg szellem mind elmúlnak, ha a kívánt céljukat elérték. Gondold csak meg: nem a törvény, hanem a kegyelem ideje alatt élünk. A vessző megedz minket, de kard nem ölhet meg. Jelen megpróbáltatásaink megtérésre kell hogy indítsanak, hogy meg ne haljunk a gonosztevőkkel együtt.

*

Bemegyek ahhoz

...az ajtó előtt állok, és zörgetek... (Jel 3,20)

Jézus három képet tesz ebben az igében egymás mellé:

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek...” Kitűnik ebből, hogy a mi bezárt életünkön kívül is van még valami. Nem annyi a valóság, amennyit látunk belőle. Ott kívül is van valaki, aki engem keres, mert nálam zörget. Sokféleképpen tud jelt adni önmagáról: kezembe kerül egy Biblia, beszél egy hívő munkatársam róla, elgondolkozom egy temetés után, egy csalódást követően megkérdem, mi is az életem értelme...

„...ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót..." Ő nem töri ránk az ajtót, ennek a mozzanatnak én vagyok az alanya, az előzőt és a következőt ő végzi. Mit jelent meghallani a hangját? Magamra veszem, amit nekem mondott. És mit jelent ajtót nyitni? A Biblia jelképei szerint: bűnt vallani. Az Isten ellen elkövetett vétkeim választanak el tőle (Ézs 59,2). Amit már bűnnek látok, azt mondom el őszintén Istennek, és kérjem bocsánatát!

„...bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem." Nincs más feltétele a Jézussal való összeköltözésnek, csak ez az ajtónyitás. Nem kell teljesíteni semmit, nem kell megfelelni semminek. Az együtt étkezés a legteljesebb összetartozás, közösség kifejezése volt. Jézus közösséget vállal velem, és megosztja javait.

Ehhez azonban nem az ajtón keresztül kell beszélgetnünk, mert éppen az együttélés az új élet lényege. Az ilyen ember viszont soha többé nem lesz egyedül. Sem ebben a földi életben, sem halála óráján, sem azután.

Egyszer majd mi állunk meg Jézus ajtaja előtt. Behívhat-e akkor, mint ismerőst, vagy ezt kell mondania: nem ismerlek titeket, távozzatok?

*

A kiválasztottak örökségül nyernek mindent

**„Ha gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak."
(Rom 8,17)**

Akár gyermekek, akár győzők vagyunk, örökségül nyerünk mindent. A kiválasztottak mindkét címen örökösök. Örökösök úgy is, mint gyermekek. Mint győzedelmesek is örökségül nyernek mindent. Az ige is bizonyosakká tesz minket afelől, hogy a győzők örökségül nyernek mindent (Jel 21,7). Az örökösöknek vigyázniuk kell, hogy el ne veszítsék örökségüket. Imádkozniuk kell buzgón azért, hogy Isten azt adja nekik, amit ő akar. Iszonyodniuk kell még a gondolatától is annak, hogy valami vágyukat, akaratukat ráerőszakolják. Ez eltávolítaná őket Istentől. Pál is azt írja: „Most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért mindent kárba veszni hagytam,... hogy a Krisztust megnyerjem" (Fii 3,8). Ránk nézve sem lehet nagyobb kérdés, mint a Krisztus megnyerése.

Uram, Krisztusom, tudom, hogy választottaid, örököstársaid örökségül nyernek Tőled mindent. Segíts úgy vigyáznom örökségemre, hogy Téged, legdrágább Kincsem és Reménységem, el ne veszítselek! Őrizz olyan dolgok után való vágyakozástól, amelyek eltávolíthatnak Tőled! Inkább mindenről lemondok, Uram, csak hogy Te az enyém maradj életben, halálban, örökkévalóságban. Ámen.

„Csak hívságot követőknek rontója vagy, Úr Isten; Benned erősen hívőknek irgalmas vagy szüntelen: Hajtsd hozzám te füledet, siess, tarts meg engemet." (Énekeskönyv 259. é. 6. v.)

*

Isten gyümölcsöt keres

Teremjetez hát megtéréshez illő gyümölcsöt! Máté 3,8

A megtérést, gondolkozásunk megváltozását tettekkel kell bizonyítani. A bűnbánat az első, de a szomorkodás maga mit sem ér. Döntő lépéseknek kell következni utána. „Mit cselekedjünk?” - kérdezték Keresztelő Jánostól a bűnbánók. Semmi rendkívülit nem kívánt tőlük. Nem igényelte, hogy ugyanazt az életmódot kövessék, ahogy ő élt. Nem kívánta, hogy kijöjjenek addigi környezetükből az elvonultságba. Természetes dolgokat várt tőlük. A vámszedőknek nem azt mondta, hogy hagyják ott a munkájukat, de szívükbe véste, hogyha becstelenek, beszennyezik lelkiismeretüket. A katonákhoz is hasonlóképpen szólt. Mindenkit irgalmasságra buzdított a szenvedők iránt. A legkézenfekvőbb dolgot könnyen figyelmen kívül hagyjuk.

Ha valaki lelkileg felébred, azt gondolja, hogy most valami rendkívülinek kell történnie! Ó, nem! Maradj ott, ahová Isten állított, de ügyelj arra, hogy jobban töltsd be szolgálatodat, mint eddig! Légy hű a kevesen, légy lelkiismeretes a rád bízottakban. Ez bizonyítja majd, hogy valódi a megtérésed. A megtérés első gyümölcszeit is Isten munkálja (Csel 11,18). A megtért ember mássá kell, hogy legyen. Kornéliusz százados is azon fáradozott, hogy jót tegyen, még mielőtt megtalálta a Megváltót és Isten kedvét találta benne. „Aki Őt féli és igazságot cselekszik, az kedves előtte.” Az ilyen embert felhasználhatja, tovább vezetheti és megismerteti vele Fiát, Jézus Krisztust. A Jézusba vetett hitből fakad a Szellem gyümölcse. Ez az élet „gyökeret ver alul és gyümölcsöt terem felül”. Nem te hozod tehát a gyümölcsöt, hanem az Úr. De gyümölcsnek kell lenni, éneikül nincs bejutás a dicsőségbe. A menny kapujára kívülről van felírva: „Jézus befogadja a bűnösöket.” Jöhetsz, ahogy vagy, ha más akarsz lenni, mint ami vagy! A kapu belső oldalán viszont ez áll: „Többé ne vétkezzél!” Járj világosságban, teremj jó gyümölcsöt.

A hívők megméretésénél csak két osztály lesz: a polyvához hasonló, és akik gyümölcsöt teremtek. A polyva a tűzben elég, a termés a mennyei csűrökbe kerül. Csak üres hüvely a te kegyességed? Látszat, erő nélkül? - Isten szórólapátja gondosan szétválasztja a polyvát a búzától. Ő őrizzen meg a látszatélettől! Legyen megtérésünktől kezdve cselekvő, élő a hitünk, amely szüntelenül jó gyümölcsöket terem. Akkor majd mi is „örömmel jövünk elő, kéréinket emelve”.

*

Az Úr „választottjai” vagyunk

Jn 15,12-21

Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjeteK és gyümölcsöt teremjeteK, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérteK az Atyától az én nevemben, megadja nekteK."

Ez a jézusi kijelentés itt kimondottan a tanítványaira vonatkozik, mégis szabad bizonyos fokig magunkra is vonatkoztatnunk. Ezt teszi már Ágoston is, amikor ezt írja: „Sose találtalak volna meg, Uram, ha Te előbb nem találtál volna rám."

Ez így igaz. Nem mi vagyunk a kezdeményezők. Mi csak akkor és úgy dönthetünk Jézus mellett, ha Ő előbb megtette már ezt irányunkban. Ma se vagyunk „véletlenül" itt; még ezt a mai napot, ennek a mai napnak az időbeosztását is lényegében nem mi döntöttük el. Hiszen annyi más helyen lehetnénk! Azért keressük Őt ma is, mert Ő ma is megkeresett bennünket. Azért vagyunk itt ma is, mert a Gazdánk ma is idehívott minket. Olykor csak hazafelé tudjuk meg, miért is kellett itt lennünk, miért adott le Isten Szentlelke hallatlan finom kis jelzéseket, hívó jeleket lényünk mélyén.

Alig hinném, hogy volna itt valaki, aki ne tapasztalta volna már meg: nem akart jönni, ám valami mégis idehozta, és otthon derült ki, hogy ez nem „valami" volt, hanem Valaki, mert az az este, annak az estnek vagy szolgálatnak egyetlenegy szava, gondolata döntő módon nyúlt bele élete alakulásába.

Ezért mondom, ezért merem mondani újra és újra az úrasztala fölött, hogy aki itt van, és akit a lénye mélyén a Gazdánk hív ide, az hivatalosa a megterített asztalnak, és azt se a bojtár, se püspök, se pápa, senki emberfia innen el nem tilthatja. Hiszen Jézus mondotta: „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki." Ő mondta azt is: „Jöjjetek hozzám mindnyájan" és azt is, hogy „aki énhozzám jön, semmiképpen ki nem vetem."

De egy pillanatig ne gondoljuk, hogy ennek az elválasztásnak, ennek a hívásnak nincsenek következményei! Éppen ez a rész pontosan megmondja, mire hívta és választotta el Jézus a tanítványait; és mire hív és választ el bennünket ma is.

Mindenekelőtt agapéra: „Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.” (15,12)

Már félek a szeretetről beszélni. Egyszer valaki azt mondta, hogy a papok akkor beszélnek a szeretetről, ha nem készülnek, mert ezt a témát mindig elő lehet rángatni. Ha ebben van az irónia mellett igazság is, az is igaz, hogy ez Jézus első követelménye tanítványaival szemben. Ha valaki újra és újra hangsúlyozza, akkor az éppen János evangélista. Ezért kikerülhetetlen, hogy ismételten ne halljuk, mert valóban ez az, ami nélkül a csecsemő sem tud élni és fejlődni - rég megállapította a csecsemő-lélektan. Ez az, amiért érdemes élni, és ez az, ami nélkül nem lehet élni. Nem véletlenül mondja Pál, hogy ez a legnagyobb, és ez az, ami nem múlik el.

Ám még az agapének is van egy maximuma, amely már fokozhatatlan. Erről így beszél Jézus: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.” Be sokszor mondtam, hogy Jézus meg is élte azt, amit mondott! Be is mutatta. Nos, ezt is. Ennyit tőlünk nem is kér, de annyit igen, hogy adjunk az életünkből barátainknak.

Nemcsak agapéra választott el bennünket és hívott el, hanem a barátainak is. Éppoly meghökkentően új valami, hogy Jézuson keresztül tulajdonképpen Isten barátai lehetünk, mint az agapé gondolata. Hiszen már Isten szolgájának lenni is hallatlan kitüntetés volt az Ószövetségben. Mózes roppant nagy megtiszteltetésnek vette, hogy Isten szolgája lehet (5Móz 34,5). Annak vette Józsué (24,2-29), Dávid is (Zsolt 89,21), Pál apostol (Tit 1,1), Jakab apostol is (Jak 1,1). Ha már az kitüntetés volt, hogy valaki Isten szolgája lehetett, mekkora megtiszteltetés az, amikor Jézus így szól tanítványaihoz: „Többé nem mondalak titeket szolgáknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátainak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek.”

Életem egyik legnagyobb felfedezése, meghökkenése és öröme volt, amikor egyszer úgy igazán tudatosult bennem, hogy Jézus Krisztus nemcsak Uram, Királyom, Megváltóm, példaképem, hanem Barátom is. Amikor átéltem, hogy milyen sokba került neki ez a barátság; valóban az életét kellett adnia értem.

Jézus idejében, még jóval később is, az uralkodók, a kúrioszok szokása volt, hogy reggelenként és elsőnek nem a minisztereikkel, hanem a barátaikkal beszélgettek. Azok hálósobáikba is beléphettek.

Ma is hallatlan nagy dolog, ha valaki azt mondhatja csak egyvalakire is: igaz barátom. Akinek csak egyetlen igaz barátja, igazi, jóban-rosszban társa van, az már nem mondhatja, hogy szegény ember. De a leggazdagabb, a leghatalmasabb úr is szegény, ha nincs barátja.

Életem másik nagy élménye az volt, amikor a már hófehér hajú édesapám barátommá lett. Amikor elsirattam, nemcsak apámat, hanem legjobb barátomat is sirattam.

Ha lassan öregedvén, egyre inkább ritkulnak is barátaim (s egy koron túl ezek a kapcsolatok már pótolhatatlanok), de halálom pillanatáig egyvalaki végig megmarad igaz barátunk: Jézus Krisztus, Aki barátjának hívott el bennünket, naponként megnyitja előttünk egész lényét Igéje és Szentlelke által, és mi is megnyithatjuk előtte a magunk szívét.

Nemcsak agapéra, nemcsak barátságra választott el, hívott el bennünket, hanem követeknek is: „Én rendelvelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete.” Mi a nagy Barátunk, Jézus nagykövetei vagyunk a világban. Nem afféle reprezentatív nagykövetek, hanem olyanok, akikre rendkívüli feladatokat bíz rá. Elsősorban, hogy méltóképpen képviseljük Őt a világban.

Ennek a követségnek gyümölcsözőnek kell lennie. Olyan jól kell képviselnünk a Barátunkat, aki Urunk is, hogy meg legyen elégedve szolgálatunk gyümölcseivel. Milyen boldog lehet egy utazó nagykövet vagy egy elnöki tanácsadó, aki jó hírrel érkezik urához, megbízójához, és azt hallhatja tőle: „Jó munkát végeztél, jól képviseltél, elvégezted a rádbízott feladatot, köszönöm.”

Ehhez a négyféle elhíváshoz egy ígéret is csatlakozik: „Bármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” Kár, hogy az elmúlt két évezred alatt a Jézus nevében való imádság liturgiái formulává lett. Pedig egyáltalán nem az. Mert „az én nevemben” azt jelenti - ahogy már említettük: - csak olyasmint kérhetek az Istentől, amit Jézus is kérne. Ha nagyon belegondolunk, mi volt Jézus imáinak a magja, az, amit a Gecsemáne kertben is imádkozott: „Ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te akarod.” De ez a Miatyánk magja is: Legyen meg a Te akaratod!

Merjük mérlegre tenni valaha elmondott imáink zömét, és valljuk be, hogy egy kicsit mindig meg akartuk vele változtatni Isten akaratát. Valami módon szerettük volna befolyásolni, hogy ez vagy az úgy történjék, ahogy mi szeretnénk. Ez az az ima, ami a „mi” nevünkben történik. A Jézus nevében mondott ima lényegében mindig egyféle ima: „Úgy legyen, ahogy Te akarod, Istenem.”

Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha e

világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ.

Emlékezzetek arra az ígére, amelyet én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak, ha az én ígémet megtartották, a titeket is meg fogják tartani. De mindezt az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem.

Jn 15,18-21

Ezeket a verseket csak akkor értjük meg igazán, ha tudjuk, hogy a nagy üldözések alatt íródtak. Abban az időben már, amikor János ezeket a sorokat diktálja, a keresztyénség zöme - mai szóval - illegálitásban élt. Ha valahol valakiről kiderült a birodalomban, hogy keresztyén, nem azt kérdezték tőle, hogy mit tett vagy mit mondott, csak annyit, hogy valóban keresztyén-e, s ha annak vallotta magát - halál fia volt.

Ez nem érhetette meglepetésként Jézus tanítványait, illetve barátait, hiszen előre megmondta nekik (Mk 13,9-13; Mt 10,17-22; Lk 12,29; 51-53).

Nos, ezek a jézusi próféciák a negyedik evangélium írásakor már valósággá váltak. Olyannyira, hogy a római történetíró, Tacitus (55-120 k.) gonosztevőknek nevezi a Krisztus-követőket. Suetonius (69-128 k.) pedig egy örült babona híveinek.

Tulajdonképpen mi okozta ezt a féktelen gyűlöletet, amely a keresztyének üldözéséhez, irtásához, tömegmészárlásához vezetett?

Az első ok politikai volt: az óriási Római Birodalmat, amelyben megszámlálhatatlan ország, nép, faj- és nyelvcsoporthoz élt, a császár tisztelete, majd később a császár imádata tartotta össze. Akármilyen furcsán hangzik, de a történetírás bebizonyította, hogy ezt a birodalom zöme szívesen megtette, mert cserébe kapta a pax romanát, Róma békéjét, amely ha rendkívül szigorú alapokon nyugodott is, a helybeli kiskirályok és tyrannoszok zsarnokságához képest mégis bizonyos jogbiztonságot nyújtott.

Nos, hogy valaki a Római Birodalom hű polgára-e vagy sem, annak az volt a próbája, hogy évenként bemutatta-e illatáldozatát a császáristennek és elmondta-e a formulát, hogy az ő kúriosza a császár. Ez hűségnyilatkozatnak számított bárhol a birodalomban, s erről az illető valamiféle bizonyítványt, irományt, igazolást is kapott. Ennek a birtokában aztán azt imádkozhatta még, akit akart, vagy amit akart, mert a Római Birodalom ezen a téren rendkívül lojális és toleráns volt minden helybeli vallás és szokás iránt.

Ez az, amit nem tettek meg a keresztyének. Nekik csak egy kúrioszuk volt, Jézus Krisztus, s mivel a császárt nem vallották meg istenüknek, illojális állampolgároknak számítottak, nem volt a hűségnyilatkozatról okmányuk, és így keveredtek politikai gyanúba,

mint afféle megbízhatatlan elemek. Ezt tudnunk kell, hogy megértsük, miért mozdult meg ellenük az egész császári rendőri gépezet.

De nemcsak politikai vád alatt állottak, hanem a zsidóság is mindent elkövetett, hogy denuncialja a belőlük kiszakadt keresztyénséget. Egymás után gyártották a hamis vádak ellenük és juttatták Néró fülébe, amely nem is volt olyan nehéz, hiszen Néró felesége, Poppa zsidó származású volt, ugyanúgy kedvenc színésze, Agiturus is.

Mik voltak ezek a rágalmak?

- Hogy embervért isznak és emberhúst esznek. Érthető ez, ha arra gondolunk, hogy kiszivárgott az úrvacsorai szertartásnak ez a mondata: „Ez az én testem és vérem, ezt egyétek és igyátok az én emlékezetemre.” Ezt érthette félre a tömeg.

- Az úri szent vacsorával egybekötött szeretetvendégségen érkezéskor és távozáskor férfiak és nők jobbról-balról megcsókolták egy másikat. Ezt már úgy adták tovább a pogányok, hogy a keresztyének afféle orgiákat ülnek, ahol még az egyneműek is csókolgatják egymást.

- Mivel hirdették és várták a világ végét, kiszivároghatott a Péter levelében is leírt tanítás, hasonlat, hogy tűzben fog elpusztulni ez a világ (2Pét 3,10), következésképpen gyűjtogatóknak is tartották őket.

Ezért nem volt nehéz Nérónak - aki felgyújtotta Rómát - ezzel vádolni a keresztyéneket. Menten elhitte a tömeg.

- Végül akarattal, akaratlanul egy-egy család békéje felborult, ha egyik vagy másik tagja kereszténnyé lett, mert például a pogány férj másként akarta nevelni a gyermekeket, mint a keresztyénné vált feleség, így a családi béke megbontóinak is tartották őket.

- Ma már mindez tisztázódott. Ma már nem tartják a keresztyén embert kannibálnak vagy gyűjtogatónak; az államellenesség vádja is megszűnt már, mert látják, hogy a keresztyének a maguk módján lojális állampolgárok. A családon belül sem olyan kiélezettek a problémák, valahogy mindig megoldódnak a kérdések. Ezért aki ma keresztyén, az nem a halál fia. De aki valóban tanítvány, akit valóban elhívott és kiválasztott Jézus, az ma is más, mint a többi ember. És a többség sose szereti, ha valaki „más”. - Egyszer azt kérdeztem anyai nagyanyámtól, hogy a tyúkudvarban miért csak azt a kis kopasz nyakú csirkét ütik, verik, csépelik a többiek? Nagyanyám csak annyit mondott: „Ezért, kisunokám, mert ő más, mint a többi.”

- Nos, e nélkül a másság nélkül ma sincs tanítványság.

-

- Gyakran azt hisszük, sőt mondogatjuk is, hogy minél jobb keresztyének vagyunk, annál jobban szeret bennünket a világ. Félő, hogy itt nagy tévedésben vagyunk. A homo cristianus-féle „másság” ma is irritálja a világot, ahogy Jézus is mondta.

-

- Micsoda hallatlan feladat, micsoda felelősség! Itt megtalálni a Lélek által is jóváhagyott és megmutatott utat, hogy noha mások vagyunk és másoknak kell lennünk, mégis valami módon vonzó erőt gyakorolhassunk azok felé, akiket irritál a másságunk! Hogy Jézus barátainként, ha vándorai is vagyunk ennek a világnak, valamiképpen szívesen látott vándorai lehessünk. Ha bizonyos fokig idegenek is vagyunk, ne legyünk taszító módon idegenek. - Ez a tanítványság dialektikája és egyben dilemmája, amelyet minden évszázadnak, évtizednek, minden egyháznak és gyülekezetnek, sőt minden tanítványnak egyenként, úgyszólván naponként kell megharcolnia és megoldania.

Augusztus 15

A név kezeskedik

„És amit csak kértek majd az én nevemben, azt megteszem, hogy dicsőítsék az Atyát a Fiúért” (Jn 14,13).

Nem minden hívő tanult még meg Krisztus nevében imádkozni. Az imádságnál pedig nagyon fontos, hogy ne csak Krisztus érdeméért kérjünk valamit, hanem az ő nevében, mintegy Tőle nyert felhatalmazással is kérjünk dolgokat. Bizonyára nem fogunk hiábavalóságokat kérni, ha Krisztus nevében könyörgünk, mert ezzel gonoszul káromolnánk áldott nevét. Csak úgy merjük odatenni imánk végére a nevét, ha igaz ügyért könyörgünk. Ilyenkor viszont bizonyosak lehetünk, hogy Isten meghallgat minket.

Imáink akkor érik el leginkább céljukat, ha általuk az Atya megdicsőíttetik a Fiúban, így dicsőül meg igazsága, hűsége, hatalma és kegyelme. A Krisztus nevében mondott imádság meghallgattatása kifejezi az Atya Krisztus iránti szeretetét, és azt a nagy tisztességet, amellyel Fiát felruházta. Krisztus és az Atya dicsősége olyan szorosan összefonódik, hogy míg a kegyelem az egyiket dicsőíti, a másikat is magasztalja. A folyót bővizű forrása teszi híressé, a forrást pedig a folyó miatt becsülik, amely belőle fakad. Ha imádságaink beteljesülése szégyent hozna az Úrra, nem imádkoznánk, mivel azonban imáink Őt dicsőítik

meg, szüntelenül imádkozunk annak drága nevében, akiben Isten és az Ő népe gyönyörködik és akivel közösségünk lehet.

*

Beteghordozók

Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: „Fiam, megbocsáttattak a bűneid.” (Mk 2,5)

Volt egy agyvérzés után lebénult ember. Amikor Jézus ott járt abban a városban, négy barátja megfogta, és minden akadályon át Jézushoz vitte őt. Jézus először a bűneit bocsátotta meg, majd meggyógyította. Néhány egyszerű megfigyelés segíthet abban, hogy mi is hasonlót tegyünk.

Ezek a barátok szerették a beteget. Ő már kiesett az élet pezsgéséből, magától nem tudott elmenni sehova, inkább csak teher volt, ha gondoskodni kellett róla, de számon tartották, nem voltak közönyösek elesett állapotával szemben.

Ugyanakkor hittek Jézusban. Tudták, hogy hozzá érdemes elvinni, csak ő segíthet rajta. Jézus az ő hitüket látta, és a másikon könyörült meg.

Kihasználták az alkalmas időt. Sem előbb, sem később nem lehetett volna ezt megtenni. Amikor Isten Lelke indít, amikor a másoknak a legjobb, amikor egyáltalán van rá lehetőség, akkor kell segíteni.

Összefogtak négyen. Néha nem könnyű ezt megszervezni, de közösségben mindig könnyebb valakinek a terhét, gondját hordozni.

És végül: nem fordultak vissza az akadályok láttán, hanem mindent elkövettek, hogy Jézus segítségét megkapják. Vállalták a nézők esetleges megjegyzéseit is.

A farizeusok természetesen háborogtak, hogy Jézus bűnbocsánatot hirdetett. Ő azonban ezt mondta: azt nem lehet látni, hogy valóban megbocsáttattak a bűnei. Pedig ez ugyanolyan valóságosan megtörtént, mint az, hogy meggyógyul - s akkor meggyógyította.

Szoktunk-e mi így Jézushoz vinni másokat? Imádkozunk-e azért, aki még nem tud imádkozni, hívjuk-e ígét hallgatni azt, aki nem szokott? Egyáltalán fontos-e nekünk valaki, aki bajban van és tehetetlen? Szeretni az elesetteket, hinni Jézusban, vállalni az áldozatot is másokért: ez a mai program.

*

A kiválasztottak hivatalosak a Bárány menyegzőjére

**„Boldogok azok, a kik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.”
(Jel 19,9)**

Az üdvre eleve kiválasztottak örökségül nyernek mindent. Emellett övék minden ígéret, amely a Szentírásban Isten gyermekeivel kapcsolatos. A királyi menyegzőre is hivatalosak, amelyről Jézus példázata beszél (Mt 22,2-14). Éppúgy hivatalosak erre, mint a Báránynak a Mennyei Jelenésekben leírt menyegzőjére (Jel 19,6-10). Neveik föl vannak írva a mennyben. Erről, - a kiküldetéséről örvendezve visszatérő hetven tanítványnak azt mondja Jézus: „Ne örüljete, hogy a lelkek nektek engednek; hanem inkább azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben” (Lk 10,20). Az üdvbizonyosságra jutottak részéről a sardisi gyülekezethez szóló isteni ígéretnek is részesei: „aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből” (Jel 3,5). A kiválasztottak és üdvbizonyosságuk tudatára ébredtek mindezeknek a drága ígéreteknek részesei.

Uram, térjen szent "Nevedre dicséret, dicsőség, hogy ilyen drága kincseket ígérsz a kegyelmedből kiválasztottaknak, fiaiddá fogadottaknak és olyan kevés az, amit ennek fejében tenniük kell a kiválasztottaknak. Indítson ez mindannyiunkat mélységes hálaadásra, Neved megszentelésére és buzgó imadására, a Melletted való hűséges megállásra és holtig tartó engedelmségre. Krisztusért könyörgökl Ámen.

„Gondolatunk és beszédünk, Sőt a mi egész életünk Úgy folyjon s úgy tündököljék, Hogy mindenek megismerjék, Hogy te vagy, szent Isten, Atyánk, Fiaidnak te vagy példánk.” (Énekeskönyv 483. é. 5. v.)

*

Nem elég a kegyes beszéd

**Ne tévelyegjete! Istent nem lehet megcsúfolni; mert amit az ember vet, azt aratja is.
Galata 6,7**

„Az Igének pedig cselekvői legyetek és ne csak hallgatói” - mondja Jakab apostol. Különben magunkat csaljuk meg és megcsúfoljuk Istent. Itt nem a gúnyos istenkáromlókra kell gondolnunk, hanem azokra az emberekre, akik kegyesek akarnak lenni, de Istent nem veszik komolyan. Kegyes beszédekkel, külső szertartásokkal akarják jól tartani Őt, ürességüket látszattal takargatják. Őhöz tartozónak vallják magukat, de szavakkal és tettekkel

megtagadják Istent. Ő azonban mindent pontosan lát, „szemei a napnál sok ezerszer világosabbak”, előtte minden leplezetlen. Az ember sokszor csak kerülgeti az engedelmességet, és ha bizonyos dologban valóban cselekednie kellene Isten akaratát, akkor csődöt mond.

Egyik ilyen pont az áldozatkészség kérdése. „Akit az Igére tanítanak, közölje minden javát oktatójával” (1Kor 6,6). Az apostolok idejében nem volt fizetésük az előljáróknak, tanítóknak, véneknek (presbitereknek). A gyülekezet áldozatkész, éber tagjai természetesnek találták, hogy javaikból juttassanak azoknak, akik idejüket, erejüket a gyülekezet szolgálatára adták, s emiatt földi keresetük csekély volt. A kapott lelki áldásokért a Szent Szellem a hála érzését kelti a szívben: önkéntesen adakoztak.

Az emberben azonban ott trónol a hálátlanság, önzés, fösvénység. Tetszik neki a lelkigondozó szeretete és szolgálata, de nem viszonzza ezt a hálás szív ajándékaival. Galáciában is voltak olyanok, akik kegyes beszéddel csak húzódoztak a cselekedet elől. Az ilyenek kegyességükkel gonosz játékot űznek Istennel. Hallgatják az Igét, kegyesen beszélnek, sokat imádkoznak, néha adnak is valamit, hogy jó látszatot keltsenek, de Pál szerint adományuk nem „áldás”, hanem csak kényszerűség (2Kor 9,5). A fösvénység izzadta ki, és ezért csekély és hideg. Még mi is megérezzük az ilyen adomány terhes voltát, Isten előtt pedig egyenesen utálatos. Ő a készséges és jókedvű adakozót szereti. Minden cselekedetünk vetés, s majd annak megfelelő lesz az aratás. Igaz, hogy csupán kegyelem, ha adhatunk és jót tehetünk, s nem a mi érdemünk. - A kegyelem Igéje ad erőt hozzá, hogy anyagi dolgainkat hűséggel kezeljük. Szomorú jövő vár azonban ránk, ha az ítélet képmutatónak\alál majd minket, mert megpróbáltuk Istent és az embereket félrevezetni.

*

Érthetetlen „mégis”

44. zsoltár

Vannak olyan korszakok, mikor az emberek csak az elmúlt idők eseményeiből ismerik Istent. Mindig szomorú és elcsüggesztő időszak az ilyen, akár az egyén, akár az egyház vagy a közösség élje át a keserves megtapasztalást, hogy a fülükkel hallották, az atyáik beszélték el nekik mindazt, amit Isten hajdanán, az ő korukban cselekedett. Az erőtlenségnek, az elesettségnek a bizonyágtétele ez. Istent ugyanis minden kornak személyesen kell megismernie: az Úrral való közösség mindig jelen idejű kell, hogy legyen. Ahol egy közösségben az istenismeret, Isten csodáinak az átélése a múlté, ott Isten valami miatt elfordította az arcát tőlük, elvilágiasodás vagy egyéb bűn miatt. A múltba való

emlékezés azonban motiváló lehet Isten gyermekei számára a jelenkor szükségéi közepette is, hogy szívük még nagyobb vágyakozással keresse Istent. Ezért jó, ha a tekintetünket a bizonyások fellegeire fordítjuk, hogy lássuk, Isten mit cselekedett értünk, vagy bárhol az Ő népéért. Fontos látni, hogy Isten volt az, aki a múltban cselekedett, nem pedig emberek, mert ez ad reménységet arra nézve, hogy neki módjában áll a jelenben is cselekedni, hisz a karjai nem rövidültek meg. Isten múltbeli csodáit és kegyelmét szemlélve a hívő léleknek el kell jutnia oda, ahová a zsoltáríró is eljutott az ötödik versben: „Te magad vagy az én királyom... ” Csak ezen a hitbeli bizonyosságon és akaratbeli odaszánáson épülhet aztán fel Istennek és az Ő csodáinak a jelenben való megtapasztalása. A megtapasztalásban szegény időknek lehetnek próbái, kísértései és szorongatásai. Ha azonban eljutott oda, hogy mindezek dacára Isten az ő királya, ebből következik a további felismerés és csodálatos megtapasztalás is, hogy „nem én, hanem te”, „nem én verem le a szorongatóimat, nem az én ívem és kardom védelmez meg engem, hanem Te szabadítasz meg”. Isten sokszor azért késik a segítségünkre sietni, hogy erre a felismerésre elvezessen bennünket. Embervoltunkból következik ugyanis, hogy amennyiben a nehézségeket magunknak is sikerülne legyőzni, a harcokat megvívni, az akadályokkal megbirkózni, könnyen elbizakodnánk, hogy: „íme, mire vagyok én képes!” Az elhagyatottság azonban éppen arra jó, hogy eljussunk a felismerésre, hogy Isten az, aki cselekszik.

Mi semmit sem tudunk, tehát inkább hallgatunk. Ez a felismerés odaszánásra, Isten nevének a magasztalására és dicséretére serkenti a szívünket. Mit is tehetnénk mást, ha egyszer átéltük a csodát, hogy átvitt a szabadítás várába.

Ekkor következik be a legérthetlenebb „mégis"! Mi neki adtuk a dicsőséget, odaszántuk magunkat neki, lemondunk önmagunkról, és elismertük, hogy minden dicsőség az Övé. Szégyennel, arcunk pirulásával állunk előtte és mondjuk, hogy: „Nem én, hanem Te.” Nem az én erőm, hanem a Tiéd. Ekkor azonban fájdalmas bökkenő következik - így folytatódik a zsoltár: „Mégis megvetettél, meggyaláztál minket, és nem vonulsz ki seregeinkkel!” Micsoda érthetetlen és megdöbbenő megtapasztalás ez! Mit kívánhatna még tőlem Isten? Mi az, amire még nem szántam oda magam? Mit kellett volna még tennem? Mikeás is így kiáltott fel: „Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-e a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendő borjúkkal?... Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?!” A kétségek között hányódó lélek jajongása ez. A mi lelkünk is így hányódik sokszor. Hogy fáj, amikor szemrehányóan oda kell állnunk Urunk elé, ezt mondva: „Uram, mégis odadobtál, eladtál! Gyalázatomban álltam naponta! Csúfolódnak, káromlók táncolnak felettem!” „Csúfságul vetettél oda minket szomszédainknak. .. Példabeszédül... a pogányoknak” - olvassuk a zsoltárban. És itt következik a még érthetlenebb „mégis”, amikor az Istennek odaszánt szívet így folytatja: „Mindez utolért minket, mégsem feledtünk el Téged, és nem szegtük meg a te frigyedet. Nem pártolt el tőled a mi szívünk, sem lépésünk nem tért le a Te ösvényedről.” Az érthetetlen „mégis” után még

érthetlenebb oda-szánás következik. Mi lehet ennek a titka? Nem más, mint az a széttéphetetlen, bensőséges szeretet, amely összeforrasztja Isten megváltott gyermekét az ő Megváltójával és Urával. Isten hívő gyermekének meg kell ugyanis tanulnia a következőket: Istent nem kötelezi a mi odaszánásunk semmire. A hitpróbát véghezviszi az Úr, és a mélységben válik nyilvánvalóvá, hogy mi van a mi szívünkben. De Isten nekünk nem adósunk. Nem kötöttünk szerződést Vele, nem alkudozhatunk úgy, mint Jákob, hogy ha az Úr visszasegíti, akkor templomot épít, és minden vagyonának a tizedét neki adja. Inkább azt kell követnünk, amit a három ifjú mondott a tüzes kemence előtt, hogy ha nem tenné is Isten, ha nem szabadítana ki, mi akkor is neki szolgálunk. Ne felejtse el egy hívő lélek sem, hogy Istent nem kötelezhetjük semmire. Arcátlanúság ezt gondolni, mert Ő nekünk nem tartozik. Mi adósai vagyunk a Királynak, Őt azonban csak a szeretete kötelezi.

Ne áltassa magát senki azzal, hogy meg nem próbált hittel átjuthat a dicsőség hajlékába. Jézus Krisztus apostola is a kipróbált hitről beszél, mégpedig így: „Örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell 6 lenni, szomorkodtok különféle kísértések között.” Hamis az a keresztyén vélekedés, amely szerint a Krisztusban való élet már ebben a jelenvaló világban is szakadatlan öröm és zavartalan békesség. A valóság az, hogy szomorúság, kudarc, könnyek, és nem egyszer, vér is Isten gyermekeinek az osztályrésze. Isten nem ígérte, hogy nem jönnek próbatételek, sőt, éppen az ellenkezőjét. De ígérte, hogy megtart a próbák között. Ne higgye senki, hogy megspórolhatja a szenvedéseket, amelyek e jelenvaló világban várnak rá. Az utat, bármilyen mélységek között vezessen is, minden hívő léleknek végig kell járnia. A poharat, akármilyen keserű is, minden hívőnek fenéig kell ürítenie. „Megihatjátok-é a pohárt, a melyet én megiszom” - kérdezte Jézus³⁸ Jakabot és Jánost. A tanítvány nem lehet nagyobb a mesterénél - Jézus ezt is nagyon komolyan szívére helyezte az övéinek. Jegyezzük meg azonban, hogy a hitpróbák között sem hagy felettébb kísérteni, minthogy elszenvedhetnénk, de hitünket a végsőkig kipróbálja.

Isten megsanyargat bennünket, hogy megtudja, mi van a mi szívünkben. Egyszer valaki átvett egy kocsmahelyiséget, amelynek a cégérére egy medve volt festve. Az új tulajdonos átfestette a cégtáblát úgy, hogy a medve eltűnt. Jött a nyár, és a medvének nyoma sem volt. Ahogy azonban beköszöntött az ősz, a borongós idő, az eső verte a cégtáblát, és egyszer csak előtűnt a medve. A borongós, esős idő előcsalogatta. Napfényes időben emberi természetünk is a kellemes, szép oldalait tárja fel, mikor azonban jönnek a nemszeretem napok, a váratlan kellemetlenség vagy tartós nyomorúság, a kísértés, megaláztatás, szégyen vagy csapás, egyszerre nyilvánvalóvá válik régi természetünk. Ezért vezet a pusztába az Úr, hogy megsanyargasson, és megtudja, hogy mi van a szívünkben. Figyeld csak meg szívedet, hogy szükség idején tud benne feltámadni az irigység, a versengés. Amikor éhezel és meglátod a másik kenyereit, vagy amikor fázol és látod, hogy a másik meleg ruhában jár. Amikor beteg vagy, hogy irigyled a másik egészségét! Isten látszólagos hűtlensége nem ment fel minket a szövetség alól. Ne is

higgye senki, hogy ezekben az időkben elfordul tőlünk az Úr, sőt éppen a próbatétel idején fürkészi fokozottan a szívünket. Nehogy azt gondolja valaki, hogy amikor szemeink nem látják, és érzéseink is hiába keresik az Urat, Ő távol van tőlünk! A legnagyobb reménytelenségben is, bár érthetetlenül és fájdalmasan, de munkálkodik Isten az életünkben. Lehetséges, hogy úgy érezzük magunkat, mint a tanítványok a háborgó tengeren, a hányódó hajó fedélzetén: noha vihar dül, Ő alszik. Hozzájuk hasonlóan mi is kétségbeesetten kiáltunk: „Serkenj fel! Miért alszol, Uram?!” De a valóság az, hogy nem merülhet el a hajó, ha benn az ég, föld s tenger Mestere pihen. Mikor ugyanis úgy érezzük, hogy Isten elhagyott, akkor zuhanunk a reménytelenségnek abba a mélységébe, ahol immár akadályok nélkül elérhet hozzánk a kegyelem. Amíg az ember magában reménykedik, ezzel útjába áll a Mindenható kegyelmének, megköti Isten kezét. Ő a dicsőségét senkivel meg nem osztja, így nem segíthet addig, amíg az ember csalódottan el nem jut oda, ahová a zsoltáríró: „Bizony porba hanyatlik lelkünk, a földhöz tapad testünk.” Fel kell adnunk azt az elképzelést, amely szerint a test a földtől elválasztható és a lélek, akár vallás, akár művelődés útján, felemelkedhetnék a porból. Csak amikor az ember eljut annak a felismerésére, hogy por teste ismét porrá lesz és a lelke, bármilyen becsületesen törekszik is a jóra, a porba hanyatlik vissza, akkor érkezik el Isten kegyelmének az ideje. Amikor minden ajtó bezárul, minden emberi reménykedés véget ér, amikor még Isten arca is elfordul tőlünk, amikor lelkünk csak a csendes halált várja, akkor jön Isten a megmentésünkre. Nem a képességeinkért, nem a jóságunkért teszi, hanem azért, mert kegyelmes és szeret.

*

Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten lelke lakozik bennetek?

(1Kor 3,16)

Ha az ember templom, akkor nemcsak magammal, hanem a másik emberrel is így kell szembesülnöm - az öreggel, a fiatallal, a beteggel, házastárssal, szülővel... "Isten a felebarátban adta önmagát" - mondja Ágoston. Minden emberben keressem az Ő templomát és leljek rá! S akiben nem vált nyilvánvalóvá ez a templom-lét - akár egyénről, akár gyülekezetéről van szó -, annak ne nyugodjak bele romlásába. Lássam meg a templomot az ellenségben is. Eszembe jut az az asszony, aki a házába fogadott egy leányt - s az pedig ellopta tőle ruháját, cipőjét. Amikor néhány hónap múlva találkoztak az utcán - a leány a lopott öltözetet viselte -, az asszony ezt mondta neki: "Nem loptad a ruhámat, én adtam neked."

Ha valaki el akarja orozni az alsó ruhánkat, "engedd oda néki a felsőt is", mondja Jézus.

"Hiszen a felső sem a tied, s az alsó sem! Odaadhatod." Minden az Övé, az életünk, a pénzünk, a testünk, a lényünk. Mi nem rendelkezünk mindezzel, de szabadok vagyunk adni, szabadok vagyunk szétszítani.

Egy kicsi nyugdíjú öreg parasztember egy nap így szólt: "Én már nem tudok beszélni" - és ötven család részére előfizetett egy evangéliumi lapot, hogy az beszéljen helyette.

Augusztus 16

Tárd fel és valld meg bűneidet!

„Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig meg vallj a és elhagyja, az irgalmat nyer” (Péld 28,13).

Íme, ez az irgalom útja a megtérő bűnösnek. Fel kell hagynia bűnei takargatásával. Ne próbálja kicsinyíteni bűnét, és ezzel letagadni azt, vagy képmutatóan elpalástolni tettét. Ne is dicsekedjék bűnével, hogy ezáltal igazolja hamisságát, de ne is tegyen feltűnően bűnvallomást csak azért, hogy ebben másokkal versenyezzen.

Ha valamiben bűnösnek érzem magam, vallj ám meg és hagyjam el bűneimet. E kettőnek együtt kell megtörténnie. A bűnvallást becsületesen kell végezni, magának az Úrnak kell vallanom. Ismerjem el bűneim gonosz voltát és azt, hogy mennyire undorodom tőlük. Ne okoljak a hibáimért másokat, ne a körülményeimet kárhoztassam, se ne panaszkodjam természettől való gyöngeségemre. Akarjak tiszta vizet önteni a pohárba, nevezem bűnnek a bűnt. Nem nyerek irgalmat addig, amíg ezt meg nem tettem.

Azután fel kell hagynom a gonossággal: a bűn beismerését követően egyszer s mindenkorra meg kell tagadnom a felismert bűnt. Nem hódolhat a Király előtt az, aki megmarad lázadónak. Nemcsak a bűnös szokásokat kell elhagynunk, hanem kerülnünk kell ezután minden olyan helyet, társaságot, foglalkozást és könyvet, amely erre a bűnre csábíthat minket. Nem a bűnvallásért, nem is önmagunk megjobbulásáért nyerünk bocsánatot, de ezek segítenek bennünket abban, hogy megértsük, mit is jelent Krisztus vére által bűnbocsánatot nyerni.

*

Nem rója fel

A szeretet... nem rója fel a rosszat. (IKor 13,4-5)

Mindnyájunkat érnek sérelmek. Akarva-akaratlanul bántjuk egymást. Olyan ez, mintha egy kis (néha nagyobb) követ dobánk egymáshoz. Rosszulesik, fáj, esetleg maradandó sérülést is okoz. Hogyan fogadjuk a sértést, bántást?

Vannak, akik azonnal visszadobják a követ. Ők nem hagynak megtorlás nélkül semmilyen sérelmet. Általában nagyobbat ütnek vissza, mint amekkorát kaptak, nagyobb kő repül, mint ami őket érte el. És így tartják helyesnek, kölcsönkenyér visszajár, ha megdobnak kővel, dobd vissza mennykővel - mondogatják. A történelem olyan háborúk sora, amelyek gyakran így robbantak ki.

A félénkebb, csendesebb emberek elteszik emlékébe ezeket a köveket. Egész gyűjteményük van már, és évek, évtizedek múlva is számon tartják, hogy kitől mit szenvedtek el. Ők nem állnak bosszút, de tartják a haragot, és ez sok keserűséget halmoz fel a szívükben. Gondosan felróják, emlékezetbe vésik a sérelmeket.

Mai igénk azt mondja, van egy harmadik lehetőség is: a szeretet nem rója fel a rosszat. Van, aki nem dobja vissza, és nem is tartja számon. Miért? Mert nem ér rá, feladata, küldetése van, és tudja, hogy menet közben kap az ember ütések, de azokon túl kell tennie magát, fontosabb dolga van, mint a sérelmeivel foglalkozni.

Sőt: van, akinek arra is van ereje, hogy a gonoszra jóval válaszoljon. Neki is fáj, ha megdobták, de telik arra, hogy jóval viszonzza a rosszat is. Mentegeti még az ellenségét is. Jézus a kereszten ezt tette. Az tudja az ő példáját követni, aki rádöbbsent, hogy ő is megdobálta Jézust, de őérte is imádkozott, amikor haldoklót. S akinek megbocsáttattak a bűnei, az tud megbocsátani másoknak. Ez nem csupán az értelem belátása, végképp nem az érzelmek feladata, mert lehet, hogy így is fáj a sérelem, ez az akarat döntése. És nagy felszabaduláshoz és békességhez vezet.

*

Cselekvő hit (I.)

Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekesztek.

János 13,17

A tudást nagy lépés választja el a tettől. Tudásban lehet jó előmenetelünk, értelmünkkel gyorsan megragadjuk a dolgokat, különösen, ha jó a felfogóképességünk. De a cselekedet gyakran csak mögötte sántikál, mint a koldus, vagy teljesen el is marad. - A keresztyénség

azonban nem tanítások (dogmák) és igazságok halmaza, amit az ember az iskolában magába szedhet. Az igazi keresztyénység szellem, élet és erő. Sajnos az élő hitű embereket lámpással kell keresniük. A Megváltó az utolsó vacsoránál példát adott tanítványainak, hogyan előzzék meg egymást a szeretetben. Ne akarjanak elsők lenni, ne irigykedjenek, ki-ki közülük tekintse magát a legkisebbnek. A szolga nem lehet nagyobb az ő uránál. Ha az Úr megalázza magát, akkor a szolga ne uraskodjék. Mindezt gyorsan felfogjuk értelmünkkel, de ki cselekszik eszerint? Isten igazsága elsősorban életünket akarja átformálni. Jó a tudás, de csak azért, hogy tettekre késztesse. Ne feledjük el, hogy aki ismeri az ő Urának akaratát és nem aszerint cselekszik, azt sokkal büntetik. Amit tudunk, az megsokszorozza a felelősségünket, de a vétkeinket is (Lk 12,47-48).

Tudod-e, hogy Isten mindentudó és mindenütt jelen van? Akkor viszont az Ő jelenlétében járj! Tudod, hogy Jézus vére érted is hullott? Akkor keresd a bocsánatot és a megtisztulást benne! Tudod, hogy Isten Fia megszabadít minden bűntől? Akkor ne nyugodj, amíg a te bűneid láncát is le nem tépte! Tudod-e, hogy Jézus visszajön és megítél? Akkor készülj fel arra a napra! Jézus boldognak mondja azokat, akik a cselekvésben, az engedelmségben növekednek. Boldogok, mert nem ámítanak másokat és ők sem fognak csalódni.

Aki nem cselekszi Isten Igéjét, az minden tudása mellett is üres marad. Csak ha komolyan vesszük Isten szavát, az Igét, akkor lesz igazán a mienk. „Feledékeny hallgató” az, aki csak felszínes benyomásokat kapott, az Igének nincs benne gyökere. A megtért, igazi keresztyének Isten Igéjében élnek, ezért bizonyosságuk van és nem gyötri őket állandóan a kétség. Ezek boldogok az ő cselekedetükben. Az Úr már itt vallást tesz róluk, hát még majd ott, azon a nagy napon - ellentétben azokkal, akik „Uram, Uram”-oznak, de akiket mint ismeretleneket el kell majd utasítania magától.

*

Mindenek szolgáinak tartják magukat

„Aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok!” (Mt 20,26)

Zebedeus két fiának édesanyja nagy dolgot kér Jézustól: egyik fia Jézusnak egyik, a másik fia pedig másik keze felől lehessen majd országában. Jézus ezt válaszolja: „a ki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok.” Megtoldja még azzal: „a ki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon...” (Mt 20,27-28). Az üdvbizonyosságra jutottak érzik, hogy hitünk szolga-mivoltunk beismerésével kezdődik, ezért mindenek „szolgáinak” vallják magukat. Boldogok, hogy szolgálhatnak másoknak, ha segítségre szoruló embertársaikat támogathatják. Mindenekelőtt és fölött Isten szolgáinak érzik magukat. Örvendeznek, ha Krisztus követéséért szenvedhetnek. Pál is sokat szenvedett

ezért (2Kor 11,23-29). Örülnek, ha betölthetik a maguk életében azt, ami híja van még Krisztus szenvedéseinek (Kol 1,24).

Krisztusom, tudom, hogy nékem is mindenek; tehát a szegények, az árvák, az elhagyottak, a magukkal tehetetlenek szolgájává kell lennem, ha igaz követőid közé kívánok tartozni. Nékem is meg kell látnom mindenkit, akinek szolgálhatok, akinek segíthetek. Tudom, csak akkor lehetek igaz követőd, ha a követéssel kapcsolatos hátrányokat és szenvedéseket is vállalom. Adj nékem, erőtlén gyermekednek ehhez erőt, kegyelmet! Ámen.

„Ó Szeretet, áraszd ránk meleged,
Hadd kóstoljuk édességedet;
Tiszta szívből mindenkit hadd szeressünk,
Egyességben és békében éljünk.
Könyörüljél.”
(Énekeskönyv 234. é. 3. v.)

*

Tovább!

Így szólt az Úr igéje Zakariáshoz Dárius uralkodásának negyedik évében, a kilencedik hónapnak, a Kislév hónapnak negyedik napján, amikor a beteltek elküldték Szárecert, Regem-Meleket és embereiket, hogy esedezzenek az Úrhoz, és kérdezzék meg a Seregek Urának házában lévő papoktól és prófétáktól: Sírjunk-e az ötödik hónapban, megtartóztatva magunkat, ahogyan évenként tesszük? Így szólt hozzám a Seregek Urának igéje: Mondd ezt az ország egész népének és a papoknak: Amikor böjtöltetek és gyászoltatok az elmúlt hetven év alatt, az ötödik és a hetedik hónapban, az én kedvemért tartottatok böjtöt? Amikor meg ettetek és ittatok, akkor nem a magatok kedvéért ettetek és ittatok? (Zakariás 7, 1-6)

Mikor 586-ban a babilóniai csapatok elpusztították Jeruzsálemet, Isten büntetése végbement a népen, az életben maradók közmegegyezésre jutottak, hogy ezen a napon, a fogságba kerülés emléknapján böjtöt tartanak. Bűneikre emlékeznek, bűnbánatot tartanak. Most már más idők jártak, a fogság kényszerének vége van, nem kellene-e abba hagyni a bűnbánattartást és a böjtöt?! Az tehát a Zakariáshoz érkezett követek kérdése, már véget ért a fogság ideje, nem járt-e le az ideje a böjtnek is? Azt kell mondani, hogy az ember megteszi a fogadalmat, de egy idő múlva belefárad, és abba szeretné hagyni. Elmúlt a fogság ideje, nem kellene-e feladnunk az Isten ítélete miatt tett sírásnak, jajgatásnak, bűnbánatnak a dolgát is? „Sírjunk-e az ötödik hónapban,

megtartóztatva magunkat, ahogy évek óta tesszük?"

Jézus mondott példázatot arról, hogy mindig imádkozni kell, és abba nem szabad belefáradni (Lk 18,1). Jézus kifejezésében a belefáradás azt jelentette, hogy a jó cselekvésébe belefárad, elgyávul az ember. Szó szerint így is lehet fordítani: az elfáradás annyi, mint a szívünkbe bebocsátani az ördögöt, helyet adni az életünkben az ördög gondolatainak! Vannak dolgok, amikben nincs, nem lehet szünet az ember életében! A gyávaság megfutamodás. „A restség miatt megroskad a gerenda, aki ölje teszi a kezét, annak csöpögni fog a háza teteje" (Préd 10,15).

Jaj annak, aki feladja a gonosz elleni harcot, aki enged a testének a kívánságaiban! A böjt nem önsanyargatás, hanem összefogás Istennel a bűn elleni harcban. Az ember „Én"-jének, kényelmének, uralkodásának mond nemet, aki böjtöl. Ez olyan harc, amit sohasem lehet feladni, mert a kísértés itt van a szívünk ajtaja előtt, ránk van vágyódása, de neked jogodban van, lehetőség van rá, hogy uralkodj felette (IMóz 4,7)! Az igazi böjt harc a bűn ellen, aki bűnbánatot tart, Istennek ad igazat. Jézus mondja: „Ez a fajzat nem űzhető ki, csak könyörgés és böjtölés által" (Mt 17,21)!

Mit válaszol a próféta a kérdezőknek? Kérdéssel válaszol: „Amikor böjtöltetek az elmúlt hetven év alatt az ötödik és a hetedik hónapban, az én kedvemért tartottatok-e böjtöt?" Nem, az őseik fogadalmát követték, akik bűnbánatot és böjtöt fogadtak az Úrnak vétkeikért, őseik vétkeiért. És ha nem Isten parancsából böjtöltek és sírtak, miért Istentől kéme ez alól feloldozást? A fogadás komolysága nem szűnik meg azzal, hogy évek tűnnek el? Van abban valami különösen megkapó, mikor az ember azt akarja kiharcolni, hogy Isten mellett legyen, áldással kíséresse utait. Az ember elvárja, hogy Isten kötelezze el magát az ember védelmére élete útjain. Mózes is azt kérte: „Ha a te orcád nem jár velünk, ne vidd ki minket innen!" (2Móz 33,15). Valójában azonban az Istennel való együttjárásban, az embernek kell elköteleznie magát. Isten hű, az ember hűtlen. Isten ajándékai megbánhatatlanok, az ember belefárad Isten iránti hűségébe! Milyen világosan állhat ott az ember előtt: „Az Úr pedig azt kívánja ma kimondatni veled, hogy az ő tulajdon népévé leszel, és minden ő parancsolatát megtartod (5Móz 26,18). Isten hű az ígéretéhez. De vajon az ember hű-e ahhoz, amit fogadott!?

Az ember az, aki ki akar lépni minden kötöttségből, a saját fogadalma alól is feloldozást kér.

Egy ifjúsági albumban olvastam egy feljegyzést, akár imádságnak is felfoghatjuk: „Istenem, adj békességet abban, amin nem lehet változtatni. Adj bátorságot ahhoz, hogy változtassak azon, amin változtatni lehet és kívánatos. És adj bölcsességet, hogy ezt a kettőt mindig meg tudjam különböztetni!" Hiszen meg van írva: „Hálával áldozzál Istennek, és teljesítsd a felségesnek fogadásaidat" (Zsolt 50,14)! Egyszer s mindenkorra meg

kellene jegyezni, hogy mi vagyunk azok, akik elköteleztük magunkat Isten iránt. És a mi fogadásaink folytonosságában nem lehet feloldozás. Jézus visszajöveteléig tartó, izgalmas harcban állunk a bűnnel. Ez a kemény küzdelem nem ismer megállást, aki leáll, az feladta a küzdelmet. Azt, hogy milyen határozott és elszánt ez a gonosz elleni harc, Jézus nem kibébi. Sőt „ha pedig a te kezéd vagy a te lábad botránkoztat meg téged, vágd le azokat, és vedd el magadtól; jobb neked az életre sántán vagy csonkán bemenned, hogynem két kézzel vagy két lábbal vettetned az örök tűzre" (Mt 18,8).

Érint-e ez az isteni válasz minket? Az a meggyőződésem, hogy nagyon is. Az ember a rossz lelkiismeretét szerette volna feloldozni, és valójában mindig is ezt akarja. Fáradhatatlanok vagyunk a magunk iránti gyöngédségben, gyakran fogalmaz így az ember: egyszer már én is kimaradhatok. Hol van az megírva, hogy én minden istentiszteleten ott legyek? Egyszer én is kimaradhatok a bibliaórától. Az imaórát nélkülem is megtarthatják!

A próféta arra emlékeztet, hogy gondoljunk különféle fogadalmainkra. A kereszteléskor fogadalmat tesz a szülő, hogy a gyermekét úgy neveli és nevelteti, hogy a gyermeke Istenben való hitéről majd vallást tesz a konfirmációkor! Gondoljunk arra, amit az úrvacsora vétele előtt fogadunk, ígérjük és fogadjuk, hogy Isten iránti hálából egész életünket neki szenteljük, hogy istenfélő és kegyes életünk által az ő szent nevére dicsőség, mireánk pedig áldás térjen! Az ember aztán felejt, és ismételten kérdezi: még mindig kötelez engem ez a fogadalom? Még mindig hünek kell-e lennem a feleségemhez, férjemhez?

Nem Isten van értünk, hanem mi vagyunk az Istenért! Ő alkotott minket, életünk állandó és kifogyhatatlan forrása az ő kegyelme. Belső helytállás és elkötelezettség az, hogy mindent Isten dicsőségéért cselekedjünk. Ő az Úr, mi pedig az Ő sáfárai vagyunk! Bizony hit által Jézus Krisztus tagja vagyunk, arra kötelezve, hogy magunkat élő és égő hálá-áldozatul neki szenteljük (Rom 12,1-2).

Az ember élete csak abban kaphat áldást, amiben végig helytállt. Abbahagyhatja-e az ember, felmondhatja-e valaha is az Istennel való közösségét? Abbahagyhatja, de ezzel az összetartozás kincseit teszi kérdésessé. Az ember életét ízessé, értelmessé az a felelősség teszi, hogy a rábízottakért való áldozatát megsózza a kitartás sójával. Lehet életet élni áldozat nélkül is, meg lehet enni az ételt só nélkül is. Az emberi életnek az ad távlatokat, ha áldozatot tud, akar vállalni a holnapért is. A jövő minden érte megtagadott áldozattal szegényebb lesz!

Meg kell végül gondolnunk, hogy az emberi élet értelmét, távlatait, az az áldozat adja meg, amit Isten tett értünk, szeretetből, a Fiúban, Jézus Krisztusban. Jézus semmit se takarított meg, semmitől sem kímélte magát. Tökéletesen jelentette ki Isten akaratát, mikor testének egyetlenegy áldozatával örökre tökéletessé tette a megszentelteket (Zsid

10,14). Isten válasza a próféta felé tehát így hangzik: tovább! Ne sajnáljátok soha tenni azt, amit tehettek Jeruzsálemért, gyermekeitekért, házastársatokért, népükért, a holnapért. Tovább! Az győz, aki mindvégig hű marad!

Augusztus 17

Ki van többségben?

„De ő így felelt: Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük!” (2Kir 6,16).

Hatalmas sereg, lovakkal és harci szekerekkel, zárta körül Elizeus prófétát Dótánban. Fiatalkorú szolgája megrémült. Hogyan menekülhetnek meg ekkora sereg elől? A próféta szeméi azonban megnyíltak annak felismerésére, amit szolgája nem láthatott és így meglátta azt a hatalmasabb sereget, még kitűnőbb fegyverekkel felszerelve, amely meg fogja védeni minden ártalomtól. A tüzes lovasok ugyanis hatalmasabbak, mint a földiek, és a tüzes szekerek sokkal félelmetesebbek, mint a vasszekerek.

Így van ez ma is. Az igazságnak sok az ellensége. Nagy a befolyásuk, tanultak és ravaszak, az igazságot elferdítők, Isten emberének még sincs oka félni tőlük. Hatalmas erő küzd az igazság oldalán, látható és láthatatlan formában. Istennek vannak tartalékseregei, amelyek megmutatják erejüket a szükség idején. A jó és igaz oldalán álló erők sokkal hatalmasabbak, mint a gonosz erői. Ezért ne csüggedjünk, hanem haladjunk tovább utunkon, mint az olyan ember, akinek van egy boldog titka, amely eloszlatja minden félelmét! Mi a győztes oldalán állunk. Lehet, hogy a küzdelem kemény lesz, de már tudjuk a kimenetelét. A hívők mindig többségben vannak, mivel Isten van mellettünk. „Többen vannak velünk, mint ővelük!”

*

**Tárd fel és valld meg bűneidet!
"Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja,
az irgalmat nyer" (Péld 28,13).**

Íme, ez az irgalom útja a megtérő bűnösnek. Fel kell hagynia bûnei takargatásával. Ne próbálja kicsinyíteni bűnét, és ezzel letagadni azt, vagy képmutatón elpalástolni tettét. Ne is dicsekedjék bűnével, hogy ezáltal igazolja hamisságát, de ne is tegyen feltűnően bűnvallomást csak azért, hogy ebben másokkal versenyezzen.

Ha valamiben bűnösnek érzem magam, valljam meg és hagyjam el bűneimet. E kettőnek együtt kell megtörténnie. A bűnvallást becsületesen kell végeznem, magának az Úrnak kell vallanom. Ismerjem el bűneim gonosz voltát és azt, hogy mennyire undorodom tőlük.

Ne okoljak a hibáimért másokat, ne a körülményeimet kárhoztassam, se ne panaszkodjam természettől való gyöngeségemre. Akarjak tiszta vizet önteni a pohárba, nevezzem bűnnek a bűnt. Nem nyerek irgalmat addig, amíg ezt meg nem tettem.

*

Cselekvő hit (II.)

Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házát.

Máté 7,24

Isten szava nem csupán olvasásra adatott, hanem mert élő, azaz megélésre méltó Ige, az élet szava. Az Ige mindig gyakorlati útmutatást ad, magatartásunkat irányítja.

Az Úr Jézus cselekedetekre vonatkozó szavát mindenesetre helyesen kell megértenünk. Nem külső, hanem elsősorban belső cselekvés ez. A szív először odahajol az Igéhez, majd elhatározások születnek benne, amelyek az ember akaratát érintik. A hívő keresztyén engedi, hogy az Ige lelkébe hatoljon, majd maga is rááll az Igére. Belső szobájában (Isten előtti csendességében) imádkozik felette, igyekszik komolyan venni, tetté formálni azt. Mit ér, ha az alvó felretten ugyan az ébresztő szóra, de megint elalszik, ahelyett hogy felkelne? Ha az Ige valamire rámutat, ami Isten ellenére van, szakíts a gonosszal, távolítsd el a régi romokat, ne nyugodj, míg határozottan állást nem foglaltál a bűn ellen, de Isten mellett! Az ilyen magatartás nincs ellentétben a hittel, mert az igazi hit nem pusztá gondolat, nem csupán hittételek ismerete.

Az élő hit cselekedet; megragadja a bűnösök Megváltóját, él az isteni kegyelemmel, felhasználja szabadulására, tisztulására. Az apostolok a hitet többször engedelmességnek is mondják. Aki hisz, alárendeli magát a mentő szeretet üzenetének, és dacos, csüggedő szívével kiszolgáltatja magát az evangéliumnak.

Aki így komolyan veszi az Igét, az kősziklára épít. Számíthat Istenére, ha a nyomorúság vizei áradnak és vihar tombol körülötte. Isten megtartja azt, aki teljes szívvel ragaszkodik hozzá. Az ember nem látja az alapot, de érzi annak szilárdságát és tartósságát, így a legjobb cselekedetünk, tettünk, vagyis az Úrnak való tiszta és teljes átadásunk is rejtett. A nyomorúság napjai és mindenekelőtt majd az Úrnak az az utolsó nagy napja bizonyítja meg, hogy valóban kősziklára építettünk-e.

Álla szikla mindörökké, melyet Isten épített fáradt szívem menhelyévé zúgó hullámok felett. Ó, én szirtem, sziklaváram! Otthonom, mely véd, fedez! Menhelyem a pusztaságban! A megváltó Jézus ez!

*

Testvéreként szeressük társainkat!

„Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiainkat.” (Jn 3,14)

Az üdvbizonyosságra jutottak Isten adósainak érzik magukat. Pál apostollal együtt érzik, hogy mennyei Atyánktól olyan sok ajándékot kaptak, aminek a visszafizetésére egy élet sem elegendő. Ezért Isten adósainak érzik magukat. Minthogy Néki magának nem fizethetik vissza adósságukat, Isten nevében segítségre szoruló embertársaiknak segítenek. Isten úgy tekinti ezt, mintha Néki magának adnák ezt vissza. Világosan megmondja Jézus is: „Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be... Aki innotok ad egy pohár vizet az én nevemben, mivelhogy a Krisztuséi vagytok, bizony mondom nektek, el nem veszi az ő jutalmát” (Mk 9,37.41). Az elhívottak tudják, hogy mindannyian felelős őrzői vagyunk atyánkfiainak, ezért még a velük szemben rosszakaratot tanúsítókat, sőt, az őket megkísértőket is szeretik. Várják a mennyből megtartó Jézusukat. Tudják Róla, hogy mindazt, amit az Ő kicsinyeinek, vagy eltévedt gyermekeinek a jó útra segítése érdekében tesznek, Véle magával cselekszik. Ha Krisztus adósainak érezzük magunkat, mi sem cselekedhetünk másképp!

Krisztusom, én is nagyon sokkal tartozom Néked: nékem is sok adósságom engeded el. Kegyelmedből adj nékem is hosszú haladékot a visszafizetésére, hogy minél többet letörleszthessek belőle. Küldj hozzám minél többeket a törlesztések elfogadására. Adja kegyelmed, hogy sohase nézzem, ellenségem-e az, akinek átadhatom a törlesztés részleteit! Könyörgök ezért. Ámen.

„Légy csendes szívvel és békével Életednek Istenében! Ő bír örömmel bőségével, Véle boldogulsz mindenben, Ő kútfőd és ő fényes napod, Ő tőle jön minden vígságod: Légy csendes szívvel!” Énekeskönyv 270. é. 1. v.)

*

Ekkor Elizeus bement a házba, ahol a fiú holtan feküdt..., és imádkozott az Úrhoz. (2Kir 4,32-33)

Ez a történet arról szól, hogy Isten emberileg reménytelen helyzetben is tud segíteni.

Az, hogy ő mindenható, nem azt jelenti, hogy több lehetősége van, mint nekünk, hanem hogy neki minden lehetséges, az is, ami az embereknek lehetetlen.

Názáret mellett egy Súném nevű faluban élt egy házaspár, akik mindig nagy szeretettel fogadták Elizeus prófétát. Többször meg is szállt náluk, de soha nem fogadtak el tőle semmit. Amikor Elizeus megtudta, milyen nagy bánatuk az, hogy nincs gyermekük, Istentől indíttatva megjövendölte, hogy lesz. Született is egy év múlva egy kisfiú. Amikor felcseperedett, egyszer rosszul lett és meghalt. Ekkor az édesanyja azonnal felkereste Elizeust, és kérte, hogy jöjjön el. Elizeus könyörgött Istenhez, és ő visszaadta a gyermek életét.

Önmagában is tanulságos ez, mert jól szemlélteti Isten mindenek feletti hatalmát és gyengéd szeretetét is. Ugyanakkor a hit erejét, amivel egy ember képes elfogadni Isten nagy tetteit. Ez az anya nem törődött bele gyermeke elvesztésébe, így gondolkozott: az az Isten, aki tudott nekünk adni gyermeket, vissza is tudja adni őt, ha akarja. Elizeus pedig életre-halálra tudott imádkozni azért, hogy Isten cselekedjék.

Az egész emberiséggel ez történt: Isten életet adott nekünk, amit aztán elveszítettünk, amikor ellene fellázdunk. De nem kellene ebbe beletörődnünk, ő szabadítást is ígért. Sokan azonban csak ímmel-ámmal gondolnak erre, nem úgy, mint a súnémi asszony, aki azonnal kérte a segítséget, és jó helyen kérte, és hittel kérte azt Istentől.

Jézus Krisztus hozta el nekünk ezt az életet, aki őbenne hisz, új életre támad. Kérjük ezt ilyen szent komolysággal, mint Elizeus! Ő ma is imádságot meghallgató, mindenható Isten.

*

A vőlegény és a menyasszony ékessége

45. zsoltár

A zsoltár, szövegét tekintve, lakodalmi ének lehetett. Minthogy azonban minden történés, ami ebben a világban van, példázata az eljövendő és maradandó dolgoknak, úgy ez a zsoltár is, tartalmát tekintve, prófécia. Próféta beszéd az eljövendő

Vőlegényről és annak menyasszonyáról. A zsolnárt ember fogalmazta, ahogy Isten Igéjének egészét is ember írta, de a Szentlélek ihletésére. Éppen ez a csodálatos az Igében, hogy emberi értelem, szív és ajak által fogant, az embernek még sincs semmi része benne. Az írásban ugyanis egyetlen próféta szó sem származik emberi akaratból: Isten szent emberei a Szentlélektől indítva szóltak. Elhangzik ebben a világban sok beszéd, sok fenyegetés és ígélet, ezek azonban emberi indulatból származnak, mert sem a beteljesülés, sem az örökkévalóság bélyegét nem hordozzák magukon. Akinek szíve azonban a Szentlélektől ihletetten buzog fel „szép 2. vers beszédre”, és nyelve csak eszköze a Csodálatosnak, annak a műve örökkévaló, mert a Királynak szól. Ilyen ez a zsolnárt is. Olvassa tehát minden olvasója úgy, mint Isten Lelkének a kijelentését!

A Vőlegény ékessége felülmúlja az emberi elképzelést. Szépsége nem testi szépség, kedvessége nem testi kedvesség, hanem Isten Lelke által vannak. Mert a teste nem szép, az ábrázata nem kívánatos -Ézs 53,3. „Fájdalmak férfია és betegség ismerője”, de büntelen. Mert noha mindenben hozzánk hasonlóan megkísértetett, a bűn nem érinthette Őt. Ez az a szépség és ez az a kedvesség, amelyet Isten megáldott örökre. Dicsőségét és ékességét az Ő Igéje által munkálja, amely bár rettenetes, mégis csodálatosan szelíd. Ellenségei ellen az Ő szájának kardjával küzd, menyasszonyát, az Ő gyülekezetét Igéje által tisztogatja, hogy szeplő és sömörögzés nélkül állíthassa majd elő megdicsőülésének napján. Igéje tisztesség azoknak, akik hisznek, az engedetleneknek azonban botránkozásnak kősziklája. Az együgyű bölccsé lesz általa, a bölcs megbotránkozik benne. Halálnak illatja azoknak, akik elvesznek, de életnek illatja azoknak, akik megtartatnak. A kevélyeknek ellene áll, az önigazságukban elbizakodottakat megtöri, az alázatosoknak kegyelmet ad. Aki megalázott szívvel kopogtat ajtaján, annak csodálatosan feltárul, aki pedig magabiztosan kér bebocsáttatást, az előtt olyanná válik, mint az áttörhetetlen gránitfal. Jaj annak, akit Isten Igéje halálra sebez! Mikor Jézus azt mondja, hogy van, aki kárhoztasson, mégpedig Mózes, ebben az esetben Mózes a törvény kétélű kardját jelenti, amely éppen azokat sebz halálra, akik bőszen vagdalkoznának vele másokkal szemben. Ellenségeit szájának lehetével, Igéjének kardjával rontja meg Isten. Melletted harcoló fegyver-e az Ő Igéje, vagy pedig ellened van? Nyisd ki csak a Bibliádat, és olvasd! Nem ellened kifeszített nyilak merednek-e ki belőle? Jaj az Isten ellenségeinek! Mert igazságos dolog az Isten előtt, hogy szorongatással fizessen azoknak, akik az Ő népét szorongatják. Rettenetes lesz, amikor megjelenik az Úr Jézus hatalommal, az Ő angyalaival, tűznek lángjával, és bosszút áll ellenségein. Lábainak zsámolyául vettetik legyőzött ellensége, és felemeltetik mozdíthatatlan királyi széke.

Csodálatos királyi székeket emeltek ebben a világban. Salamon királyi székéről azt olvassuk az Igében, hogy ilyen elefántcsont faragású és arany díszítésű trónszéket korábban soha nem csináltatott senki. Voltak olyan királyi székek is, amelyek

egyszerűségükkel, sőt durvaságukkal ejtették ámulatba az előtte hódolókat, mert aki rajta ült, annak olyan hatalom adatott, hogy a föld lakóinak na gyobbik része rettegte erejét. Hol vannak ezek a királyi székek? Dzsingisz kán, Timur-Lenk, Nagy Sándor, a cészárok trónjai mind porba hulltak, de Krisztus királyi széke mozdíthatatlan és örök. Ő az, aki csatát és dicsőséget nyert minden nép, nemzet és nyelv felett. Az Ő országa nem rontatik meg soha.

A zsoltár nyolcadik verse cáfolja azt a téves állítást vagy hiedelmet, mely szerint Jézus Mihály arkangyallal egyenlő, és csupán Micha-Elos, azaz Istenhez hasonló: az igerész alapján állíthatjuk, hogy Isten felkenete Őt örömek olajával örökkévaló királyságra. Nem angyal Ő, hanem Isten, aki ott ül az Atya jobbján, míg ellenségeit lábainak zsámolyává teszi. Képe Ő a láthatatlan Istennek. Általa és reá nézve teremtettek mindenk, láthatók, láthatatlanok, királyi székek, uraságok, fejedelemségek, hatalmasságok és erők. A kijelentés, hogy „én és szívem vidámító: sokszor keserű, sokszor fájdalmas, de mind a napsugár, mind a mirha, mind a kácia a Vőlegény csodálatos jelenlétéről beszélnek. Bármilyen öltözetben és bármilyen körülmények között közeledjék tehát hozzánk Krisztus, az Ő csodálatos illata erősíti és biztatja a szívünket. A menyasszonya ismeri az Ő illatát. Mások félreismerhetik, ő azonban tudja, hogy a Vőlegénye, a Jegyese közeledik.

A Vőlegény legdrágább ékessége az egyház és annak tagjai. Királylány és királyi menyasszony az, aki az Ő jobb keze felől áll, „ofiri aranyban”. Csodálatos a teremtett világ, az ég pompás kékje, a csillagvilág és a sok felismerhetetlen szépség, amit emberi értelmünk felfogni sem képes, de micsoda ez ahhoz a szépséghez mértén, amilyenné a Vőlegény szerelme teszi az Ő királyi menyasszonyát! A menyasszony a minden szennytól, sártól, tisztátalanságtól megmosott lelkek serege. Ahogy énekünk is mondja:

„Ki múltját nem feledheti, megtért gonosztevő,
Győzelmi pálmád add Neki; Legyen király, király, világ királya Ő!”

Noha sötét múlt van a hátad mögött, és talán gyötrelmes jelenben élsz, az Úr elkészít téged magának, és mikor maga elé állít, királyi szépséged minden dicsőséget, minden pompát, minden szépséget felül fog múlni. „Halld csak leány... Szépségedet a király kívánja; hiszen urad ő, hódolj hát neki!” Ne nézd a szíved rútságát, a kezeid tisztátalanságát, ne nézd, hogy koldus vagy, vityillóban születted, rabkoszton éltél és bűnráncok borítják az arcodat: a Király kíván téged magának. A Vőlegény szerelme hív, hogy „hajtsd ide füledet! Feledd el népedet, és az atyád házáat!” Hívását csak az hallja meg, aki felszerken, mint a tanítványok, és odafordítja füleit az Ő szavának meghallására. Aki csak lótfut és nincs ideje a fülét Isten Igéje felé fordítani, az soha nem hallja meg a Vőlegény szavát. Hacsak nem úgy kiált neki, hogy a szív is megrendül belé. Ebben a zűrzavarral teli világban Isten gyakran kénytelen keményebb, erősebb hangú hangszereken játszani, különben a menyasszony, akinek szépségét a Király kívánja, nagyon belefeledkezne kisdéd játékainak űzésébe és nem hallaná meg a hívó szót. Hogy mi

az a szépség, amit kíván, nehéz volna megmagyarázni. A szeretet azonban elfogult, tárgyát egyszerűen szépnek, kedvesnek, vonzónak, ékesnek találja. Ilyen a Vőlegény szeretete is. Egyszerűen szépnek látja menyasszonyát, noha az emberi szemek csak rútságot és sömörögözést fedeznek fel rajta. Mennyi aránytalanságot, mennyi testiséget lát a mi szemünk egymásban és a Krisztus menyasszonyában! Azonban ha arra gondolunk, hogy még nem lett nyilvánvalóvá, mivé leszünk, és hogy életünk el van rejtve Krisztussal az Istenben, akkor egyszerre megsejtünk valamit abból, hogy mennyire más lesz az a szépség, amelybe Krisztus öltöztet minket, hogy odaállíthasson az Ő dicsőséges jobbára. Ő ezt a szépségünket látja és így kíván bennünket magának. Bár rútságunkban fogad magához, hogy majd beöltöztessen az Ő szépségébe. Aki Krisztus követésére elszánta magát, annak számolnia kell azzal a felhívással, hogy: „Feledd el népedet és atyád házát.” Ez jelentheti a népet, amelyből származik, esetleg a társadalmi osztályt, amelyikhez tartozik, vagy a környezetet, amelyben leélte addigi életét. Aki ezekhez ragaszkodik, az sohasem lehet jövevényé és vándorrá, így nem csatlakozhatik a sátorlakók nemzetségéhez. Aki jobban szereti atyját, anyját, feleségét és gyermekeit, mint Őt, az, ha vele jár is, nem méltó hozzá, és előbb-utóbb visszaoldalog a régi életébe. Ahogy, az Ige szerint, a férfiú elhagyja apját és anyját és ragaszkodik feleségéhez, ugyanúgy a menyasszonynak is el kell felejtenie háza népét és ragaszkodnia kell a Vőlegényéhez. Ha ez érvényes a testi értelemben vett házasságra, sokkal inkább érvényes arra, amit ez a házasság jelképezni akar: Krisztusnak és az Ő választottainak a bensőséges viszonyát.

Jézus menyasszonyának belső ékessége van. Nemcsak az asszonyokra vonatkozik Péter apostolnak az a kijelentése, hogy ékességük ne külső legyen: ne a hajuknak fonogatásából, az aranyak felrakásából, vagy öltözetek felvevéséből álljon, ha-nem ékességük „a szívnek elrejtett embere” legyen. De vonatkozik ez férfiakra és ifjakra egyaránt. Szerezzen belső ékességet magának mindenki, aki a Vőlegényre vár. Az ő belső embere legyen „vont aranyba”, és romolhatatlanságba felöltözve! Krisztus menyasszonya öltözzön fel az ő ékességeibe! Az ő élete legyen megrakva a Lélek gyümölcseivel, melyeket csak az új ember teremhet. Ezeket a gyümölcsöket és ékességeket Istennek Igéje, az újszövetségi írásokban, levelekben bőségesen tárja a menyasszony elé. De legyen belső ez az ékesség! A külső kegyesség gyakorlása, a ceremóniák, a kegyes formulák átvétele nem teszi kedvesebbé a menyasszonyt, sőt inkább visszataszítóbbá. Külsőleg ne akarjon kitűnni, belsőleg azonban legyen csodálatos, tiszta, megszentelt és szép.

Jézus menyasszonya Jézus számára készíti magát. Pál apostol azt írja, hogy ne a szemnek szolgáljunk, mint akik embereknek igyekeznek tetszeni. Önmagára nézve pedig azt mondja, hogy ha embereknek akarna tetszeni, akkor még nem volna a Krisztus szolgálója. Ha a menyasszony másnak is tetszeni akar az ő szerelmesén kívül, akkor csapodár, Ha Jézus menyasszonya ennek a világnak is a kedvében akar járni, a világ

számára is felékesíti magát, akkor kétszínű, és könnyen magára haragíthatja a Vőlegényt. Ha sokszor a magány gyötrelmes állapotát kell megélnie, ez annak a magyarázata, hogy csapodár és kétfelé szerető szívét így akarja hűségre tanítani az Úr. Aki a szenvedések, próbák és megaláztatások pergőtüzében Jézus számára ékesíti magát ebben a jelenvaló világban, az majd átélheti a csodát, hogy bevezetik őt, „örömmel, vígsággal”, a királyi palotába. Bizony az Úr megváltottai megtérnek és ujjongva a Sionba jönnek, ahol nem lesz több fájdalom és sóhaj. Csodálatos lesz a királyi fiú menyegzőjének a napja, amikor a menyasszony elkészíti magát, és bemennek a Király palotájába! A csodálatos Vőfély, a Szentlélek Isten összegyűjti Jézus számára a menyasszonyi gyülekezetet ebben a jelenvaló világban. Micsoda öröm lesz majd, amikor bevonul a menyasszony és a Vőlegény, és megkezdődik a nász! A sokaság szava mint nagy vizek zúgása és erős mennydörgés hangja hallatszik: „Halleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örülünk és örvendezzünk, adjunk dicsőséget Neki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az Ő felesége elkészítette magát!” A királyi papság szent nemzet, megtartásra való nép a Krisztus menyasszonya. Jézus megígérte, hogy aki győz, annak megadja, hogy az Ő királyi székében üljön, ahogy Ő is győzött és ült az Ő Atyjának királyi székében. Isten gyermekei így lesznek fejedelmek az egész földön. Akkor következik majd be, hogy Isten sátora az emberekkel van, velük lakozik, és azok az Ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. „És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, jel 2.1,4 mert az elsők elmúltak.” Vőlegény és menyasszony boldog találkozása örökös örömmel az időkön túl.

Augusztus 18.

Keressetek és találtok!

„Ha keresed, megtalálhatod” (IKrón 28,9).

Szükségünk van Istenre, és neki mindig van ideje a számunkra, ha keressük őt. Senki elől nem rejtőzik el, aki színe elé kívánczik. De nem lehet ezt a találkozást kiérdemelni, vagy kegyeit megvásárolni, egyszerűen csak „keresni” kell Őt. Akik már ismerik az Urat, keressék Őt újra és újra imádsággal, hűséges szolgálattal és szent hálaadással: akkor egyre jobban kijelenti nekik szeretetét, és megáldja őket közösségével. Akik pedig még nem ismerik Őt úgy, hogy békességük forrása lehetne, induljanak el azonnal, és keressék, amíg meg nem találják Őt mint Megváltójukat, barátjukat, Atyjukat és Istenüket.

Milyen erős biztatás ez az Ige minden keresőnek! „Keressetek és találtok!” (Mt 7,7). Igen, ha Istent keresed, te is megtalálod őt. Ha pedig megtaláltad, benne megled az életet, a bűnbocsánatot, a megszentelődést és az üdvösséget. Keresd, keresd kitartóan,

akkor nem hiába fogod keresni. Drága testvérem, keresd őt már most! Ott, ahol vagy, és most, mert most van itt az alkalmas idő. Hajoljon meg merev térded és még merevebb nyakad, és kiálts Istenhez, az élő Úrhoz. Krisztus nevében keresd a megtisztulást és a bűnbocsánatot. Isten nem utasít el. Dávidnak fiához, Salamonhoz intézett fenti biztatása igaz, ezt e könyv szerzője is megtapasztalta. Higgy az Igének, cselekedj aszerint, s találkozásod lesz Istennel!

*

Krisztushoz odaszeretik az embereket

„ Talán azért vált meg tőled... hogy őt, mint örökkévalót kapd vissza; nem úgy immár, mint szolgát, hanem... mint szeretett atyafit... ” (Fii 1,15-16)

Pál apostol római fogságában megismeri Onésimust, Filemon megszökött rabszolgáját. Megtéríti. Levelet ír érdekében gazdájához, Filemonhoz, kit szintén ő vezetett Krisztushoz. Megható szeretettel kéri őt, fogadja vissza megszökött rabszolgáját: nem úgy immár mint szolgát, hanem szolgánál nagyobbat: mint szeretett atyafit... Arra kéri, hogy Jótéteményed ne kényszerítésből, hanem szabad akaratból való legyen" (Fil 1,14). Gyöngéden figyelmezteti: „te magaddal is adós vagy ezen felül nékem" (Fil 1,19). Kifejezést ad reményének, hogy „annál, a mit mondok, többet is fogsz cselekedni" (Fii 1,21). Így szereti oda Pál Onésimust, a megszökött rabszolgát Krisztushoz s így lesz volt gazdájából „szeretett atyafi" a Krisztusban. Van ennél csodálatosabb felszabadulás? Így küzd a nagy apostol a rabszolga-felszabadításért, csaknem kétezer esztendővel megelőzve kortársait...

Úr Jézus, csodás a Te világod, csodás szabadító kegyelmed. Kegyelmed áthidal összehozhatatlannak hitt világokat! Legyen áldott örökké szent Neved! Térjen rá dicséret, dicsőség, a Golgotán kihullott véredért, amely ezt a csodát megcselekedte és a világnak még megoldhatatlannak hitt kérdéseit is megfogja oldani. Ámen.

„Világosíts meg minket A Szentlélek Istennel, Hogy szépen tündököljék Bennünk az evangéliom, És erősíts meg Úr Isten, A te áldott Igéddel Minden tévelygések ellen!" (Énekeskönyv 378. é. 4. v.)

*

Két ellentétes rendeltetés

Aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a

Szellemnek vet, a Szellemből fog aratni örök életet. Galata 6,8

Két ellentétes életfelfogás és életmód lehetséges. Az egyik a saját érdekeink ápolása, a másik Isten ügyének az előbbre vitele. Az első az élet zavartalan élvezete, a második pedig az önmegtagadás. A testnek vetni nem más, mint önző céljainknak mindent alárendelni. Az Ige összefüggése szerint itt éppen a pénz felhasználásáról van szó. Aki ebben az értelemben vet a testnek, az vagy magának halmozza fel a pénzét, vagy mindent arra fordít, hogy önmaga jól éljen.

A Szent Szellemnek vetni azt jelenti: arra ügyelek, hogy Isten Szelleme tért nyerjen, hatoljon be mind a saját életembe, mind mások szívébe. A test vagy a szellem tehát az a kétféle terep, amin az ember mozoghat, ahol élete, munkája lejátszódik, de egyben cél is, ami felé irányul. Aki erre az utóbbira, azaz a legmagasabb célra törekszik, az szívesen megadja az árát időben, erőben, pénzben, hogy Isiénügye terjedjen, az evangélium eljusson az emberekhez. Átadja magát ennek a nagy célnak és támogatja mások munkáját. Szívén viseli a misszió és az evangélizáció ügyét.

Az önzés szolgálatába állított élet felemészt mindent. Elveszett élet Minél inkább táplálja valaki testi ösztöneit, élvezetvágyát és becsvágyát, annál jobban erősödnek és nőnek azok. És a vége? A pusztulás. A test nem adhat nekünk mást. A test semmi, elmúlik, ti int a fű és a mező virága. Aki ennek hódol, az romlásra jut.

Mennyivel más a szellemnek vető ember! A szellem örök, elmúlhatatlan. Aki mindent latba vet azért, hogy saját bensőjében és másokban is uralomra jusson, azt a Szent Szellem örök életre viszi. A menny számára érik az ilyen ember, így hát valóban igaz, hogy mindenki maga kovácsolja a saját sorsát: örök boldogságát vagy örök boldogtalanságát. Az örök élet ajándék, de jutalom is. Ölébe hullik innak, aki igazán hisz a Megváltóban, de heves harcba is kerül. Ezért mondja az Ige: „Ragadd meg az örök életet!” - azaz tégy kockára mindent, hogy ezt megtartsd és soha el ne veszítsd!

Vetés ez a földi élet, követi az aratás. Amit itt lenn szórtam széjjel, azt kapom majd odaát. Ha a testért jártam-keltem, veszedelem a bére. Csak aki az Úr Jézusban marad, azé lesz az élet!

*

„DÓCISTÁK
(Zsindelyné Tüdős Klára, Isten markában)

Négyen voltunk együtt. Mind a négyen hetven és a halál között: Mancsi, Ili, Gizi meg én. Elemitől együtt koptattuk az öreg Dóczi intézet padjait. Négy őszibe csavarodott hajú, ráncos képű, podagrás özvegyasszony, akiknek itt fáj, ott fáj, s több a gondja, mint a haja szála. Aztán mégis olyan nevetgélést vittünk véghez, mint a hajdani tízpercekben. Furcsa, de énelőttem az öreg arcok mögül mindegyre előtűntek a gyerekarok; szőkén, barnán, rózsásan, copfosan. És nem a kopott, rekedt hangokat hallottam, hanem azt a harsány ordítóaszt, amitől zengett a boltíves kapualj, amíg az alacsony barna kiskapun egymást gyúrva, taszigálva kiömlöttünk a Kossuth utcára.

„Dóci libák!” Ez volt a csúfnevünk, de egy kicsit a becenevünk is.

Minket még tanított Dóczi Gedeon, az iskola alapítója, a kedvesen goromba Dóczi bácsi, számtanra!

Gyenge oldalam volt mindig a számtan, s annyira nem figyeltem, hogy még a példát sem tudtam rendesen megismételni.

— Írd fel a tenyeredre, te számár — rivallt rám az öreg, és hármast adott számtanból, ami nagyon elcsúfította a bizonyítványomat.

Mancsi az első padban ült, s a tanár még ki sem mondta a kérdést, ő már ráhasalva a padra, annyira nyújtotta az ujját, hogy majd leverte a katedrát. Két óriási copfját, mely a nagy gebeszkedésben előrecsúszott, úgy hajigálta hátra, mint a kötelet. Az ujjja olyan tintás volt, mintha toll helyett azt mártogatta volna a kalamárisba. Ha dolgozatot írtunk, mindig ő volt legelsőnek kész és úgy csapta be a füzetét, hogy az ijedősebbje beleremegett a saját késedelmébe.

Különösen Ili, a bájos duncsi kis szőkeség, aki ellenállhatatlan mosolyával pótolta ki rendesen, amit elfelejtett megtanulni.

Gizi volt a legszorgalmasabb, s az volt a szokása, hogy kicsit hintázta magát a padban, felelés közben. Ezért sokat pirongatták. Ha azonban arra figyelt, hogy ne lóginyázzon, rosszul felelt. Egyik ideges tanárnőnk ezért megkeserítette az életét és hiába tanult jól, mégis megesett, hogy elcsúfította a bizonyítványát. És most hiába ül szemben velem egy galambősz doktornő, én a szép bronzvörös haját látom, ahogy a fejét ingatja a történelemórán, a mögöttem levő padban.

Amíg most írok, eső permetez az ablakom előtt a Baranyai térre, de én nem ezt látom, hanem a Dóczi dísztermének ablakából a régi udvart.

A reggeli áhítatra felsorakozott gyerekek énekelnek s (bizony, ahelyett, hogy áhítózik testem, lelkem .. .", kuncogva úgy szól az ének, hogy áhítózik testem, lelkem! – Nem voltunk mi rossz gyerekek, csak gyerekek! Többnyire untuk az órákat s élveztük a tízperceket. Abban az időben a lányoknak illedelmesen sétálgatni kellett volna a seprött utakon – a felnőttek szerint! Mi azonban felsős korunkban is futballoztunk a sáros nagyudvaron, amiért tanári és szülői megrovásban egyaránt részesültünk.

Oh, a generációs ellentét nem új kitalálás! De hát az öregeknek az a dolguk, hogy gyomláljanak, a fiataloknak meg, hogy burjánozzanak. És az ember élete során hol csatárt játszik, hol kapust.

Én bizony meg kell valljam, hogy ha dócista koromra visszagondolok, egy mondat cseng állandóan a fülemben, amit gyakran vertek a fejeimhez; és ez a mondat így hangzik: Többet vártam Tüdőstől!

Letűnt világ. Elsüllyedt!

Pedig azoknak a régi református iskoláknak volt ám légköre. Kicsit vaskalapos, kicsit földhözragadt, kicsit maradi, de puritán s a szó mai értelmében – demokratikus.

A debreceni öreg Kollégium, Pápa, Patak, Nagyenyed, a Nátus, a mi Dóczink és sok más kálvinista iskola nemcsak tanított, de nevelt is és nem egészen rossz irányban. Egyszerű életű tudós tanáraink családi és közéletre nem volt rossz példa az ifjúság előtt.

A „józsánság lelke" uralkodott ezekben az iskolákban, és még az olyan nagyravágyó, kalandos, öntelt fruskákat is, mint én, öntudatlanul is átjárta ez a józsánság és nyomot hagyott bennünk egy életre. Az ember csak így öregén látja, milyen determináló ereje van az iskolának. Az iskolai években nyiladozik az értelem, világosodnak meg a fogalmak, gyűjtögetődik össze a szókincs és alakul a jellem. Ezek a régi református iskolák közösségi embert neveltek még belőlünk, lányokból is, ami pedig lényegesen nehezebb, mint a fiúkból.

Érdekes osztálytalan társadalom voltunk, mert teszem azt, az én apám igen gazdag ember volt, a Tar Zsuzsikáé meg nagyon szegény. De a különbség kettőnk közt annyi volt, hogy én lestem le az ő számtandolgozatát s én kértem, hogy mehessek vele párban a reggeli áhítatra, és én is csak egy sóskiflit vettem a kapu alatt délelőtt, mint Zsuzsika. Egy lánynak meg, akinek a mamája libamájakat meg szalámikat csomagolt tízóraira, mindennap szétosztottuk és megettük a csomagját, amíg csak rá nem szoktattuk a sóskiflire. Nem szerettük a majmokat, a strébereket, az árulkodókat, a – kivagyiskodókat!

A furcsa az, hogy ez az egyféle gondolkodás ilyen vén korunkra is megmaradt bennünk, tekintet nélkül tekervényes életútjainkra, így volt a férjem a pápaiakkal, így a patakiak, az enyediak, s a debreceni öreg Kollégium fiai.

Szoros, meleg, családi összetartozás. Egy nyelven beszélünk, egy a gusztusunk, s kevés idő kell, hogy egymásra ismerjünk azokkal is, akik előttünk vagy utánunk jártak abba az iskolába.

Mindez most azért mozgatta meg a szívemet, mert lebontották az öreg Dóczit.

A kövek néha megőriznek valamit, amit az emberek időnként elszórnak, s amiért kár.

Augusztus 19.

„Az emberek pedig ezt mondják: Mégis van az igaznak jutalma! Mégis van Isten, aki igazságot tesz a földön!” (Zsolt 58,12).

E földi életben nem mindig látjuk világosan Isten ítéletét, mert sokszor a jókat és a gonoszokat ugyanaz a sors éri. Ez most a megpróbáltatás ideje, nem a jutalmazásé vagy a büntetésé. Isten sokszor mégis félelmetes dolgokat cselekszik igazságosan, úgy hogy még a nemtörődöm ember is kénytelen felismerni ítélő kezét.

Az igaznak mégis van már e földi életben is jutalma, amely számára mindennél többet ér, és pedig Isten jótetszése, amely nyugodt lelkiismeretet ad neki. Sokszor még másképpen is jutalmaz Isten, mert Ő senkinek sem marad adósa. Az igaz ember legfőbb jutalma azonban odaát vár rá

A történelmet nagy összefüggéseiben tekintve, sokszor megláthatjuk Isten kormányzó munkáját a népek életében. Darabokra töri az elnyomók trónját, és vétkes népeket büntet meg. Ha valaki a birodalmak felemelkedésének és bukásának történetét tanulmányozza, fel kell ismerje igazságszolgáltató hatalmát, amely a gonoszt korlátok közé szorítja, hogy aztán könyörtelen igazsággal elítélhesse. Nem marad a bűn büntetés nélkül, sem a jószág jutalom nélkül. A világmindenség Ura **igazságot** szolgáltat. Ezért csak Őt féljük, és ne tartsunk a gonoszok hatalmától.

*

Két ellentétes rendeltetés

Aki a testének vet, a testből arat veszedelmet; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből arat örök életet,

(Gal 6, 3)

Két ellentétes életfelfogás és életmód lehetséges. Az egyik saját érdekeink ápolása, a másik Isten ügyének előbbre vitele. Az első az élet sima élvezete, a második pedig az önmegtartóztatás. A testnek vetni nem más, mint önző céljainknak mindent alárendelni. Az Ige összefüggése szerint itt éppen a pénz felhasználásáról van szó. Aki ebben az értelemben vet a testnek, az vagy magának halmozza fel a pénzét, vagy mindent arra fordít, hogy önmaga jól éljen.

- A Léleknek vetni azt jelenti: arra ügyelek, hogy Isten Lelke nyerjen tért, hatoljon be mind saját életembe, mind mások szívébe. A test vagy a Lélek tehát az a kétféle talaj, amin az ember mozoghat, ahol élete, munkája lejátszódik, de egyben cél is, ami felé irányul. Aki erre az utóbbira, azaz a legmagasabb célra törekszik, az szívesen megadja az árát időben, erőben, pénzben, hogy Isten ügye terjedjen, az evangélium eljusson az emberekhez. Átadja magát ennek a nagy célnak és támogatja mások munkáját. Szívén viseli a misszió és az evangélizáció ügyét.

Az önzés szolgálatába állított élet felemészti mindent. Elveszett élet. Minél inkább táplálja valaki testi ösztöneit, élvezetvágyát és becsvágyát, annál jobban erősödnek és nőnek azok. És a vége? Pusztulás. A test nem adhat nekünk mást. A test semmi; elmúlik, mint a fű és a mező virága. Aki ennek hódol, az romlásra jut. Mennyivel más a Léleknek vető ember! A Lélek örök, elmúlhatatlan. Aki mindent latba vet azért, hogy saját bensejében és másokban is uralomra jusson, azt ez a Lélek örök életre viszi. A menny számára érik az ilyen ember. Így hát valóban igaz, hogy mindenki maga kovácsolja a saját sorsát: örök boldogságát vagy örök boldogtalanságát. Az örök élet ajándék, de jutalom is. Ölébe hullik annak, aki igazán hisz a Megváltóban, de heves harcba is kerül. Ezért mondja az Ige: Ragadd meg az örök életet! - azaz tégy kockára mindent, hogy ezt megtarsd és soha el ne veszítsd!

"Vetés ez a földi élet, követi az aratás. Amit itt lenn szórtam széjjel, azt kapom majd odaát. Ha a testért jártam-keltem, veszedelem a bére. Csak aki megmarad Benne, az megy be az életre!"

*

Zsidók 12:2

"Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült."

Nagyon sokszor úgy érezzük, hogy nincs elég hitünk ahhoz, hogy megtörténjen a várva várt csodánk. Lehet, hogy Isten megígért neked valamit, de esélyét sem látod, hogy megvalósuljon. Lehet, hogy nagy álmokat kergetsz, és úgy érzed, hogy soha nem fog megvalósulni, mert nincs elég hited hozzá. Sokszor ott van bennünk a kételkedés és a bizonytalanság. Sok-sok mindent szeretném megvalósítani, sok-sok imakérésünkre várjuk a választ, de valahogy nem jönnek a válaszok, így elveszítjük a hitünket.

Nagyon sokszor nem tudunk eléggé hinni és eléggé fókuszálni imakéréseinkre, mert olyan sok mindent szeretnénk. Igazból pedig egyszerre csak egy dologra lehet koncentrálni. Minél több dolgot szeretnél, annál több felé kellene megosztania a hitednek és a fókuszodnak. Éppen ezért egy nagyon fontos területre fókuszálj! Ez pedig maga Jézus. Mindig fókuszálj Jézusra, az Ő kegyelmére. Az Evangélium maga a kegyelem. "Kezdetben vala az ige." Isten maga az Ige. Jézus Isten. Ha Jézusra fókuszálsz, akkor egyszerre fókuszálsz Istenre, a kegyelemre, az Evangéliumra, az Igére, tehát mindenre, ami fontos. Az Igében ott van minden megoldás. A kegyelem pedig ellát. Ha a kegyelem a helyén van, akkor áramlanak az áldások. Ha Jézusra fókuszálsz, akkor a kegyelemre is fókuszálsz.

*

Ki a nagyobb? és Ki botránkoztat?

Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: Ki a nagyobb a mennyek országában? /Mt.18:1/

Mióta világ a világ, nagy kérdés az, amin itt a tanítványok vitatkoztak, és majd Jézus elé vittek. Hogy ki a nagyobb? Már gyermekkorban elkezdődik, ki az, akié lehet ez és ez a játék az oviban, ki a nagyobb, az erősebb, a hatalmasabb? De ez folytatódik az iskolában, és kialakul egyfajta rangsor, hogy ki az izompacsirta, ki mindenkit el tud agyabugyálni, és ki az, aki vézna és gyenge. Aztán később a munka keresésekor kiderül, ki a jobb, a nagyobb, kit hova vesznek fel, mennyit keres, hány ember van alá beosztva. Kiderül ki a főnök egy munkában. Aztán ki az, aki a nadrágot hordja a családban, és ki a mai szóhasználattal élve, a papucs.

Vannak örök törekvők, és hajtók, kik mindig az élvonalban akarnak lenni, uralkodni, mindenkit legyőzni, és egyfajta állati ösztön és hierarchia alakul ki, az erősebb kutya győz alapon. És vannak az úgynevezett örök vesztesek, a behódolók, kiknek jó a második hely is, kik nem törnek nagyra, mert tudják, hogy nem érhetik el, vagy már rég feladták. És bizony olyan világban élünk a 21. században tehát, hogy hiába telt el 2000 év Jézus kora óta, az ember még mindig azon van, hogy ki a nagyobb, és hogyan lehetek én annál is nagyobb. A fiatalok a sztároknak látják a nagyságot, vagy a vezetőkben, a politikusokban, a gazdagokban, hogy igen, azok a nagyok, akiknek a legújabb

okostelefonuk, a legjobb autójuk, vagy éppen a legszebb nőjük, vagy pasijuk van, akik mindent megvehetnek és megtehetnek, akiket nagyon sokan körül rajonganak. Ki a nagyobb? /P.Sz./

A nap gondolata: Ne az én nevem, hanem a Tied dicséretessék, ne az én művem, hanem a tied magasztaltassék. A Te szent neved dicséretessék, nekem pedig semmi részem se legyen az emberek dicséretében. (Kempis Tamás)

Imádság: Uram! Te nagy vagy, én kicsi. Tudom, neked kell növekedned bennem, nekem pedig kisebbé lennem. Ámen.

*

Az pedig, mikor hallotta ezt, nagyon elszomorodott, mert igen gazdag volt" (Lk 18,23).

A gazdag ifjú a bánattól némán ment el: egy szava sem volt. Nem kételkedett abban, amit Jézus mondott, nem vitatkozott vele a szavak jelentéséről; megszorodott annyira, hogy egyetlen szó sem jött ki a száján. Voltál-e már valaha így? Beszélte-e már veled Isten valamiről, amiben gazdag vagy - vérmérsékleti adottságod, személyes hajlamaid, szíved-lelked kedvesei felől? Ha igen, akkor gyakran lehattél szótlan-szorú. Az Úr nem megy utánad; nem beszél rá. Valahányszor rád talál ezen a ponton, egyszerűen megismétli: "Ha valóban komolyan gondolod, amit mondasz - ezek a feltételek".

"Add el mindenedet, amid van", üresítsd meg magad Isten előtt erkölcsi értelemben mindentől, ami tulajdonod, amíg már nem vagy több egy öntudatos lényénél - aztán ezt is add oda. Itt dől el a harc Isten előtt az akarat területén. Jobban ragaszkodsz ahhoz, ami elképzelésed szerint Jézus akarata, mint Őhöz magához? Ha így van, valószínűleg hallanod kell majd kemény szavait, amik nagy bánatot okoznak neked. Kemény szó, amit Jézus mond, de könnyű meghallani azoknak, akikben ott van az Ő természete. Ne engedj meg magadnak semmit, ami Jézus Krisztus kemény szavát enyhítené!

Olyan gazdag lehetek a szegénységben, olyan gazdag abban a tudatban, hogy semmi vagyok, hogy sohasem lehetek tanítvány. Kész vagyok-e megüresedni attól az érzéstől is, hogy üres vagyok? Ezen a ponton kezdődik a csüggedés. Bátorralanná tesz a kiábrándult önszeretet; és Jézus Krisztus iránti odaadásomat is szerethetem úgy, hogy önszeretet lesz belőle.

*

„Akik pedig ettek a kenyerekből, ötezren voltak, csak férfiak.” (Márk 6,30-44)

JÉZUS KRISZTUS ÁLTAL A KEVÉS IS ÁLDOTTAN SOK LESZ. Jézus Krisztus a pusztaságban megszánta az éhező és pásztor nélkül „szétesett” sokaságot. Ez a legtökéletesebb leírása az emberlétnek (34). A tanítványok csak egyre képesek, ahogy mai tanítványai is, hogy számba vegyék, amijük van, aztán felvessék a megoldhatatlan problémát, de azt Jézus Krisztusnak kell megoldania (35-38). Feltűnő azonban a tanítványok hitetlensége, hiszen kiderült, hogy nem számoltak Jézus Krisztus isteni hatalmával, ezért a lehetetlen helyzetben is emberi megoldásokat, technikákat kerestek; akárcsak a mai keresztyénség (35). Végül, micsoda kegyelem, a tanítványok adnak enni a sokaságnak, de ehhez Jézus Krisztusnak kellett cselekednie (41). Jézus Krisztus kezei között a kevés áldottan sok lett, amely megelégit, testileg és lelkileg táplál (44). Érdemes tehát a kevésen hűnek lenni (Máté 25,23). /Ötezer ember megvendéglése/

Augusztus 20.

A sírás éjszakája után örvendező nappal

„Mert csak egy pillanatig tart haragja, de egész életen át a kegyelme. A sírást elviselhetjük egy éjjelen át, de reggel örömmel ébredünk” (Zsolt 30,6).

Egy pillanat Atyánk haragja alatt nagyon hosszúnak tűnik, de azért csak egy pillanat az. Ha megszorítjuk Szent Szellemét, ne csodálkozzunk, ha haragszik, de Ő mégis kész megbocsátani, és hamarosan nem is emlékezik bűneinkre. Mikor már szinte elpusztulunk haragjától, szeretete új életet önt belénk.

Igehelyünk egy másik vidám ígéretet is tartalmaz. Sírással eltöltött éjszakánk örvendező napra virrad. Milyen kegyelem, hogy a hívők fenyítésének időtartama csak ilyen rövid. Az Úr nem szívesen alkalmazza a vesszőt választottaival szemben; egy-két csapás, és nem ver tovább. Az a kegyelem és az öröm, amely a harag okozta sírást követi, bőségesen kárpótol az elszenvedett nyomorúságért.

Jöjj én szívem, zendíts hallelujára; ne zokogd végig az éjszakát, hiszen közel már a hajnal, töröld le könnyeidet. Könnyeid harmatcseppek, amelyek a napsugár közeledtét jelzik. A könnyek megtisztítják a szemet Isten kegyelmének meglátására, és így hozzánk való jósága még kedvesebbé lesz számunkra. A szomorúság éjszakája a sötét árnyék, amellyel szemben még jobban feltűnik a fény.

**Minden nyugtalanság eltűnik a szívükből
„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek... ” (Jn 14,1)**

Jézus tanítványaihoz intézett beszédét (Jn 14-15) azzal a felhívással kezdi: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem... Elmegyek, hogy helyet készítek nektek... Ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek” Később azt mondja nekik: „Békességet hagyok nektek; az én békességemet adom nektek: nem úgy adom én nektek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14,27) Az üdvre elválasztottak nem nyugtalankodnak. Tudnak elcsendesedni naponként. Tudják, hogy a csönd Isten félelmének nemcsak kezdete, de hatalmas ereje is. Ezért „egy szívvel, egy szájjal dicsérik Istent, Krisztus Atyját (Rom 15,6)”. Krisztus békessége lesz úrrá egész lényükön. Ha késik is ez, nem vesztik el türelmüket: tudnak várni! Ha szenvedniük kell, akkor is el tudják mondani Pállal: „gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben... Krisztusért” (2Kor 12,10). El tudjuk-e mi is ezt mondani?

Megváltó Krisztusom, köszönöm hogy az én szívemből is eltűnt a nyugtalanság és a Te mindennél drágább békességed tölti be azt. Valóban nincs ennél drágább kincs! Erősen fogom szent Kezed, hogy ne veszítsem el soha! Megváltóm, hittel várok szabadító és örökéletet adó kegyelmed utáni Ámen.

„Hinni taníts, Uram, kérni taníts! Jézus, te visszajössz:
várni taníts! Majd ha kegyelmesen Nézed az életem:
Állhassak csendesen. Hinni taníts!” (Énekeskönyv 479. é. 4.
v.)

*

Maradj Jézusban

Maradjatok énbennem, és én tibennetek! János 15,4

Először Jézushoz kell menjünk. Ha megtesszük ezt a lépést, szakítunk addigi életünkkel és azt Jézussal újra kezdjük. Ha magunkat elveszítjük benne, akkor találunk igazán magunkra, de aztán maradunk Őbenne! - Benne maradni ezt jelenti: a tőle ajándékba kapott szeretetében maradni azáltal, hogy „megtartjuk parancsolatait”. A Megváltó szeretetét nem lehet megszerezni még engedelmisséggel sem, de az engedelmisség útján maradunk meg benne. Jézus maga is az engedelmisség útján őrizte meg az Atya szeretetét. „Megtartom az én Atyámnak parancsolatait és megmaradok az Ő szeretetében” (Jn 15,9-10). Az

engedetlenség lazítja, majd megszakítja a kapcsolatot. A gyümölcs egyre kevesebb lesz, végül teljesen elmarad. Előtörnek a régi természet gonosz gyümölcsei. A szeretet helyett megjelenik az irigység, ez a mérges gyümölcs. A szeretet megeleveníti, az irigység szétroncsol, mindent szétrág. Az irigy közben maga is mindig szegényebb lesz. Ha Jézusban maradunk, önző énünk nem tud a maga irigységével és gyűlölködésével előjönni.

Az engedelmesség elsősorban a megszentelődésben mutatkozik meg. Minél tisztábbak leszünk, annál bensőségesebb lesz a kapcsolatunk az Úr Jézussal. A megszentelődésben való hanyagság, a gonosz testi indulatok iránt való engedékenység visszavetnek. Az Úr Jézus így nem tudja életét akadálytalanul kibontakoztatni bennünk, a gyümölcs gyéren jelentkezik. Kicsi dolgoknak is súlyos következményei vannak. Ha nem teszünk le valamit, amit az Úr Jézus bűnnek nyilvánít, megszomorítjuk Őt, és akadályozzuk az életet adó erejének a megnyilvánulását.

Akkor maradunk Jézusban, ha Igéje bennünk marad, ha benne mozgunk, Őt szemléljük éjjel és nappal. Az ilyen élet a folyóvíz mellé ültetett fához hasonló, amely gyümölcsöt hoz a maga idejében. Konfuciusznak, a kínaiak tanítójának szavait gránitba vésték évezredekkel ezelőtt, hogy megmaradjanak, amíg a világ világ. Jézus szavait kitörölhetetlenül szívünk hústábláira kell írunk. Ez akkor történik meg, ha vele járunk, beszédét magunkban forgatjuk és átgondoljuk. Ekkor bontakozhat ki Jézus élete bennünk és hozunk sok gyümölcsöt. - Jézusban maradni nem valami bizonytalan érzés, amit valójában még leírni sem lehet. Egyszerűen azon múlik minden, hogy engedelmesek vagyunk-e, és a tiszta Igéből élünk-e?

*

ŐKET SZERETI! (Zsindelyné Tüdős Klára, Isten markában)

Ott ácsorogtam a Báthory utca mellett, ahol a Kossuth-hídról ömlik a tömeg. Délelőtt volt már, nem a kenyérkeresők, hanem a vajás kalácsot hajszolok ideje.

Izgatott férfiak üzleti vitája harsogott körülöttem. Foltozott autók cikáztak s bennük szintén a haszon rabszolgái fogták a volánt. Csudálkozva, idegenül álltam közöttük s eltűnődtem a mi segíthetetlenségünkön. Egy éve alig múlt, hogy a tűz égette meg a sok harácsoltságot és szemünk láttára verte agyon aranyborjúnkat a haragos Isten: és íme! Kifacsarodott a szívem és dermedten gondoltam: nem irgalmazhat nekünk. Nincs ember ebben az országban, akit szerethetne.

Csüggedten, elsötétedett szívvel s elborult szemmel álltam, amikor egy finom arcú, görnyedt, kicsi öregember tűnt elém a forgatagból. Húzta az egyik lábát, rojtos, lötyögős nadrágszára gondosan fel volt hajtva. A foltos, bő kabátot nyilván nem reá szabták s girbe-gurba kalapja vastag papírhurkával lehetett kitömve, hogy ne essék sovány nyakáig.

Kis szatyrot vitt az öreg, olyan féltő gonddal, mintha pólyásbabát ölelne. A szatyorban kevés zöldség s egy darabka kenyér volt a kincs. Lassan ballagott, amíg egyszerre a híd sarkánál egy másik, még toprongyosabb kis öreghez ért, aki tanácstalan egyedülvalóságában kapargált fehér botjával a járdaszél után.

Megállt a finom arcú s kis zavart mosollyal valamit mondhatott. Kalapot emeltek mind a ketten, aztán karonfogta a toprongyosat és kettecskén nekivágtak a forgatagnak, szembe velem. Mint egy villámlás, úgy hasított sötét gondolataimba: őket szereti! Őket, akik úgy elrongyolódtak, úgy meggörnyedtek s szép alázatosan, csendben karonfogják egymást e világ zűrzavarában. Őket, akik mindig lemaradnak, akikkel sosem ér rá törődni a világ.

És őket, akik nem bírtak beérkezni. Akik olyan fiatalok és mégis ráncos az arcuk. Akik nem láttak Isten csodaszép teremtett világából jóformán semmit és katonarongyokban, fehér botokkal koldulnak úton-útfélen. Pergamenbőrű, csonttá aszott húszéves aggastyánok, akik fogatlanul, lázban égő szemekkel merednek ebbe a világba, amely megtagadja őket.

A mi fiaink ők, Asszonyok! Szereti őket Krisztus és nem tudják. Csendesen álldogálnak. Szinte suhanva járnak. Hangtalan árnyékok. Anyák, testvérek, mondjátok meg nekik, hogy őket szereti Krisztus. És nem minket, akik közömbösen megyünk el mellettük, mert nekünk ezt üzeni: Éheztem és nem adtatok ennem, szomjúhoztam és nem adtatok innom. Jövevény voltam és nem fogadtatok be, mezítelen voltam és nem ruháztatok fel; beteg és fogoly voltam és nem látogattatok meg engem.

*

Újrakezdés

kegyelemből

"Ekkor hátrafordult az Úr, rátekintett Péterre. És megemlékezett Péter az Úr szaváról, amint neki mondta: Mielőtt ma a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem. És kiment Péter és keservesen sírt."
(Lukács 22, 61-62)

Az Úr felemelte elbukott tanítványát. Már bukása előtt imádkozott érte, hogy a hite el ne fogyatkozzék és most, amikor a főpap udvarában Péter mellett vezették el, odafordult feléje. Jézus nem merült el oly mélyen a saját szenvedésébe, hogy ne lett volna egy pillantása tanítványa számára. Még az sem tartotta vissza, hogy Péter olyan gyalázatosan megtagadta Őt. Nem gondolkodott úgy, mint mi: "Ha te nem akarsz tudni rólam, te sem létezel többé a számomra." Komolyan, de nem lesújtóan nézett rá; mély irgalom csillant fel tekintetében. Ez át meg átjárta tanítványát és felébresztette tompa kábultságából. Magához tért és visszaemlékezett az Úr elfelejtett szavára: "Mielőtt a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem." Ekkor zuhant rá teljes súlyával a bűn. De mégis úgy érezte: "A Megváltó nem vetett el teljesen, még van számomra egy pillantása, még tudomást vesz rólam." Ez megolvasztotta kemény szívét, kiment és keservesen sírt.

A Megváltó nem veti el mindjárt az elesett tanítványt. Péterért már bukása előtt imádkozott, hogy el ne fogyatkozzék a hite, nehogy meghasonlásában és kétségbeesésében úgy fejezze be életét, mint Júdás. Nekünk is Ő az egyetlen szószólónk az Atyánál, ha vétkezünk. Ránk is vet egy tekintetet, ha eltévedünk, és ez mindig kijózanítólag hat. - János látja Isten Bárányát, akinek hét szeme van. Ez Isten hét Lelke. Egyszer nyugtalanít és megijeszt, ha elvetnivalót fedez fel bennünk, máskor ismét kegyelmesen néz ránk, úgy hogy a bűne miatt aggódó szív megvigasztalódik. Sokszor az Igét teszi hathatóssá egy-egy ilyen ránk nézésével és teljesen személyessé válik a szava, vagy egy régebben befogadott Igét juttat eszünkbe és világosság árad szét bennünk.

Jézus nem vonja meg tőlünk "szelíd szemét", ha ránk rohant a gonosz és mint Pétert, minket is legyőzött. Ez a tanítvány tudatosan, de mégsem szándékosan vétkezett, mint Júdás vagy Ananiás és Safira. Nagy bukása és a még nagyobb kegyelem, amit átélt, irgalmassá és alkalmassá teszi Pétert arra, hogy megtévedő, gyenge testvéreit hitben és kegyelemben erősítse. Amint Jézus feléje fordult, úgy fordult később ő is elesett testvéreihez.

Augusztus 21.

"Mert csak egy pillanatig tart haragja, de egész életen át a kegyelme. A sírást elviselhetjük egy éjjelen át, de reggel örömmel ébredünk" (Zsolt 30,6).

Egy pillanat Atyánk haragja alatt nagyon hosszúnak tűnik, de azért csak egy pillanat az. Ha megszorítjuk Szent Szellemét, ne csodálkozzunk, ha haragszik, de Ő mégis kész megbocsátani, és hamarosan nem is emlékezik bűneinkre. Mikor már szinte elpusztulunk haragjától, szeretete új életet önt belénk. Igehelyünk egy másik vidám ígéretet is tartalmaz. Sírással eltöltött éjszakánk örvendező napra virrad. Milyen kegyelem, hogy a

hívók fenyítésének időtartama csak ilyen rövid. Az Úr nem szívesen alkalmazza a vesszőt választottaival szemben; egy-két csapás, és nem ver tovább. Az a kegyelem és az öröm, amely a harag okozta sírást követi, bőségesen kárpótol az elszenvedett nyomorúságért. Jöjj én szívem, zendíts hallelujára; ne zokogd végig az éjszakát, hiszen közel már a hajnal, töröld le könnyeidet. Könnyeid harmatcseppek, amelyek a napsugár közeledtét jelzik. A könnyek megtisztítják a szemet Isten kegyelmének meglátására, és így hozzánk való jósága még kedvesebbé lesz számunkra. A szomorúság éjszakája a sötét árnyék, amellyel szemben még jobban feltűnik a fény.

*

„...érvénytelenné teszitek az Isten beszédét hagyományaitokkal...” (Márk 7,1-13)

JÉZUS KRISZTUS ÁLTAL FONTOSSÁ LESZ AZ EMBER. A mai napig életfontosságú kérdés, hogy saját hagyományaink, akár vallásos hagyományaink a fontosabbak; vagy maga az ember, függetlenül attól, hogy kicsoda ő, mit gondol, mit hisz. Isten erre a kérdésre egyértelművé tette a választ azzal, hogy Jézus Krisztusban emberré lett, eljött közénk, ezzel megmutatta: annyira szereti az embert, hogy testté lett az emberért, és újjászült bennünket. A hagyományok persze fontosak, áldássá is lehetnek, egy "csoport" önazonosságát hirdethetik; de soha nem emelkedhetnek az ember tisztelete fölé, el egészen odáig, hogy az eltérő hagyományok, az eltérő vallási rendszerek miatt kezdet emelhesünk a másokra. Sajnos mégis folyamatosan ez történik valahol a világban. Pedig Jézus Krisztus kijelentése egyértelmű: nincs olyan emberi, vallási hagyomány, amely a másik ember megsegítését felülírhatná (9-13). A mindennapokban nagyon nehéz kérdés ez, de tegyük hozzá, hogy Isten nem a világ összes emberét kéri rajtunk számon, hanem azokat, akiket közvetlenül ránk bízott. /Jézus tanítása a tisztaságról/

*

KI MUNKÁLJA AZ ÜDVÖSSÉGÜNKET?

Filippi levél 2,12-15.

Ezért tehát, szeretteim, ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán jelenlétemben, hanem sokkal inkább most, távollétemben is, félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az Ő tetszésének megfelelően. Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek.

Jézus kinyitotta előttünk az új életnek az ajtaját: lépj be! Jézus kínálja azt a gyógyszert, amitől az egész életünk meggyógyulna, vedd el és vedd be most, mert máris szükséged van rá. Ő valami lehetőséget hozzáférhetővé tett a számunkra, akkor éljünk ezzel a lehetőséggel. Mivel Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt, éppen ezért félelemmel és rettegéssel munkáljátok ti is a ti üdvösségeteket. Nem ti fogjátok üdvözíteni magatokat, azt Isten elrendezte. Erre csak Ő képes. De annyit tegyél meg: nyújtd a kezedet, és hálásan elfogadod ezt az ajándékot.

Jézus szinte azt mondja itt: kinyitottam a börtönötök ajtaját. Gyertek ki! Aki ezek után is benn marad, ő felelős azért, hogy ott pusztul el. Aki az Ő szavára kijön, az kint rádöbben arra, hogy még ezt is neki köszönhetem, hogy meghallottam, komolyan vettem, nem okoskodtam, nem halogattam. Itt vagyok kinn, és szabad vagyok.

Még ez sem az én érdemem. — És mégis az ő felelőssége, hogy kijön, vagy nem.

*

BOLDOG REMÉNYSÉG

Tit 2,11-14

Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és istenfélő módon éljünk a világban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.

„Egyetlen iránytű maradt velünk, az Isten.” Egyetlen valamiről tudhatjuk egészen biztosan, hogy igaz, és ha egy részét most ménem értjük is, vagy nem tudjuk, hogyan teljesedik be, de egészen bizonyos, hogy be fog teljesedni. Erre lehet építeni, ennek a megvalósulását lehet várni.

Amikor Pál apostol Tituszhoz írta ezt a levelet, Titusz is nehéz helyzetben volt. A gyülekezet keménysége, ellenállása, a tévtanítók meg nem szűnő gonoszkodása miatt szinte elkeseredett. Pál is tartja benne a lelket. És ezt szeretném ma a szívetekbe vésni.

Boldog reménység tart minket a sok nyomorúság között. Boldog reménységgel várjuk az Isten ígéreteinek a beteljesedését. Nem „földiekkel játszó égi tünemény, istenségnek

látszó csalfa vak remény", hanem az Isten igaz, biztos ígéreteinek a várása. Hiszen ezek közül az ígéretetek közül sok minden már beteljesedett pontosan úgy, ahogy Isten megmondta, és bizonyosak lehetünk abban, hogy a többi is beteljesedik.

Miközben nap mint nap sok-sok csüggesztő eseményt látunk, néha önmagunkon is kétségbe esünk, mi újra és újra felemelhetjük a fejünket, és én egyre jobban vallom, hogy egymásért is felelősek vagyunk. Felemelhetjük egymás tekintetét is: ne lógasd az orrod, ne csak a bajokat nézzed. Nekünk ígéreteink vannak, amik be fognak teljesedni. Komolyan vesszük mindazt, ami körülöttünk van. Túllátunk a láthatókon. Mi a láthatatlanokat ugyanolyan valóságnak tekintjük, mint ami látható és megfogható, és ezzel a boldog reménységgel várjuk mindannak a megvalósulását, amit Isten nekünk megígért.

Ez a világ folyamatosan küzd a válságaival. Isten nélkül csak válságban lehet élni. Kínjában készít magának válságterveket, készít prognózisokat. Nekünk azonban ígéreteink vannak. Istentől kapott ígéreteink, és boldog reménységgel várjuk azoknak a beteljesedését. A kis ember szorongva nézi, hogy mit hoz a jövő, érzi a maga kiszolgáltatottságát, és a hívők is együtt szenvednek ennek a világnak minden nyomorúságával.

Nekünk azonban van valami nagy többletünk: ígéreteink vannak, mert Istenünk van, és boldog reménységgel várjuk ezeknek a beteljesedését. Ebből az következik, hogy miközben egyrészt a mi feladataink is ugyanazok, mint mindenki másé — nem sorolom a megélhetést stb. —, ugyanolyan hétköznapi feladatokat végez ezekben az utolsó időkben egy hívő ember is, mint mindenki más. De van egy gyönyörű küldetésünk emellett. Egy másik feladat: abból az eljövendő szép világból, amit Isten megígért, valamit odaélünk mármost a Jézust nem ismerő emberek elé. Valami kicsi megvalósul minden hívőben ebből, és ez a magunk körzetében mégis igen sokat jelenthet.

Augusztus 22.

Isten dicsőségét szolgáló harag

Még a haragvó emberek is magasztalni fognak téged, haragjuk maradékát is megfékezted" (Zsolt 76,11).

A gonoszok mind haragszanak. Haragjukat el kell szenvednünk, mert elhívásunk jele az. Ha e világból valók volnánk, a világ szeretne minket, de mert nem tartozunk e világba, a világ gyűlöl minket. Az a vigasztalásunk lehet azonban, hogy az emberek haragja is csak Isten dicsőségét növeli. Amikor a gonoszok haragjukban megfeszítették Isten Fiát, akaratlanul is az Úr szándékát teljesítették, és ugyanezt teszik még ma is számtalan

esetben az Istentől távol élő emberek. Szabadoknak vélik magukat, pedig anélkül, hogy tudnák, mint láncravert elítéltek, a Mindenható terveit hajtják végre.

A gonoszok csalárdsága nem fog győzedelmeskedni. Öngyilkos módon saját vesztükre cselekszenek, cseleiket saját maguk hiúsítják meg. Semmi olyan nem származik haragjukból, ami igazán árthatna nekünk. Mikor a mártírokat égették, a máglya felszálló füstje az igaz hívők ellenségeire hozta a legnagyobb szégyent.

Az Úr már szájkosarat és láncot vetett minden fenevadra. Ő tartja féken az ellenség dühösködését. Olyan mint a vízimolnár, aki a folyó áradatának nagy részét visszatartja, és csak annyi vizet enged folyni, amennyi a kerék forgatásához szükséges. Ne sóhajtozzunk tehát, hanem énekeljünk. Akármilyen hevesen fúj is a szél, Istennél mégis minden rendben van.

*

Ne féltsük Isten országát!

„Nektek adatott, hogy az Isten országának titkát tudjátok... ” (Mk 4,11)

Mikor Jézus elmondja a magvető példázatát, tanítványai sem értik. Utána megkérdik Öt a példázat felől. Jézus azt feleli: „Nektek adatott, hogy az Isten országának titkát tudjátok”. Az Isten országának a titkát tudók közé tartoznak az üdvbizonyosságra jutottak is. Ezek tudják, hogy mikor nemzet támad nemzet ellen, a világ szinte kifordul sarkaiból. Akkor „közel van az Isten országa” (Lk 21,10-31). Tudják, hogy „sok háborúságon át kell nekünk Isten országába bemenni” (ApCsel 14,22). Tudják, hogy „nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben” (I Kor 4,20). Tudják, hogy „egy paráznának, vagy tisztátalannak sem lehet öröksége Krisztusnak és Istennek országában” (Ef 5,5). Isten Szentlelke bizonyossá teszi őket, hogy ezt az országot semmiféle földi hatalom meg nem döntheti. Isten, ha enged is nekik átmenetileg látszólagos győzelmeket, a végső győzelem az Ő országáé!

Megváltó Krisztusom, én is tudom, hogy a Te országod nem e világból való. Tudom, hogy nem beszédben, hanem erőben áll. Tudom, hogy nincsenek földi határai. Tudom, hogy sokan próbálták már megdönteni, de mindannyian csúfos vereséget szenvedtek, mikor fölemelték ellene kezüket. Tudom, hogy sok háborúságon át kell mindannyiunknak Isten országába bejutnunk. Tudom, hogy ezt az országot semmiféle földi hatalom meg nem döntheti. Tudom, hogy a végső győzelem a Tiéd. Segíts, hogy boldog tagja lehessenek ennek az országnak már itt a földön! Ámen.

„Énnekem reménységem Vagyon csak Istenben, És
 bízok az én szívem Ő szent igéjében. Én lelke erős
 hittel Az Urat óhajtja, Mint virrasztó éjjel A
 virradatát várja." (Énekeskönyv 130. é. 3. v.)

*

Egyre több gyümölcs!

Az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énben nem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. János 15,1-2

Isten ellenőrzése alatt állunk. Éles a szeme, minden gyümölcstelen vesszőt észrevesz és lemetsz. Nem magától hullik le, Isten vágja le. Gondoljunk a Megváltónak arra a szavára: „Akinek nincs, attól az is elvétetik, ami van” A vessző megszárad, a többi száraz venyigével együtt összegyűjtik és tűzbe dobják. Ég, de nem ég el. Félelmetes fokozatosság ez. Az Úr senkit sem vet el, aki Őhöz jön, bármilyen elszáradt élete legyen is. A Megváltó minden bűnöst elfogad, aki mássá akar lenni. De ha kegyelmét nyilvánvalóvá tette rajta, várja, hogy gyümölcsöt hozzon. Ha nem terem, akkor rettenetes az ítélet, mert borzalmas lehet Isten haragjának a tüzeiben égni! Isten meg akar őrizni ettől a sorstól, ezért tesz meg mindent, hogy a vessző több gyümölcsöt hozzon. Isten tisztogató munkát végez, csak a vadhajtásokat vágja le. Véreznek, de nem véreznek el.

Megszabadít az életet akadályozó tehertől. Ha látszólag gyengévé is tesz, erőnket akarja megsokszorozni. Ha semmivé tesz, azt akarja, hogy annál mélyebben gyökerezzünk meg benne. Ő kést használ, nem baltát vagy kardot. Nagyon óvatos, vigyáz, nehogy túl mélyre vágjon. Engedjük, hadd dolgozzék hát a metszőkés! Szükségünk van egy alapos tisztogatásra, mert Isten célja, hogy több gyümölcsöt teremjünk. A hívő keresztyének többnyire kisemberek, akiknek hangja és befolyása nem hat messzire, kezükbe nem sok szál fut össze. A közélet nagy gépezetében ők csak a kis fogaskerék szerepét töltik be. Gyümölcsük nem feltétlenül kiemelkedő, nagy dolgokban mutatkozik meg; a legszebb gyümölcsöt a világ sokszor észre sem veszi. Hűség a kicsin, hordozóerő a nehézségek között, türelem, szívélyesség - különösen otthon -, ilyen az észre nem vett gyümölcs. Van, aki házon kívül kedves, otthon azonban zsörtölődő és fölényes. Ez rossz gyümölcs. A házbelieknek kell először megízlelniük a gyümölcsöt, amit az Úr Jézus munkál az övéiben. Az sem nagyon lényeges, hogy mindjárt valamiféle lelki munkát végezzünk. Tábitáról nem olvassuk ezt. Nekünk Isten dicsőségére kell élnünk; az, hogy

az Ige szolgálatára elhív-e Isten, az más kérdés. Csak el ne vesszünk, miközben másokat térítünk! A legfontosabb gyümölcs a szeretet és a hálaadás.

*

LELKI CSALÁD (Zsindelyné Tüdős Klára, Isten markában)

Szétzüllött otthonok. Gyűlölködő, marakodó háznép. Egymás ellen támadó apák és fiák. Testvérharc. Torz világ. Sötét század. Korosztályok egymást taposása, melyben az öreg számára nincs szeretet s a fiatal iránt nincs megértés. Szomorú, kietlen reménytelenség. Éhenhaló, szomjanvesző, didergő lelkek, akik a vérségi kapcsolat bilincseiben összeláncolva tépik, marcangolják egymást.

Hogy tudnak vágni azok a kötelékek! Milyen barázdákat vájnak a száj körül, milyen karikákat ütnek a szem alatt, hogy meggörnyesztenek a hátat. Mivé lett közöttünk ez a csudálatos ajándéka az Istennek. Mivé lett szemünk láttára a családi élet? És vajon miért?

A kétségbeesett, beteg Ady Endre így kiált fel — „a vér be nyomorult, de ronda” — pedig a vér szent dolog. Az élet egyik legcsudálatosabb csudája. Az Élet fedezete, a titkok titka. Mennyi örült hazugság, mennyi rémítő babona fűződik hozzá, s hogy hisz benne, hogy bízza rá magát ez a megkeményedett szívű süket és vak emberiség. Mint egy halálos veszedelmet jelentő sziréna harsog felénk családi otthonok megnyitott ajtajából — testvérem, apám, anyám, név szerinti rokonom, de gyűlölöm, utálok, nem bírom.

Szeretet? így csúfolják ezzel a szent szóval azt az érzélgős, sértődékeny, érdekhajhász hangulatot, mely ha megnézzük és lemérjük, nem más, mint önzés, önimádat a hatványon, nemcsak első személyben, hanem negyed- és hetedízigen.

Isten büntető keze alatt nyögő, vajúdó családok tudjátok-e, hogy egyetlen reménységünk a megújulásra és ezáltal a megmaradásra ez a szenvedés. És hogy fáj nekünk így az élet! Boldogtalan a mi lelkünk, hogy nem találja otthonát az otthonunkban, hogy kivert, hazátlan és didereg. Isten irgalma ez a szenvedés. Jó bizonyosság arról, hogy nem vetett el minket. Kellünk neki, keres, utánunk nyúlt, vár! Azt akarja, hogy hazatérjen az ő tékozló kedves gyermeke. Azt tanítja, hogy a disznók moslékától el lehet fordulni, haza szabad indulni és el lehet jutni abba az otthonba, ahol mindnyájunk Édesatyja öröktől fogva vár. Anyák és feleségek, akikre földi otthonok tűzhelyét bízta

a Mi Atyánk. A disznók moslékját hörpölő férjünket, gyermekünket és szennyes magunkat rajtunk keresztül, a mi engedelmes, alázatos, józan, erős, bátor szeretetünkön keresztül, mely az ö öröktől fogva fénylő szeretetének visszfénye, abba az egy, igaz, tökéletes, mindenekfelett való, csodálatos, boldog családba hívja a mennyei Atya.

Mi, akik ismerjük ennek az Otthonnak melegét, akik ennél a világosságnál nézzük magunkat és a mieinket, akik az otthon nyelven beszélünk, ne hagyjuk egymást elfáradni, visszacsúszni, megkeményedni, megszökni. Mi, a lelki család, szeressük egymást azért az egy szeretetért, melyet mi a megtörtetett kenyér és a kiöntött bor színe alatt életünk zálogaként vettünk és ettünk.

Augusztus 23

Szeresd és kövesd az igazi bölcsességet

„Szeretem azokat, akik engem szeretnek, megtalálnak engem, akik keresnek” (Péld 8,17).

A bölcsesség azokat szereti, akik azt szeretik, és azokat keresi, akik azt keresik. Aki igyekszik bölcs lenni, az máris bölcs, aki pedig szorgalmasan keresi a bölcsességet, már csaknem megtalálta azt. Ami általában érvényes a bölcsességre, az kiváltképpen érvényes a mi Urunk Jézus Krisztusban testet öltött bölcsességre. Őt kell szeretnünk és keresnünk, akkor meg fogjuk tapasztalni szeretetét, és megtaláljuk Őt magát is.

Keressük Őt már ifjúságunk idején! Boldogok azok az ifjak, akik életük reggelét az Úr Jézussal töltik. Sohasem kereshetjük Őt túl korán, de aki korán keresi, bizonyosan megtalálja. A szorgos kereskedők általában koránkelők, a szorgalmas hívő is korán kezdi keresni az Urat. Mindenki, aki már megtalálta Krisztusban a gazdagságot, teljes szívvel kereste Őt. Először Őt kell keresnünk, előbb, mint bármi mást. Krisztusé legyen az őt megillető első hely.

A keresésben az az öröm, hogy meg is találjuk Őt. Ahogyan keressük, egyre világosabban megmutatja magát, egyre szorosabb közösségbe von önmagával. Boldogok az Őt keresők, mert ha egyszer megtalálták, velük marad mindörökké, és egyre drágább kincs lesz szívük és értelmük számára.

*

A kiválasztottak nem féltik életüket

„Aki elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt... ” (Lk 9,24/b)

Az örökéletre elhívtak tudják, hogy életünknek az a része a legértékesebb, amelyet az örökkévalóságban töltünk. Ezért nem féltik életüket. Krisztus igaz követői tudják, hogy „nincs itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük” (Zsid 13,14). Készséggel áldozzák föl életüket isteni Mesterükért, hogy elnyerjék az örökélet koronáját. Jézusnak Jeruzsálem pusztulásáról és a világ végéről mondott szavai (Mk 13) afelől sem hagyják őket bizonytalanságban, hogy aki elveszti életét Őérette, megtalálja azt. Megrendült lélekkel olvassuk, hogy Krisztus igaz követői az első üldözések idején, ahelyett, hogy menekültek volna Rómából, jelentkeztek sorjában, hogy ők is Krisztus követői, csak hogy ők is szenvedhessenek Megváltójukért. Szinte fölujjong a lelkünk, mikor arról olvasunk, milyen sugárzó arccal tudtak meghalni a cirkusz porondján a rájuk rohanó, kiéheztetett vadállatok karmai között... A cirkusz porondjának végén meghatódott lélekkel pihen meg szemünk azon az óriási fehér kereszten, amit azok emlékezetére emeltek, akik ott haltak meg Krisztusért, s ott kezdték meg örökéletüket...

Uram, mélységesen átérzem, bármennyire szeretem is földi hazám, hogy nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük. Tudom, hogy az örökváros elnyerésének az a legbiztosabb útja, ha elveszítjük életünket Megváltó Krisztusunkért. Uram, adja kegyelmed, hogy az én életem is szolgálatodban égjen el, akár lassan, akár egyszerre... Kegyelmedből. Ámen.

„Elmúlik nemsokára A földi vándorút, És az örök hazába, Ki hű volt, mind bejut. Ott vár angyalsereg, Ott várnak mind a szentek, S az Atyánál pihentek, Megfáradt gyermekek.”
(Énekeskönyv 455. é. 9. v.)

*

Jézus lábainál

**Mária tehát, amint odaért, ahol Jézus volt, meglátta Őt, leborult lába elé.
János 11,3**

Jézus lábainál: 1. Ez az a hely, ahol menedéket találunk. Ezért borúl Mária Jézus lába elé. Lázár meghalt. Miért nem jött az Úr? Ezzel a teherrel és nyomorúsággal esik oda az Úr elé. Tegyük mi is így. Szorultságunkban, gondjainkban, minden belső gyötrelmünkkel ne vergődjünk magunkban. Mindennel, ami lehúz, akár mások nyomorúságával is, boruljunk előtte hittel térdre, így tett a kánaáni asszon: el állva Jézus útját. Az Úr soha nem megy el irgalmatlanul azok mellett, akik nála keresnek segítséget és vigasztalást. Megerősíti és felüdíti az embert a teher alatt.

2. Jézus lábainál van a legjobb pihenőhely. Lukács 8,35-ben olvasunk arról a szerencsétlen emberről, akit egy sereg démon megszállt. Végül ezt az embert, akiből az Úr Jézus a démonokat kiűzte ott találták Jézus lábainál, felöltözve, ép értelemmel. Azelőtt hajszolták és üldözték őt a démonok, nyugtalanul bolyongott mindenfelé. Jézus megszabadította őt ezektől a borzalmas szellemektől. Igazán csak nála pihenhet meg a test és a lélek. Ha munkád ideges lesz, nyugtalanságba sodor, ha telkedben gondok és kétségek viharzanak, idegeid pattanásig feszülnek és elvesztetted lelki egyensúlyodat, keress lehetőséget és csendet az imádkozáshoz, Jézus lábainál! Ha így megnyitjuk lelkünket az Ő számára, általa újra magunkra találunk, de ha elveszítjük Őt, akkor önmagunkat is elveszítjük, és kívánságaink és a sötét hatalmak uralma alá kerülünk.

3. Jézus lábainál mindig tanulunk (a tanítvány név is innen ered) Mária „leült Jézus lábaihoz és hallgatta beszédét” (Lk 10,39). Van eredménytelen tanulás is. Akik mindig tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem jutnak, valójában nem ülnek Jézus lábaihoz. Mindenféle emberi okoskodásra hallgatnak, kielégítik kíváncsiságukat, tudni akarnak sok mindent és végül olyan tanítások felé sodródnak, amelyek nem segítik elő belső növekedésüket. Aki igazán tanul Jézus lábainál, az megnyitja szívét az Ige kijelentése, intése és vigasztalása előtt. Az ilyen áldott tanulás miatt nem maradnak a földi foglalatosságaink sem. Végül: 4. Jézus lábainál van az imádat és a hálaadás Igazi helye. A tíz bélpoklos közül csak az az égborult Jézus lábaihoz, aki hálás volt. Jézusban az Atya dicsősége van jelen, ezért maga Jézus az Isten imáadásának igazi helye.

*

A BOTOM

(Zsindelyné Tüdős Klára, Isten markában)

Annyi ijedt képű emberrel találkozom mostanában, amióta egy csinos fehér bot lóg a karjaimon, hogy nem hagyhatom szó nélkül.

Ne búsuljatok, kedveseim, akik szerettek, nem történt semmi, csak valósággá lett számomra, hogy ez csak egy — árnyékvilág.

A mi Atyánk olyan gyöngéd hozzám, hogy lassan szűkül be a látóterem. Lassan nő a zöld függöny a szememen s lassan sűrűsödik a szürke. Lassan — csökkentlátónak minősültem, de az egyik doktorom azzal biztat, hogy talán amíg a ház, addig az ablak is eltart. Viszont egy másik, akitől megkérdeztem, vajon meddig számíthatok még erre a csöként látásra, azt felelte: hogyha idejében meghalok, néni fogok megvakulni.

A botomnak őszintén nagyon örülök, mert ezt az egymást gázoló világot egy csapásra megváltoztatta körülöttem. Nem döföl, taszigál senki, nem ordítanak rám, ha nem vagyok elég fürge és nem tudok — fiatalosan — ugrani a járművekre. Sőt a legzsúfoltabb

villamosban is helyet szerez számomra ez a bot.

A napokban egy szőrmók, csavargó-forma ifjú titán olyan aranyosan karolt belém egy utcakereszteződésnél azzal, hogy „Vigyázzon, néni, el ne gázolja az autóbust”. Egy másik fiatalember viszont azzal fogott karon: „Ejnye, ejnye, öreganyám, maga úgy megy, mint aki már a mai napra való adagját megitta.”

Szeretem a botomat, mert naponta bebizonyítja, hogy az emberek jók, segítőkészek, csak én ezt nem láttam meg bennük a jó szemeimmel.

Én nem értem már öreg fejemmel a kibernetika titkait, de annyi újat és szépet tanulok az emberről naponta, hogy értem Pál apostolt, aki azt állítja, hogy ha Jézusra nézünk, „örömről öröme” érkezhettek ebben az életben is!

E világ arra esküdözik körülöttünk, hogy csak a testi épség, erő, egészség, anyagi biztonság, hatalom, dicsőség teszi érthetővé az életet. Nem igaz!

Van körülöttem elég ép, szép, erős, egészséges, jó módú, sikerekben gazdag fiatal, aki elcsúszik egy narancshéjon. Nyakalja a rövid italokat, váltogatja a párját gyakrabban, mint az ingét, aztán kiborul.

De van öreg is, aki megsértődött, hogy még ő (!) is megöregedett és hiába generáloztatja magát, nem megy a kocsi! Pokollá teszi a maga és a környezete életét, üvegestől nyeli be a Tardilt, pedig nem muszáj!

Pesten ma így mondják: Ez van, ezt kell szeretni! Én szeretem a botomat, mert látom és vaksi szemeimmel egyre tisztábban látom a — Kezet — és őt, aki a kezembe adta ezt a botot. És hallom kedves hangját, ahogy mondja: — Nesze, te elkopott öregasszony, itt ez a bot, támaszkodj rá teljes bizalommal, hiszen én adtam, (hogy segítsen, formáljon körülöttem közömbös tömegeből segítőkész barátokat.

Ma reggel, ahogy a piacról botorkáltunk haza, ketten a botommal, egy divatos fiatal nő talpig fehérben szorosán mellettem jött a kapumig. Egy mozdulatára lettem figyelmes, ahogy utánam kapott, de nem ért hozzám, mert egy nagy kamion kocsi zúgott el előttünk. A bal oldalamon jött s az én bal szemem már semmire se jó, de a zúgó hangra megálltam és szembefordultam a nővel. Elnézett másfelé, mint aki nem is látta a botomat. Mikor a kapuhoz értünk, megszólítottam; megköszöntem, hogy vigyázott rám s megkérdeztem, miért fordította el a fejét, s miért nem ért hozzám, amikor utánam kapott, hiszen éreztem, hogy engem figyel s végigkísér. Kicsit elfogódottan suttozta: — Azt hittem, nem illik azt a botot észrevenni, s nem akartam megbántani a nénit. — Aztán elsietett.

Körülöttem igen változatos formákban jelennek meg és tűnnek el angyalok, akiket

vakuló szemmel, így fehérbotosan egyre könnyebben ismer fel az ember.

Augusztus 24

Isten az emberi bölcsesség felett

„Mert meg van írva: »El veszttem a bölcsek bölcsességét, és az értelmesek értelmét elvetem«" (I Kor 1,19).

Ez az igehely fenyegetés a világ bölcseinek, az egyszerű hívőnek azonban ígéret. A világ bölcsei szüntelenül tönkre próbálják tenni az egyszerű hívő hitét, de próbálkozásuk mindig kudarcot vall. Érveik szétfoszlanak, elméleteik összeomlanak, alattomos cseleik napvilágra kerülnek, mielőtt még elérnék céljukat. Az ősi evangélium azonban még ma is áll, és állni is fog, mert az Úr él! Ha az evangéliumot meg lehetne semmisíteni, akkor az már réges-rég megtörtént volna.

Mi magunk nem tudunk megbirkózni a világ bölcseinek bölcsességével, de ne is próbáljuk meg: ez a munka jobb kezekben van. Az Úr végzi el ezt, és amit Ő elhatároz, azt meg is teszi. Igeversünkben kétszer is kijelenti ezt az elhatározását, és biztosak lehetünk abban, hogy nem fog eltérni ezen szándékától.

Ha az Úr egyszer a filozófiára és a modern gondolkodásra teszi a kezét, alapos munkát fog végezni. Leleplezi a fényes külső mögött a nagy semmit, elpusztítja az egészet gyökerestől.

Meg van írva, hogy ez így lesz, tehát így is lesz.

Uram, kérlek, tedd ezt meg hamar! Ámen.

*

Menjen vagy maradjon?

Amikor Jézus közelébe értek és látták, hogy a megszállott... felöltözve ül, és eszénél van, félelem fogta el őket. (Mk 5,15)

Amikor Jézus isteni hatalmával megszabadította ezt az ön- és közveszélyes embert az ördögi megszállottságból, Gadara lakói kérni kezdték, hogy távozzék el a határukból.

Az előbb még megszállott ember pedig kérlelte őt, hogy mellette maradjon. Mi mit kérünk Jézustól, ha belenyúl az életünkbe: menjen el vagy maradjon velünk örökre?

Mi is történt itt? Volt valaki, aki a sírboltokban lakott, csupaszon szaladgált az egyetlen úton, ami Gadarát a Genezáret-tóval összekötötte, rettegésben tartotta az embereket, megkeserítette minden arra lakó életét, és olyan emberfeletti ereje volt, hogy ha láncokkal megkötözték, azokat is széttépte.

Amikor Jézus odament, megszabadította őt ebből az állapotából, de a benne lakó démonok elpusztították a falu disznóinak egy részét. Ezért az ott lakók kérni kezdték Jézust, hogy menjen el onnan.

Nem tudtak annyira örülni a szabadításnak, mint amennyire sajnálták anyagi veszteségüket. Pedig Jézus őket is megszabadította valamitől, amitől szenvedtek, és nem tudtak rajta változtatni. Most már nem kell félniük semmitől, de ahelyett, hogy hoznák hozzá a többi betegüket is, ahogyan mások tették, elküldik őt.

Bizonyos értelemben mi is ilyen kényszer alatt élünk, mint ez a megszabadított ember. Félelmek, indulatok, hazugság, harag, kényszergondolatok rabságában szenvednek sokan, és nem tud segíteni senki. Jézus Krisztus ebből is ad szabadulást. De vajon nem sajnáljuk-e a „disznóinkat”, amelyek közben esetleg elvesznek? Sok ember jobban ragaszkodik a disznóságaihoz, mint Jézushoz. Pedig ő új életet kínál, saját igazságának fehér ruhájába öltöztet, és aki benne hisz, igazán emberré válik, és vele marad mindörökre.

*

Imádsággal gyógyítanak I.

„Jézus, látta nagy sokaságot, és megszáno őket, és azoknak betegeit meggyógyító.” (Mt 14,14)

Jézus, mikor látja a sokaságot, megszánoja őket és meggyógyítja betegeiket. Amikor tizenkét tanítványát elküldi, azt mondja nekik: „Betegeket gyógyítsatok... Ingyen vettétek, ingyen adjátok” (Mt 10,8). Első tanítványaival kapcsolatban olvassuk, hogy Péter is csodálatosan meggyógyítja a templomi sántát (ApCsel 3,6). „A szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, hozva betegeket és tisztátalan lelkektől gyötrötteket: kik mind meggyógyulának” (ApCsel 5,16). Jakab apostol ezt írja: „Beteg-e valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkénvén őt olajjal az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik néki” (Jak 5,14-15). Idők multával megmarad a

bűnök megbocsátása, de az imádsággal való gyógyítás szokása kezd feledésbe menni. Krisztus sok követőjét bántja, hogy az utóbbi időkben megszegényedett ebben a vonatkozásban Krisztus egyháza...

Köszönöm, Uram, hogy földön jártadban olyan sok beteget gyógyítottál. Olyan sok bénának újíttad meg fogyatékos szervét. Sok bénát járóvá, sok csonka kezűt ép kezűvé tettél... Köszönöm, hogy a mai állapot sok igaz követőd lelkét mélységes fájdalommal tölti el és tanácsért, segítségért sokan kiáltanak Hozzád... Segíts meg minket kegyelmedből! Ámen.

„Uram Isten siess Minket megsegíteni, Ily nagy szükségünkben, Krisztus Jézusért, Mi Urunkért, És Megváltónkért." (Énekeskönyv 151. é.)

*

Áldásból áldás

Megáldalak téged... és áldás leszel. IMózes 12,2

Isten megáldotta Ábrahámot. Földi javakban meggazdagította, Izrael törzsatyjává tette, és neki ígérte Kánaán földjét. De a legdrágább áldás Isten barátsága volt. Ábrahám bizalmas viszonyban lehetett Istennel, beszélt vele, mint barátjával, így áld meg Isten. Természetes állapotunkban Isten átka van rajtunk, hiszen átkozott mind, aki nem tartja meg a törvény beszédeit és nem cselekszik aszerint. Isten áldása: élet és békesség. Szelleme által az élet szellemével áld meg. Aki még Isten átka alatt van, az lelkileg halott és békétlen. Nevethet, tréfálhat, lehet féktelenül jókedvű, de nincs lelki békessége. Élvezheti az életet, de tulajdonképpen nincs élete.

Jézus keresztjén ment végbe a nagy fordulat: átokból áldás. Jézus átokká lett helyettünk, hogy mi áldást nyerhessünk. Aki hittel fordul az Úr Jézushoz, arra az isteni szeretet áldásfolyama árad. Az ilyen ember mások számára is áldás lehet. De kell is, hogy azzá legyen! Ez Isten akarata, a tőle kapott feladatunk, így lett Ábrahám Lót számára áldás, és a háza népe, valamint az ország lakosai számára is; s mint a hitből való engedelmesség nagyszerű előképe, a mi számunkra is áldás. Eliézer urától, Ábrahámától tanult imádkozni és magáévá tette annak nemes, tiszta gondolkozását, így volt ez Józsefnél s, akit Isten megáldott, s akiből áldás áradt a Potifár házában, a börtönben és a családjában.

Vagy áldás, vagy átok árad belőlünk környezetünkre és mindazokra, akikkel találkozunk. Aki még Isten átka alatt van, az másokra is átok; ő maga elégedetlen és másokra is ezt

árasztja; könnyelmű és másokat is könnyelművé tesz. Üres, tartalmatlan beszédével másokat is megüresít. Kétszínű, tisztátalan szavaival mérget önt a vele érintkezők lelkébe. Izgató beszédmodorával aláássa az istenfélelem és az isteni rend védőgátjait. Nem is sejti, mennyit ront és rombol. Viszont Isten gyermeke sem tudja, hogy csendes, fegyelmezett, szelíd magatartása nyomán mennyi áldás árad belőle. Vagy-vagy! Vagy áldás, vagy átok. Az ítéletkor is csak ez a két csoport lesz: áldottak, akik öröklik az országot; és az átkozottak, akik az örök tűzre mennek. Amennyi helyet engedünk szívünkben Isten áldásának, olyan mértékben leszünk magunk is áldássá. Ha áldás árad belőlünk, mi is új áldást nyerünk felülről. Ha elmulasztjuk az áldást továbbadni, fentről sem árad az tovább és mi magunk is elsorvadunk.

*

Erős vár a mi Istenünk

46. zsoltár

Isten a mi oltalmunk és erősségünk. Ebben a világban maradáno békesség soha sem volt, és minél inkább közelednek az utolsó idők, annál kevésbé lesz. Az ígélet, hogy „e világon nyomorúságotok leszen”, Isten gyermekein mindig kézzelfoghatóbb formában teljesedik majd be. Nagy tévedésben vannak azok, akik egy békeországot várnak, amelyikben jog és igazság uralkodik, hogy a keresztyénség úgy áthatja majd az élet minden területét, hogy békesség és öröm, biztonság és nyugalom lesz a földön. Háborúk mindig voltak és mind kevesebb lesz a békeesztendők száma. Egészen addig, amíg majd elkövetkezik a végső ütközet, amikor Góg és Magóg hada az Isten városa ellen támad. A háborúság, az üldöztetés, a félelem idején mind megbízhatatlanabbá és bizonytalanabbá válik minden emberi hajlék és oltalom. Isten gyermekeinek ezért nagyon biztosan kell tudni, hogy „Isten a mi oltalmunk és erősségünk!” Manapság, az óvóhelyek és bunkerek világában, amikor vasbetonból épülnek menedékek, nehéz megértetni és elhinni azt, hogy a legfélelmetesebb bombabecsapódásokkal szemben is Istennek a karjai nyújtanak oltalmat. Isten gyermekeinek azonban tudniuk kell ezt. Jaj nekik, ha ők is emberi oltalomban bizakodnak, és ha nem is kísértik oktalanul Istent, vagy nem is állnak ellene a törvényes rendelkezéseknek, de a menedéket és a megtartást az emberi ígéletektől, emberi kéz alkotásaitól várják.

A föld és hegyek nem mozdíthatatlanok. Bár úgy látszik, hogy a gránitszikla ellenáll az idők vasfogának, és mintha az évezredek folyamán a föld arca nem ráncosodna, hanem inkább kisimulna, azonban úgy a föld, mint a hegyek eltávoznak és megrendülnek. A szó szoros értelmében igaz Isten Igéjének a kijelentése, hogy a föld megég és elpusztul minden rajta

lévő erőkkkel egyben, és hogy a hegyek aláhanyatlanak, a völgyek pedig felemelkednek. A szó képletes értelmében is igaz, hogy nincs ebben a világban semmi mozdíthatatlan, semmi örök. Hiába ásnak mély fundamentumot az építménynek, és hiába nyúlik az égbe, hogy már-már ostromolja azt, legyen akár szellemi termék, akár a technika vagy az építészet vívmánya, egyszer csak követi az alkotóját, akinek az élete a jelenvaló világban szintén véges. Visszatér oda, ahonnet vétetett: a porba. Nincsen azért nagyobb balgatagság, mint a jelenvaló világra, a láthatókra építeni, ezekbe kapaszkodni és ezekbe helyezni a mi reménységünket. Aki ezekre építi az életét, homokra épít, megbízhatatlan alapra. Az ég és a föld elmúlnak: Isten Igéje az, ami örökre megmarad, és semmi más ezen kívül. Jönnek majd a viharok, amikor meginog minden emberi építmény, minden szemmel látható és kézzel fogható dolog. Mi, akik a jelen korban élünk, láttunk már és átéltünk olyan viharokat, amikor kétségbeesett kapkodással kellett megtapasztalnunk, hogy semmi sem biztos. Hatalmasok sülyedtek alá a mélységbe, évezredes királyi trónok mozdultak meg és temették maguk alá a trónon ülőket. A legbiztosabbnak látszó emberi remények egyik napról a másikra tűntek el, mint a papírfoszlány. Olyan viharok támadtak, amelyek a legsúlyosabbnak látszó értékeket is elsöpörték, ahogy a szél söpri maga előtt a pelyhet. Hát még ha arra a viharra gondolunk, amikor majd csillagok hullnak, „az ég mint írás egybehajtatik”, amikor majd keserves jaj fog Ézs 34,4 hangzani az egész földön. El ne felejtse tehát, hogy támadnak olyan viharok, amelyek a sziklából épült családi hajlékokból is kisodorják azok lakóit és hajléktalan, út szélén alvó, menekülő vándorra teszik őket. Támadnak olyan viharok, amelyek erőseket és hatalmasokat döntenek a porba és tesznek kol dússá, kenyérgéregetővé! Támadnak viharok, amik az alsóbb réteget emelik fel, és teszik uralkodóvá. Ne áltasd hát magad az átmeneti, békés idők pillanatnyi nyugalomával, hanem készülj fel arra az időre, amikor a viharok „zúgnak”, „tajtékognak” hullámai és háborgásától megrendülnek a hatalmas hegyek.

A vigasztalás forrásai a nyomorúság idején sem apadnak el. Emberi vigasztalás nem lesz többé, mikor a habok háborognak, a hegyek összeomlanak és a föld megindul. Félelmetes, szörnyű és szívet bénító események ezek. Amikor füst és gőz, hegyomlás és tűznek ropogása tölti be a levegőt, a szív elhal a félelem miatt. Nincs merre menekülni, sehová nem vezet út. Félelmetes, megrendítő idők! Élnek olyan emberek, akik átéltek már valamit az ítéletnek az előszeléből, de mi az ahhoz mérten, amikor majd az ítélet a maga végső kiteljesedésében szakad rá erre a világra! Aki a bizodalmit földi dolgokba vetette, az rettenetesen összetörik azokban az időkben. A vigasztalás forrásai Jézus Krisztus sebeiből fakadnak a Golgotán, a vér és víz, ami kiömlött belőlük. Ott is meghasadt a föld, elsötétült az ég a szörnyű ítélettől, de éppen ebben az ítéletben mutatkozott meg Istennek a szeretete úgy, mint soha máskor. A vigasztalás forrása az, hogy az ítélet, a rombolás ellenére is, szeret az Isten. Az, akinek hatalma van a harci zaj, a szekérsörgés, a zajongás és lázongás felett. „Nemzetek zajongnak, országok mozognak, kiereszti hangját, megszeppen a föld.” Csodálatos az, amikor Isten „megálljt” parancsol, amikor

rákiált a tengerre: „Eddig jöjj és ne tovább; ez itt ellene áll kevély habjaidnak!” Times New Roman Lehetséges, hogy a vész, a zuhatag, a szikla közvetlen szélére sodorták életedet: már behunyta a szemed és csak a zuhanást várod. Lehetséges, hogy a mélységeknek olyan borzalmi tárulnak fel közvetlenül a lábaid előtt, hogy csak vészsikoltásra futja, és már belezuhanni készülsz. Akkor azonban Isten parancsol, „kiereszti hangját, megszeppen a föld”. Arra ébredsz, hogy Megváltód karjai fognak, aki a mélység fölé hajolt, és nem a zuhatag sodort, hanem Atyád szerelme vont téged hűséges szívére. Szörnyű a mélység, irtózatos a veszély, ami elnyeléssel fenyeget, de Isten szól, és minden visszavonul a saját kis odújába. Azt mondják, hogy amikor a sivatag oroszlánja kiereszti a hangját, még az éneklő madár is elhallgat és a pusztának minden vadállata menekül. Amikor Isten szól, mert haragjában bosszúra indul az Ő megszorongatott gyermekeiért, akkor elhallgat az angyalok hárfája, megcsendesedik minden, és csak a szívet bénító dörgedeleme hallatszik. Ha Isten szól, összetörik a hadiszekér, összezúródik a kopja, megbénulnak a harcra kinyújtott karok. „Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” - olvassuk a tizenegyedik versben. A jelenvaló világban vannak istenek, hatalmasságok, és erők amelyek éveken, évtizedeken keresztül rettegésben tudják tartani népek millióit, az uralkodó azonban mégiscsak Isten, és senki más. Ha úgy is látszik, hogy emberkezek alkotják a törvényt, emberi indulat hajt háborúba milliós hadseregeket és dönt nyomorúságba országokat, az Úr az, aki uralkodik. És amikor megalégtelte, haragjának ostorát kettétöri és elhajítja, vagy félreteszi úgy, amint Ő jónak látja. „Csendesedjétek!” - olvassuk a zsoltárban. Ne nyugtalankodjék a szívetek, ne háborogjon a lelketek! Ne engedd, hogy a világ fejedelme feldúlja a szíved békességét, felkavarja a lelked nyugalomát! Ne engedd, hogy a sötétség lelkei rátelepedjenek, és békétlenség tanyájává tegyék a szívedet! Amikor minden romlik, minden zajlik, amikor robajjal és csatazajjal összedől körülöttünk minden, akkor is legyen ott a bizonyosság, hogy Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Húzódj csak oda az ítéletre kinyújtott karok alá! Isten szívében békesség, nyugalom és biztonság van. A karok csak a tőle távol levőkre sújtanak, a hozzá közel lévőket magához öleli. Amikor minden másként látszik, amikor mindenki másról beszél, akkor is uralkodik az úr!

Augusztus 25.

Táplálék és nyugalom

„Én legeltetem juhaimat, és én keresek nekik pihenőhelyet - így szól az én Uram, az Úr” (Ez 34,15).

Isten pásztori gondviselése alatt a hívők mindent megkapnak, amire csak szükségük van. Nem felfuvalkodott emberi gondolatok híg keverékével táplálja őket az Úr, hanem az isteni kijelentés megbízható, alapos igazságával. A lélek valódi tápláléka a Szentírás,

amelynek megértésére a Szent Szellem nyitja meg a szívünket. Sőt, maga Krisztus „az élet kenyere” (Jn 6,35) a hívők számára. Nagy Pásztorunk itt azt ígéri, hogy Ő maga adja nekünk ezt a szent táplálékot. Ha egy vasárnap földi pásztorunk talán üres kézzel prédikál, mennyei Urunknak sohasem üres a keze.

Ha szellemünk mennyei igazsággal telítődik, megnyugszunk. Akiket az Úr táplál, azoknak nagy békességük van. A kutyák nem zavarják fel, a farkasok nem falják fel őket, nem hajszolódnak nyugtalanul ide-oda. Az Úr keres számukra pihenőhelyet, hogy a felvett táplálék meggyökerezhessen bennük. A kegyelem Igéje nemcsak megtart, hanem meg is vigasztal minket. Megtaláljuk benne mindazt, ami növekedésünkhöz és megnyugvásunkhoz szükséges. Ha az igehirdetők talán nem tudják elcsendesíteni szomjúságunkat, keressük az Úrnál a megnyugvást!

Az Úr indítson bennünket ma is arra, hogy az Ige legelőjén táplálkozzunk és így nyugodjunk meg! Bárcsak ne az ostobaság és az aggodalom, hanem az imádság és az elmélyült békesség jellemeznék napunkat!

*

Imádsággal gyógyítanak II.

„Gyógyítsátok a betegeket... ” (Lk 10,9)

Krisztus igaz követői megtapasztalják annak az igazságát, hogy „ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). Ma is megtapasztalják, hogy ahol Krisztus ott van, ott csodák történnek: emberek gyógyulnak meg, bűnösök térnek meg. Sokfelé elfelejtik ezt. A legtöbb helyen a komoly keresztény hívek is az orvosok gyógyítását veszik igénybe rendszerint. Újabban többen, a világszerte ismert evangélikátorok is úgy érzik, hogy az Úr Jézus Krisztus, aki azt ígérte, hogy Szentlelkével velünk marad a világ végezetéig, ma is végzi gyógyító csodáit, ha buzgó imádsággal és töredelmes szívvel kérjük ezt. Egyikük megírta nemrégiben, hogyan kért erre nézve választ Istentől, imádkozva és böjtölve. Lélekemelő híradások egész sora érkezik a világ különböző részeiből, milyen csodálatos gyógyulások történnek mindenfelé, még olyan országokban is, ahol a legkevésbé remélnők! A krisztusi világ számára legnehezebben megnyerhető mohamedán világban is szinte megújul a gyógyulási csodák kora.

Megváltó Krisztusom, térjen dicsőség szent Nevedre, hogy az alázatos szíveket és

az engedelmes lelkeket szeretted, betegségükből Hozzád küldött imádságaikat meghallgatod. Áldalak, hogy ma is végzed gyógyító csodáid. Köszönöm, hogy szem és fültanúja lehettem több ízben több gyógyító csodádnak és tisztátalan lelkeket kiűző hatalmadnak. Uram, ne engedd, hogy elnémuljon valaha ajkamon az ezekről való bizonyágtétel szava! Ámen.

„Csak Te kellesz, én Uram, Benned mindent meglelek; Támogasd, ki elzuhan, Gyógyítsd meg, ki vak s beteg. Szent szavadra hallgatok, Tévedés az én bajom, Én hamisság s bűn vagyok, Te igazság s irgalom.” (Énekeskönyv 300. é. 3. v.)

*

Isten iránti feltétlen engedelmesség

Döntsétek el ti magatok, vajon helyes-e az Isten előtt, ha inkább rátok hallgatunk,
mint Istenre! Cselekedetek 4,19

„Szükség törvényt bont” - mondja a világi közmondás. De Isten törvénye területén ez nem érvényes. A főtanács meg akarta tiltani az apostoloknak, hogy bizonyágot tegyenek Jézusról, ők pedig Isten akaratát tartották feltétlenül érvényesnek magukra nézve, így legyen nálunk is. Sok embert éppen a legközelebbi hozzátartozói akadályoznak a hitre jutásban, pedig Isten parancsolja mindenkinek mindenütt, hogy térjen meg. Lehet, hogy ez az isteni akarat éppen feléd irányul és szüleid vagy más közeli szeretteid nem engednék meg, hogy komolyan vedd Isten akaratát; ebben a dologban vissza kell utasítanod őket. Itt lép érvénybe az a „gyűlölet”, amiről Jézus beszél, és ami tulajdonképpen egy mélyen megsebzett szív szeretete. Mindenesetre az emberek rábeszélése és ítélkezése semmiben ne befolyásoljon. Aki emberfélelemből vagy másra való tekintettel hagyja magát feltartóztatni, az hűtlenné lesz Isten hívása és parancsa iránt. Jaj annak, aki inkább enged embereknek, mint Istennek!

Sokszor előfordul az is, hogy az emberek Isten parancsa áthágására akarnak rávenni. Felettessed megkívánja például, hogy hazugsággal leplezz valami üzleti vagy hivatali szempontot. Állj meg erősen. Hívő keresztyén nem hazudhat! Lehet, hogy nem tiszta ügyekbe, csalásokba, lopásba akarnak magukkal sodorni. Sokszor nehéz kimaradnod, mert emiatt a többiek sem érik el a céljukat. Gonosz tervük megghiúsul. Hadd gyűlöljenek; túrd el, hogy kiközösítsenek, vagy esetleg elbocsássanak állásodból, de állj Isten parancsa mellett! Ő a te oldaladon van és ez elég. „Az Urat,

a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!" A rossz értelemben vett engedékenység elszakít Istentől. Emberek ugyan békében hagynak akkor, de lelkiismeretünknek nincs nyugalma. A világ is megveti azokat a keresztyéneket, akik saját meggyőződésükkel ellentétbe kerülnek. - Ha Isten akarata szerint akarunk cselekedni, neki mindig van útja számunkra. Ha meg akarjuk könnyíteni utunkat és hajunk az emberek ferde felfogása felé, gonosz bonyodalmakba juthatunk, és mindenképpen elzárjuk utunkat a kegyelem trónjához. De hogyan tehetné ezt meg Isten gyermeke? Van-e olyan nyomorúság, amely elszakaszthat Isten szeretetétől? Ragaszkodj Isten szavához és akaratához!

*

TÜRELEM

(Zsindelyné Tüdös Klára, Isten markában)

Én nem tudom, hová lett, de eltűnt az életinkből nyomtalanul. Hiánycikk — hangzik lépten-nyomon az üzletekben, az olyasmikről, amik némelyek számára mégis csak elő-előkerülnek a ült alól. Ki dugta el ezt a becses portékát, mikor s hová, néni lehet tudni. Pedig, hogy milyen közszükségleti cikk, azt érezzük a bőrünkön.

Az életnek ez a folyvást gyorsuló tempója herdálta el? Lehet! De ezt a szédítő iramot lelassítani nincs a hatalmunkban. Sodortatunk, ha karjuk, ha nem. Türelmetlenül várjuk az estét, hogy ágyba zuhanjunk és zaklatott, zagyva álmok-ál viaskodjunk reggelig. Vagy álmatlanul hánykolódva, türelmetlenül várjuk, hogy világosodjon. Olyan a türelmetlenség, mint a bőrgyulladás. Ami igát, éget, amit dörzsölünk, és attól csak terjed. Csodálatosan hecceli bele magát és egymást az ember. Várni senki sem tud, azaz senki sem akar, eddig hát régi közmondás, hogy a türelem rózsát terem.

De terem mást is!

Egy SZTK rendelőben várakoztam nemrég. A doktort sürgősen beteghez hívták s a páciensek csapata egyre nőtt. Motyogtak, morogtak, susogtak, méltatlankodtak, türelmetlenül. Valaki idegesen köhécselt. Egy öreg ember a botjával a kövön kopogott. Egy gyerek sivalkodott, az anyja szidta. Két asszony a sorrenden veszekedett, hogy ki jött előbb. A doktor asszisztense ki-be szaladgált, a telefon csengett, s a türelmetlenségtől szinte vibrált a levegő. Egyszer aztán egy kedves ki; madárképű hivatásos nagymama ölbe vette a rosszgyereket s furcsa, bolondos kis nótát énekelt neki Még füttyült is. A gyerek elnevette magát s ahogy a néni felállt, a helyére egymást lökdösve, ketten igyekeztek leülni. De az egyiknek nem sikerült, a néni rákacsintott a pórul járt lökdösődőre és az mondta: oda se neki, lelkeim! Én is pórul jártam mint a

kompóti menyasszony. Tudja lelkem, kár annyira sietni, mert csak annyi a szaladónak, min a ballagónak.

Kis mosoly futott az arcokon. És valaki meg kérdezte: a néni meg hová való? Kábára, lelkem szólt a felelet. — Aztán tudja-e a néni, hogy mi mondott a kabai asszony? — Újabb kacshintás néni részéről, amikor nevetve feleli: tudom hát, azt mondta: igyunk egyet komámasszony! De maga tán földim, hogy olyan ismerős Kabán?

Az általános kacagástól mintha kibiceget volna egy árnyék a rendelőből.

Tréfálkozó, kedélyes beszélgetésbe elegyedet a nép s az ideges türelmetlenkedésnek nyoma sem maradt. Mert nemcsak az Andaxin szünteti a feszültséget, hanem egy tréfás megjegyzés is. A nevetésnek van legalább olyan görcsoldó hatása, mint akármilyen pirulának. És nem is kell érte patikába mászkálni. A felbonthatatlan türelemnél van egy olyan légkörteremtő ereje, amitől az a bajkeverő, bicegő árnyék sürgősen elpucol.

Az én ajtómat igen sok türelmetlen ember nyitogatja, aki türelmetlenül keresi a maga igazát Vádolja az embereket, a körülményeket, de legfőképpen Istent. Követeli a jogait és nincs békéssége. A békétlenség pedig fáj. Olyan nyavalya, amire nem tud adni gyógyszert az SZTK.

Hogy hol terem az a türelem-fű, amelynek varázsoldó ereje van, amelytől elcsitul egy türelmetlenül vergődő szív?

Én megmondom!

Nyisd ki a szemedet, szívedet, elmédet, testvér és csudálkozz rá egyszer önfeledten, igazán az Isten türelmére. Lásd meg egyszer végre, milyen fáradhatatlanul vesződik veled és mióta, te sivalkodó, toporzékoló, engedetlen gyermek. Dehogy akar ő megverni téged, csak félt, hogy egy szakadékba ne zuhanj. Ne rángasd ki minduntalan a kezéd az ő kezéből. Hagyd, hogy vezessen! Bízd őrá magad és megnyugszol. Kibírod a csendet és a magányt. Néni kell türelmetlenül hajszolnod az élményeket, mert ha türelmesen vársz, olyan élményben lesz részed, melyhez semmi nem hasonlítható.

Megszólal a lényed mélységeiből EGY HALK ÉS SZELÍD HANG. Egy új, de félreérthetetlen. És azt mondja: neveden hívtalak, megváltottalak, enyém vagy.

Ne szakadj meg a gondjaidban, ne hajszold magad halálra olyasmik miatt, amik nincsenek rád bízva. Figyelj, nagyon figyelj arra a halk és szelíd hangra, ha biztat, ha vádol, miért egyedül onnan kapsz eligazítást. Ez nem a te hangod, habár belőled szól.

Nem te vagy, habár a szíved gyökeréből hangzik. Ne lármázz, mert akkor nem tudod meghallani. Ne türelmetlenkedj, ha nem érted, hanem várj türelmesen. Ne mozdulj, amíg nem indít, de fuss, ha meghalod a szót és azt tedd és annyit, amennyire parancsot kapsz. Hidd el, te kapkodó, kifulladt, türelmetlen testvérem, igaz, amit egy énekünk így mond:

Csak légy egy kissé áldott csendben, Magadban békességre lelsz.

De a békességnek, mely után minden ember úgy sóvárog, ára van. És az ár — a türelem!

A türelmet pedig meg lehet tanulni!

Olyan embernek persze, aki akar tanulni, aki nem ragad bele a maga vélt igazába. Tölcserrel ezt a tudományt nem lehet senkibe beletölteni, ahogy a lusta diák fejébe sem lehet a leckét. Ez a varázsoldó türelemfű ott terem mindenkinek a keze ügyében, az útszélen, csak le kell érte hajolni. Igen! Lehajolni; gögös, jogokat követelő makrancos magatartásunkból annak a könnyű és gyönyörűséges igájába, aki azt mondta — tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos vagyok, és nyugtot találtok a ti lelketeknek.

Augusztus 26

Akinek érzékeny a lelkiismerete

„... igazságot teszek bárány és bárány között!” (Ez 34,22).

Vannak, akik természetüknél fogva erősek, és ezért kíméletlenek a gyengékkel szemben. Ez súlyos bűn, és sok szomorúságot okoz. A szeretetlen tolakodás, a gyengék és betegek félreállítása sajnos előfordul még a hitvallók gyülekezetében is. Az Úr azonban látja ezt a büszke és kegyetlen magatartást, és nagyon haragszik miatta, mert Ő szereti a gyengéket.

Kedves olvasóm, te is a gyengék között vagy? Azok között, akik szomorúak a tolakodás miatt, és akiket megbélyegeztek érzékeny lelkiismeretük miatt? Kemény szívűek hozzád a testvérek? Ne neheztelj rájuk viselkedésükért, és főleg ne akard nekik visszaadni a tolakodást és a könyöklést. Tedd ügyedet az Úr kezébe! Legyen Ő a bíról! Miért is avatkoznál a dolgába? Sokkal jobban és igazságosabban tud elintézni mindent, mint mi. Ő a legmegfelelőbb időben ítél, miért is siettetnénk?

A kemény szívű elnyomó pedig reszkessen! Még ha úgy látszik is, hogy most büntetlenül léphet másokon keresztül, minden büszke és bántó szava fel van jegyezve és mindegyikért számot kell majd adnia a Nagy Bíró ítélőszéke előtt.

Légy türelemmel, én lelkem! Az Úr ismeri szomorúságodat, és meglátod, megsegít.

*

Akaratunk teljes átadása

Ásza összegyűjtötte egész Júdát, ... majd szövetségre léptek, hogy őseik Istenét, az Urat keresik teljes szívvel és teljes lélekkel. ... És megesküdtek az Úrra fennhangon ujjongva, trombita és kúrtszó mellett. 2Kronika 15,9.12.14

A felébredt lelkeket össze lehet és össze kell gyűjteni. Lelki halottakat hiába hívnak össze, de ha a Szent Szellem által megelevenednek, járni kezdenek, sőt összejárnak. Mert közösség által nő az erő, a bátorság és a tűz. Az elkülönült parázs hamar kialszik.

A tíz törzs országából is sokan jöttek Ászához. Személye vonzotta őket, mert látták, az Isten vele van. Érezhető volt ez Ásza örömeiből, buzgóságából, sikeres munkájából és szellemi növekedéséből. Milyen fontos, hogy Isten gyermekei azt a benyomást keltsék, az árad-ion belőlük, hogy az Úr velük van. Ez vonz másokat és szívesen velük tartanak. Még Saul, Dávid elkeseredett ellensége is kénytelen volt beismerni, hogy az Úr Dáviddal van. A határozott életű hívő keresztyének mindig vonzólag hatnak a környezetükre.

Az első világháborúban egyik testvérünk a fronton olyan bátor tettet vitt véghez, hogy az egész századba lelket öntött. Az őrmester megkérdezte, honnan vette azt a bátorságot? „Tudom, hogy Isten kezében van az életem, és ha Ő elveszi, hozzá megyek” - hangzott a válasz. Az őrmester érezte, hogy az Isten van vele, ezért felkérte, hogy minden reggel és este tartson áhítatot társainak, így vethette a ó magot. Még halála napjának a reggelén is - elesett a harcban együtt imádkozott a társaival.

A júdeai nagygyűlésen, amelyet Ásza király hívott össze, az Úrnak való teljes és tökéletes átadás történt. Hűséget esküdtek neki. Rendíthetetlen és teljes volt a döntésük. Boldogok voltak az emberek, mert a tökéletes átadás boldoggá tesz. Félemberek mindig nyomasztó levegőt árasztanak, nem nyújtanak örömet és vigaszt. Félre tehát minden félmegoldással és határozatlansággal! A félemberek élete a legnyomorúságosabb; semmijük nincs a világban és a M egáltóban sem örvendezhetnek.

Aki feltétel nélkül átadja magát az Úrnak, az megérzi az Ő egész szeretetét. Júda teljes

szívvel, egy akarattal, teljes lélekkel csatlakozott az Úrhoz. - Add át végre te is magadat teljesen!

*

Böjtöljünk testben, lélekben!

„Ez a faj semmivel sem űzhető ki, csupán könyörgéssel és böjtöléssel. ” (Mk 9,29)

Mikor Jézust megkérdezik tanítványai, hogy ők miért nem űzhették ki az ifjúból a néma ördögöt, ezzel az igével felel nekik a könyörgésről és böjtölésről. A kettő szorosan összetartozik. Mindkettő megalázkodást jelent Isten előtt. Az imádság inkább a lélek, a böjtölés pedig a test megalázkodása. Az emberi gyarlóság mindkettőt sokszor a hiú dicsekvés eszközévé alacsonyította (Mt 6,5-6; 16-18). A testét annyira dédelgető ember igyekezett a böjtöt elhagyni. Vágyakozunk visszaállítani a böjtöt régi, tiszta erejébe, hogy áldásai és erői mind a magunk, mind mások életében nyilvánvalókká legyenek. Legyen a böjtünk lelkünk igazi böjtje. Ézsaiás így ír: „a böjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad... az éhezőnek megszegd kenyeredet, és... ha meztelent látsz, felruházzad... Akkor kiáltasz., és az Úr meghallgat... (Ézs 58,6-7.9/a). Gyakoroljuk ezt a böjtöt mi is! Így meghallgat minket is az Úr...

Uram, taníts meg engem is így böjtölni. Óvj meg nemcsak ennek elhanyagolásától, de hiú dicsekvéssé alacsonyításától is. Legyen az én böjtöm is lelkem igazi megalázkodása, önmegtartóztatása, hogy annál inkább megtaláljam szívedhez az utat. Hallgasd meg könyörgésem, Krisztusért! Ámen.

„Bár a hit szívemben, Bár a hit szívemben Oly kicsiny,
mint mustármag, Mégis bármi gyenge, Szentlelked
nevelje, Nevelje fel nagy fának, Hogy terjedjen ága És
legyen virága Kedves néked, Urának.” (Énekeskönyv 215.
é. 4. v.)

*

Egyre mélyülő patak

**...lemért ezer könyököt, és átvezetett a vízen: a víz bokáig ért.
(Ez 47,3)**

Ezékiel látomásában a templomból kifolyó víz egyre mélyül. Mit jelent ez?

Először a víz bokáig ér. A mezítláb vagy saruban járó emberek lába hamar bepiszkolódott, leggyakrabban lábmosásra volt szükségük. Jézus is ezt mondta: akit

az újjászületés fürdője megtisztított, annak is szüksége van lábmosásra. Vagyis aki az ő tanítványa lett, az is rászorul a napenkénti bűnbánatra és bocsánatra, a lelki tisztálkodásra.

Ötszáz méterrel lejjebb a víz térdig ért. A bűnbocsánatot kapott hívő közösségbe kerül Istennel, és megtanul vele imádságos párbeszédben élni. Megtanulja Istent önmagát megalázva, térden állva imádni. Az ilyen ember már nem a saját akarata teljesülésére vágyik, hanem ezt kéri: taníts akaratom teljesítésére, mert te vagy Istenem (Zsolt 143,10).

A harmadik fokozat, amikor derékig áll a vízben a próféta, így már erős a folyó sodra, keményebben kell ellenállni minden kísértésnek. A derék egyrészt az erő jelképe (derekasan helytáll valaki), másrészt a termékenységre emlékeztet: az érett hívőnek már vannak lelki gyermekei, másokat is Istenhez vezet.

Kissé lejjebb pedig annyira megnőtt a víz, hogy úszni kellett volna benne, nem lehetett átgázolni rajta. Itt már rá kell feküdni a vízre, és teljes bizalommal engedni, hogy megtartsa és vigyen. Ezt nevezi a Biblia hitben járásnak. Már nem éri a lábam a földet, de egy másik valóság tart és visz: a víz, Isten kegyelme. Én pedig hagyom, hogy vigyen, és arra használjon, amire akar.

Az Istennel való közösség mélyülésének, a hitben való növekedésnek, a lelki érésnek szép képe ez. Én hol tartok ezen az úton?

*

Isten király

47. zsoltár

Isten királysága nemcsak amolyan névleges királyság. Nem elégszik meg ennek a pusztá tudatával, hanem országa van, és azt akarja, hogy országának fiai hódoljanak előtte. A király hódolatot vár. Nemcsak uralkodik az övéi felett, hanem hatalmánál és hűségénél fogva gondoskodik is az övéiről. Azonban elvárja, hogy övéi minden dicsőséget neki adjanak. Minden dicsőség, minden tisztesség, amit magunknak tartunk meg, vagy másnak adunk, Isten dicsőségének és tisztességének a megrövidítése, és méltán vonja maga után a király haragját. Ha Dárius elrendelhetette, hogy országa népe rajta kívül senkitől ne kérjen és senki előtt ne hódoljon, Isten sokkal inkább elvárja, hogy rajta kívül senkit ne

tekintsen királynak az ember, és hogy szívének egész hódolatával magasztalja Őt. Annál is inkább teheti ezt, mert „felséges, rettenetes nagy király az egész földön”. Nem csak ott van királyi széke, ahol oltárai és templomai vannak, hanem urasága kihat az egész földre, és elvárja, hogy minden népek hódoljanak előtte. Haragját azzal hívják ki a nemzetek maguk ellen, hogy más király előtt hódolnak, és ha hosszan tűr is, eljön az idő, amikor számon kéri királyi jogait. Az Úr uralkodókká teszi az Ő választottait. Az Ő népe „királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép”. Noha ebben a világban szolgaként kell járniuk, Jézus ígérete megáll: „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot”, mert neki adatott Mt 28,18 „minden hatalom mennyen és földön”. Megáll Jézusnak a királyi székre vonatkozó ígérete is, amelyet a győzteseknek ígért. „Alánk veti a népeket, a nemzeteket lábaink alá” - olvassuk a negyedik versben. Mennyei örökségünk a királyi méltóság és az uralkodás.

Isten drága kegyelmi ajándéka a zene. Csodálatos titok, hogy egyikünknek van zenei hallása, a másinak pedig nincsen. Megmagyarázhatatlan, hogy egyikünk élvezi a muzsikát, a másik azonban semmi gyönyörűséget nem talál benne. Ez az ajándék a Lélek mélységei felé viszi az embert. A sötétség hatalma éppen ezért vetette ki a muzsikára a hálóját, mert ezen keresztül a sötétség mélységeit is megmutathatja az embernek, sőt le is taszíthatja oda. Éppen ezért minden zene és minden ének Istent kell hogy dicsérje. Minden más muzsika ördögi. A jelenvaló világban messze vagyunk ettől, de az örökkévalóságban énekünk és zenei szolgálatunk Istennek a dicséretét teszi teljessé, egyedül az Ő magasztalására szól és neki szolgál. Isten kívánja az éneket és a zenét, de azt is kívánja, hogy ezek Őt dicsérjék és magasztalják.

Legyen az éneklésünkben bölcsesség: ne felejtsük el, hogy Isten az Ő szentségének trónján ül. Nem mindig lelki az énekünk, mikor emberi érzések fűszerezik. Láttam már olyat, hogy valaki a kegyes énekkel a szerelmesének tett vallomást. Amikor csak a szívünk bánatát vagy egyéb érzéseinket énekeljük ki, anélkül, hogy Isten dicsőségét, szentségét, és a neki szóló csodálatunkat is kifejeznénk, akkor könnyen egy pogány rituáléhoz válik hasonlónak. A pogány varázslók dobszó melletti sikongása, éneke és tánca semmi esetre sem Isten dicsőségét szolgálja. Ugyanígy a mi érzéki énekünk sem magasztalja az Urat. Igaz, hogy az éneknek szívből kell szólni, de abból a megtisztított szívből, amelyben a Szentlélek uralkodik. Semmi más ének, még ha kegyes szövege van is, nem viszi előbbre a lelkünk épülését és nem teszi teljesebbé Istennek a dicsőségét. Minden hódolat Őt illeti. Bár nem hangzott még el a kiáltás: „Alleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható”, és nem lett még mindenki jel 19,6 szemei előtt nyilvánvalóvá, hogy a világ országai a mi Urunké, aki örökkön örökké uralkodik, de ez az uralkodás a hívő számára nem kétséges. És eljön az idő, amikor mindenki meglátni kényszerül, hogy Isten a király. Ne adj hát dicsőséget rajta kívül senki másnak, ne hódolj más előtt, hanem ajkad zengje: „Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké!”

Augusztus 27

Megpróbált emberek

„...megpróbáltalak a nyomorúság kohójában" (Ézs 48,10).

Ez az igevers már régóta jelmondatként van felírva hálósobánk falára, és sokféleképpen be van írva a szívünkbe is. Nem kis dolog, ha Isten megpróbálja az embert. Akit Isten kiválaszt magának, azt megpróbálja, és akit megpróbál, az kipróbált ember lesz. Jobb Isten kiválasztottjának lenni, mint ha egy egész ország választana bennünket vezetőjéül. Olyan nagy kiváltság ez, hogy örömmel elfogadhatjuk a vele járó hátrányt, ahogy a zsidók is megették a keserűfüveket a páskabarány kedvéért (2Móz 12,8). Nekünk is el kell fogadnunk a „nyomorúság kohóját", mert Isten abban próbálja meg választottait.

Kiválasztásának eszköze a nyomorúság, nem a bőség és a jólét, a helye pedig a tüzes kemence és nem a palota. A tüzes kemencében szépségünk eltorzul, erőnk felemésződik, dicsőségünk megolvad, de csak itt nyilatkoztatja ki az örökkévaló Szeretet számunkra titkait, és itt jelenti ki Isten, hogy választottal vagyunk. Ezt mi is így tapasztaltuk meg. A legsúlyosabb próbák idején tette Isten világossá számunkra, hogy választottai vagyunk, és tett bizonyossá a szolgálatra nézve. Amikor így tudatosan is az Urat választottuk Istenünknek, Ő is megmutatta, hogy kétségtelenül választottai vagyunk. Ezért, ha ma a kemence hétszeresen is van befülve, nem akarunk félni tőle, mert Isten dicsőséges Fia jár-keel velünk az izzó parázs között.

*

Reménységgel várjuk

Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, akkor állhatatossággal várjuk. (Róm 8,25)

Ezt a szakaszt azzal kezdi az apostol, hogy a teremtett világ szenved, sóhajtozik és nyög. Miért? Mert Isten ránk bízta világát (a teremtést), hogy az ember művelje és őrizze, ehelyett azonban inkább kiraboljuk és tönkretesszük, irtjuk az erdőket, ezzel mérhetetlen kárt okozva önmagunknak, pusztítjuk az állat- és növényvilágot, mérgezzük a vizet és a levegőt, közben nem tudunk gátat vetni az éhezésnek és betegségeknek, nem tudunk véget vetni a háborúknak... Ha csak ezt látjuk, minden okunk megvan a

kétségbeesésre.

Isten gyermekei is szenvednek. Nekik is ugyanannyi bajt okoz mindez, mint másoknak, és ők még a mások nyomorúsága miatt is szenvednek, együtt sírnak a sírókkal.

Nekik azonban van reménységük. Tudják, hogy ez a világ elmúlik, de Isten készíti az új teremtést. Annak a zsengei ők maguk is. Isten már elkezdte nagy helyreállító munkáját, s megígérte, hogy mindent újjátesz majd. Isten nem mondott le az ellene fellázadt világról.

Aki az új teremtés reménységével él, aki várja a megígért jövőt, túllát a jelen nyomorúságain, készül Jézus Krisztus dicsőséges második eljövételére, annak ez már a jelen szenvedései közt is nyugalmat, derűt, biztonságot ad.

Ezért Isten gyermekei nem csüggednek el, hanem helytállnak a jelen feladatai között. Igyekeznek enyhíteni a szenvedéseket, és segíteni másokat is, hogy lássanak túl a sok nyomorúságon, higgyenek Jézusban. Nem ők akarják megváltani a világot, hanem a világ Megváltójára irányítják a figyelmet, s az ő megvallottjaiként igyekeznek élni. Bizonyosak abban, hogy Isten minden ígérete teljesedni fog.

*

Világos jelszó

Én pedig nem hátráltam meg!

Ézsaiás 50,

Ez volt Isten igaz szolgájának, az Úr Jézusnak a jelszava. Tántoríthatatlanul haladt előre, semmi sem tartóztathatta fel, még Péter jóindulatú óvása sem: „Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!” (Mt 16,22) Jézus utolsó júdeai útja előtt arcát tudatosan Jeruzsálem felé fordította, azaz „eltökölte magát”, hogy most az a váró a célja, bár tudta, hogy ott borzalmak várnak rá. De nem fordult el nem állt meg, ment egyenesen előre. „Nem hátrálok meg!” - ez le gyen a mi jelszavunk is, ha már elindultunk a mennyei cél felé.

A németországi Braunschweig régi városcímerén egy futó paripa van ezzel a felirattal: 'Nunquam retrorsum.'^f(= soha vissza). Nem le hét megadnunk, a megállás visszacsúszást jelent. Az emberi lélek szüntelen mozgásban van; ha nem Isten felé, akkor előle menekül. A Szent Szellem szüntelenül előre és felfelé vonz minket. Ha nem engedünk neki, visszaesünk és lezuhanunk. „Jól futottatok, kicsoda gátolt meg titeket, hogy ne engedelmessédjétek az igazságnak?” A galaták eltértek attól, aki elhívta őket. Hogyan? Az első öröm és leír hatatlan boldogság után, amit Jézusban találtak, lelki

apály állt be náluk. A boldog érzés helyébe nyomott hangulat lépett. Tévtanítókat fogadtak be, akik a kegyelem útjáról a törvény útjára hívták őket, az állítva, hogy nem elég a Jézusban való hit, szükség van a körülmetélkedésre és a többi talmudi törvény megtartására is.

Ma is jönnek tévtanítók a felébredt lelkekhez és kötelezővé akarják tenni például a Talmud törvényeinek a megtartását. Azt állítják, hogy a keresztyénség hanyatlása onnan származik, hogy a vasárnapot ünnepli. Mások szerint az un. „Szentlélek keresztség” hiánya az oka a keresztyének rossz belső állapotának. Mások mást hoznál elő. Céljuk mindig az, hogy valamivel segítsük elő a megváltást, nem elég csak a Megváltóra hagyatkozni és vele mind mélyebb közösségbe jutni. Előbbre akarnak jutni és visszaesnek. - Ne engedjük feltartóztatni magunkat, tartsunk ki Jézus Krisztussal, a Fővel, és növekedjünk az Ő megismerésében, mert „benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve.” - „Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá.” Haladjunk előre azokon a nyomokon, amelyekbe Isten kegyelme először állított (Fii 3,16).

*

Vágyakozunk az örök hazába!

„Kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni... ” (Fil 1,23)

A kiválasztottak úgy vannak az örök hazába menetellel, mint Pál apostol, aki ezt írta a filippibelieknek: „Szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb; De e testben megmaradnom szükségesebb ti érettetek” (Fii 1,23-24). A kiválasztottak kíváncsiak Urukkal együtt lenni az örökhazában... Ezt érezzük velük kapcsolatban mi is. „De”... Ez a „de” sok mindent másképp mondat velünk is. Az apostolnak is „szükségesebb” itt maradnia a testben azok miatt, akiknek lelke rá van bízva. Ez a „de” többször azért érvényesül nálunk is, mert vannak, akik a mieink és akik miatt aggódik még a lelkünk. Mi is csak azt mondhatjuk, amit Pál írt a korinthusbelieknek: „szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz. Azért igyekezünk is, hogy akár itt lakunk, akár elköltözünk, néki kedvesek legyünk. A döntés véle kapcsolatban is Azé, aki azt mondotta: „nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett” (ApCsel 1,7).

Mennyei Atyám, a küzdelmekről megfáradva vágyakozom én is az örökkévaló hazába. Én is érzem, jobb volna Egyszülöttöddel együtt lennem. Te tudod, miért kell még e testben maradnom. Adj nékem csöndes várakozási időt! Akár itt kell még maradnom, akár

elköltözhetem, igyekezem Előtted és Egyszülötted előtt kedves lenni... Az Ő nevében
könyörgök Hozzád! Ámen.

„Zörgessetek buzgón Isten ajtaján! Elfáradtunk, Uram, e
világ zaján; Ó, nyisd meg az égi béke szép hónát, Add, hogy
zenghessünk örök halleluját!" (Énekeskönyv 475. é. 3. v.)

*

Felelőség alatt élünk
Jn 15,22-16,4

Egyszer egy édesanya mondta el úgy, hogy egyik szeme sírt, a másik nevetett: kisgyermekét költögette, hogy felöltöztesse gyermekistentiszteletre. A gyermek fejére húzta a takarót, és nem sok hajlandóságot mutatott a felkelésre. Az anya aranyosan magyarázta neki, milyen messziről, az égből jött le Jézus Krisztus egy hideg istállóba, és ő a meleg szobából egy közeli, meleg templomba se akar elmenni. Mire a gyerek a paplan alól, nekikeseredve azt válaszolta: „Minek jött el, most alhatnék...”

Ez a kis gyerektörténet jutott eszembe, amikor Jézusnak ezeket a szavait olvastam: „Ha nem jöttem volna, és nem szóltam volna hozzájuk, nem volna bűnük, most azonban nincs mentségük bűneikre.” Mert valóban az a helyzet, ha Jézus nem jött volna el és nem beszélt volna nekik, sőt nekünk is bűneinkről, céltévesztéseinkről, rendetlenségeinkről, úttévesztéseinkről, akkor soha nem tudnánk, hogy éppen hol járunk, jót vagy rosszat teszünk-e, és nyugodtan éldegélnénk. De, akinek egyszer beszélt az Atyáról és mindarról, amit az Atya gyermekeitől kér és kíván - azok már nem tehetnek úgy, mintha sose hallottak volna. Sőt, nincs is mivel menteniük magukat.

Tulajdonképpen szívem mélyén megértem azt az embert, aki úgy járt, mint az egyszerű kannibál, aki mindaddig, míg nem találkozott fehér emberekkel és misszionáriusokkal, a megölt ellenségét szépén megsütötte és megette. De amikor megmagyarázták neki, milyen szörnyűséget is cselekszik, évek múlva azt panaszolta, hogy ezek a fehér arcú misszionáriusok rettenetes emberek, mert elvették az étvágyát... Megölni éppen megöli ezután is az ellenségét, de már nem esik olyan jól az emberhús.

Mondhatni, így jártam valakivel, aki elmaradt közülünk. Találkoztam vele, és hívogattam. Becsületesen megmondta: „Nézze, én egy zavaros viszonyba keveredtem. Két malomkő között őrlődöm. Feleségemet, gyerekeimet nem akarom elhagyni. De azért a nőért is, akibe belehabarodtam, felelősséget érzek, reggeltől estig való lelkiismeretfurdalás az életem. Tudja, irigylem azokat, akik nem hisznek Istenben, sose hallottak Jézusról, nincs Bibliájuk, azoknak az ilyesmi meg se kottyán. Szépen beosztják az életüket a két nő között, de én belebetegszem. Ráadásul még azt is tudom, hogy nem jó, amit teszek. Se nekem, se a feleségemnek, se a kedvesemnek.”

Nos, erre céloz Jézus az idézett mondásával. Az Ő lényét megismerni azt jelenti:

felelősség alatt élni. Mert Ő akarattal, akaratlanul egész lényével szüntelenül kérdez. Számon kéri az életemet, és nekem felelnem kell.

Így érthető a Jézus ellen való alaposan kialakult védekezés: „Nem kell komolyan venni, amit mondott, nem erre a világra való, álmodozó széplélek volt! Úgy kell Rá gondolni, mint egy álmodozó, nagy költőre, aki csodálatos verseket írt az emberről meg az embernek; aki akar, gyönyörködjék Benne. De az élet, az más!...”

Nietzsche magatartása is tipikus. Ő gyűlölte Jézust, mint az a bizonyos kannibál a misszionáriusokat, akik elrontották az étvágyát. Ez a káromkodó filozófus Jézust tette felelőssé, hogy büntudattal gyöngítette meg az embert. Ezért gyűlölte Istent is. Nyilvánvaló, hiszen Jézus mondotta: „Aki engem gyűlöl, gyűlöli Atyámat is”.

Jézus megszületésével, azzal, hogy Isten a Földre küldte Őt, felelőssé is tette az embert minden tettéért. Most már nem hivatkozhat egyetlenegy ember sem, aki valaha is kapcsolatba került Jézussal, hogy nem tudja: mi a jó és mi a rossz, mi a rend és mi a rendetlenség, mi a bűn és mi a tisztaság. Ám ha valaki egyszerűen nem veszi tudomásul, hogy Jézus itt járt ezen a Földön, vagy éppen tagadja is, ez nem mentesíti, mint ahogy a törvény nem tudása vagy tudomásul nem vétele nem mentség. Számukra a bűn válik büntetéssé.

Nemrégem hallottam, hogy egy családot kirabolta a saját gyermeke; mire hazajöttek a nyaralásból, fiuk, menyük minden bútort és mozdítható holmit kocsira rakott, és elköltöztek. - Nos, a papa arról volt híres, hogy minden munkahelyéről szintén igyekezett minden mozdítható és valamire használható tárgyat, szerszámot, anyagot hazahordani, mondván, „Mienk a gyár”. Ő nem lop, csak megőrzésbe vesz. - Most pedig ővele történt meg az, amit a fia egy életen át tőle látott és tanult. Ami kicsiben igaz, nagyban is igaz.

A nagy közgazdász, Fritz Baade írja az egyik könyvében, hogy ha lesz még háború a Földön, az nem a nagyhatalmak háborúja lesz, hanem az éhes népek háborúja a jóllakottak ellen. Szomorúan teszi hozzá, hogy a jóllakott népek zöme keresztyén!

Tehát mi már „se kicsiben, se nagyban” nem élhetünk úgy, mintha Jézus soha nem született volna meg erre a Földre.

Jézus ismételten a Vigasztalóról, illetve a Szentlélekről beszél tanítványainak. Azt mondja róla, hogy Ő küldi és az Atyától küldi.

Hogyan „működik” a Szentlélek?

Belülről. Valaki egyszer kedvesen azt mondotta, hogy „nekem beépített Krisztusom van”. Valóban, bennünk és belülről szól ránk. Ma már sok kórház és modern nagy intézet minden vezető alkalmazottja el van látva úgynevezett csipogóval. Zsebükben hordják, és ha keresik őket, az hangot ad. Nos, nekünk már régen van ilyen beépített szerkezetünk; Ő az Igazság Lelke, azaz igazat mond. Akár úgy is mondhatnám, hogy belülről „beolvas” nekünk.

De honnan tudhatjuk, hogy Ő szól, Ő „működik” bennünk? Jézus azt mondja, hogy a Szentlélek mindig Róla tesz bizonyosságot, vagyis a Lélek valamiképpen mindig Jézusról beszél. Ezért kérdőjelezem meg az afféle kijelentéseket, hogy például „Nekem azt mondta a Szentlélek, mondjam meg neked, hogy ki legyen a feleséged vagy a férjed” - mert ez nem Jézusról való bizonyágtétel.

A Szentlélek Jézusról tett bizonyosságát tovább kell adni (15,27). Valahogyan olyan ez, mint ha valaki csodálatos nagy álmot álmodik, és amikor fölébred, valakinek el kell mondania. Akinek a Szentlélek szólt, annak szólnia kell a Szentlélekről vagy arról, amit mondott neki a Lélek: valamiképpen mindig Jézusról.

Aki így tett róla bizonyosságot, arról mindig érződik, hogy amit mond, azt nem „hivatalból” mondja, hanem nem tudja nem mondani. Ezért hihető, vonzó, sugárzó a mondanivalója, ezért nem szentbeszéd az, hanem üzenet.

Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkozzatok. A zsinagógákból kizárnak titeket, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy Istennek tetsző szolgálatot végez; és mindezt azért teszik, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem. Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy amikor eljön az órája, emlékezzetek rá: én megmondtam nektek.

Jn 16,1-4

Ebből a négy versből megtudjuk, hogy Jézus azt is előre tudta: követőire, tanítványaira nagy megpróbáltatások várnak, és lesznek, akik elesnek. Mert lesznek és voltak is. Hajlamosak vagyunk bizonyos őskeresztyén romantikára; valami olyasmit hinni, hogy az első gyülekezetben mindenki kész volt meghalni Jézusért bármelyik pillanatban. - Valóban sokan voltak, akik ezt megtették. Valóban sokan voltak, akiket Jézus megóvott az eleséstől.

Pliniusz, Bithynia kormányzója, Traianusz császár embere írja a császárnak több kereszttyén kihallgatásával kapcsolatban, hogy a kérdésre, kereszttyén-e, volt, aki így válaszolt: „Keresztyén voltam több évvel ezelőtt, de már nem vagyok az.” A másik pedig így: „Már húsz éve nem vagyok az.” - Nos, Jézus előre jelzi az üldözéseket, amelyek többeket arra kényszerítenek, hogy kilépjenek a gyülekezetből.

Az előző fejezetben szoltam arról, hogy miért üldözték a keresztyéneket. De hogyan történt az üldözés? Jézus maga megjósolta, hogy először is kizárják őket a gyülekezetből. Ez nyilván a zsidókból lett keresztyénekre vonatkozik. Kitaszították őket a közösségből, elveszítették baráti körüket, sokszor a családjuk is megvetette őket. Imájuk érvénytelenné lett - hirdették a rabbik. Emellett kitaszították őket az üzleti életből is, ami sokszor a nyomort jelentette a számukra.

„Mindaz, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy Istennek tetsző szolgálatot végez” - jövendöli Jézus. Az itt használt istenszolgálat szó, a latreia ugyanaz, amelyet a pap templomi szolgálatára használnak. - Gondoljunk csak egy kiemelkedő alakra, Saulra, aki így, azzal a lelkiállattal indul Damaszkuszba, hogy latreiat végez!

Még a keresztyén világban is voltak korszakok - gondoljunk az inkvizícióra -, amikor Krisztus nevében kínoztak meg embereket. Még a Bibliára is hivatkoztak. Például: „aki testileg szenved, az elszakad a bűntől.” (1Pt4,1) Pedig itt semmi egyébről nincs szó, mint arról az egyszerű tényről, hogy egy testében szenvedő embernek - mondjuk, akinek iszonyatosan fáj a foga - nincs valami nagy kedve pajzán bűnöket elkövetni. De az idézet arra is utal, hogy a szenvedésnek tisztító, formáló ereje van (Zsolt 94,12; Jób 5,17). Emellett Péter apostol minden valószínűség szerint még a keresztségre is célzást tesz; ez a szentség az ősgyülekezetben a régi életbe való belehalást és az új életre való születést jelentette. - Nos, ebből az Igéből, amely ezt a hármast jelentheti csupán, alakította ki az inkvizíció az alapigéjét, mondván, meg kell kínozni az embereket, mert amíg szenvednek, elszakadnak a bűntől; az nem baj, ha meghal a test, fontos, hogy megmeneküljön a lélek.

A fanatizmusnak minden formája hátborzongató, de a legborzalmasabb a Krisztus nevében cselekedett fanatizmus. Talán még erre is célzást tesz Jézus, amikor ezeket mondja: „Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy amikor eljön az órája, emlékezzetek rá: én megmondtam nektek.”

Augusztus 28.

Minden helyzetben

**„Én pedig Istenhez kiáltok, és az Úr megsegít engem”
(Zsolt 55,17).**

Igen, imádkoznom kell, és akarok is imádkozni! Mi mást, mi jobban tehetnék? Elárulva, elhagyatva, gyászban, csalódásban - hozzád kiáltok, Istenem. Körülményeim lehetetlenné lettek. Az emberek a vesztemet akarják, de szívem az Úrtól merít bátorságot, Ő át fog segíteni ezeken a megpróbáltatásokon, ahogyan már sok más alkalommal meg is tette. Az

Úr meg fog szabadítani, ebben biztos vagyok, és ezt bátran vallom is.

Az Úr szabadít meg, és senki más. Nem is kívánok más szabadítót. Nem emberekben bízom, még ha meg is bízhatnék bennük. Istenhez kiáltok reggel, délben és este, és senki máshoz, mert Ő megtehet mindent.

Nem tudom, hogyan fog megszabadítani, de tudom, hogy megszabadít. Tudom, hogy a legjobb és legbiztosabb módon szabadít majd meg, és szabadítása teljes lesz. A mindenható Isten megszabadít mostani és minden eljövendő nyomorúságomból, és ez olyan biztos, mint amilyen biztos, hogy Ő él. Amikor pedig majd a halál jön el, és az örökkévalóság titkai előtt állok, akkor is bízhatok ebben az Igében: „az ÚR megsegít engem”. Legyen ez az én énekem ezen a nyárvégi napon. Olyan ez, mint egy érett alma az élet fájáról. Táplál engem, és milyen jólesik nekem ez a táplálék!

*

A házasságot Isten szerezte

**„És monda az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni. ”
(I.Móz2,18)**

A házasság egy férfinak és egy nőnek Istentől rendelt lelki és testi közössége. Pál apostol a házastársaknak egymáshoz való viszonyát a legszentebb kapcsolathoz: Krisztusnak egyházához való viszonyához hasonlítja: „Ti asszonyok a ti saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak... Miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben. Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért... Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségüket, mint az ő tulajdon testüket” (Ef 5,22-25.28/a). Igazi közösség csak világosságban járó házastársak közt jön létre: „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (Un 1,7). Azért van annyi földült és romokban heverő házasság, mert a házastársak egyike, vagy másika, avagy mind a kettő nem a világosságban jár...

Mélységes aggodalommal kell látnunk a sok romokban heverő családi tűzhelyet szerte a világban. Buzgón imádkozom, adja kegyelmed, hogy világosságban járjunk mindenkor, így házastársi köteleink Egyszülött Fiadnak testéhez, anyaszentegyházunkhoz való megszentelt viszonyához legyen hasonló. Adja

kegyelmed, hogy életünk se legyen drága Tőled szerzett házastársi kapcsolatunk tisztaságának megvédelmezésére és szent hivatásának betöltésére! Krisztusért hallgass meg! Ámen.

„Kísérd lépteink
Életünk végéig,
És, ha roskadozva járunk,
Benned támaszt hadd találunk,
Míg elfogy az út,
S mennyben nyitsz kaput.”
(Énekeskönyv 434. é. 4. v.)

*

Jézus követőket akar

Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen! János 12,26

Az óember halálából kisarjadzó új élet a Jézus szolgálatában és követésében eltöltött élet. Az óember gyűlöli a szolgálatot. Inkább parancsolni szeret, és kiszolgálást igényel. A maga ura kíván lenni, keresztülhajtja a saját akarátát, nem igazodva másokhoz, önmagába és a világba szerelmes. De az új élet az Úr Jézusból való élet; aki Őt szereti, feladja énjét és egészen az Úrnak adja át magát. Az ilyen ember nem a maga útját járja már, hanem követi a Megváltót. - Nemcsak gyülekezeti vagy missziós munkával szolgálhat a hívő ember, hanem azzal is, ha bármely munkát, még a legalacsonyabb rendűt is, gondosan és hűséggel végzi az Úrért, ha mindent az Ő dicsőségére tesz, önmagát teljesen átadva neki.

Johannes Arndt költő mondta: „Krisztusnak sok a szolgája, de kevés a követője.” Az idők folyamán a keresztyénség a bűnös természet ízléséhez igazodott. Megalkudott az óemberrel és Jézus követelményeivel. Az óember sok mindenre rávehető, csak a saját maga feladására nem. Az ember szeretné az óembert is magával vinni Krisztus követésébe és elviselhető létet kíván neki biztosítani, így jól megfér a világgal, nem kell viselnie annak gyűlöletét és haragját. Az Úr Jézus senkit sem kényszerít követésére, ebben mindenki maga dönt. De ha már egyszer elhatároztad, hogy szolgálsz neki, akkor ne a magad ízlése és belátása szerint akarj járni, hanem járj azokon az utakon, amelyeken az Úr maga is járt földi napjaiban.

Jézus követése sokba kerül, sőt mindenbe: az óember életébe. Ne tussold el a nehézségeket. Aki átsiklik rajtuk, nagy csalódásokat él majd át. Az Úr Jézus maga szólít

fel arra, hogy számítsuk ki a költségeket, mielőtt a nagy munkába belefogunk (Lk 14,28). Jézus követésének az útja nem sima, hanem göröngyös és teli van tövissel. Aki rálép, nemcsak régi, lomha, élvezethajhászó és szenvedélyes természetével kerül szembe, hanem környezetével is. Minden lehetséges kifogás és meggondolás felhangzik és szívünkben visszhangra is talál. Az ilyen ellenvetéseket a leghatározottabban el kell hallgattatnunk, mert alapjában véve a Sátán áll mögöttük és el akarja előlünk zárni az utat. Legyen jelszavunk: „Nem fordulok vissza!”

*

SZÉP MAI CSODA (Zsindelyné Tüdös Klára, Isten markában)

Ragyogott a szeme. Tavaly járt nálam először s akkor olyan volt az a szem, mint két vakablak. Az enyém olyan, mint a tejüveg s inkább csak árnyaikat látok emberek helyett. Nem tudom, milyen lámpás világít nekem, de az ilyesmit mégis meglátom mindjárt. Nem mondom, a szöveg is segített, olyannyira, hogy szinte kételkedtem: ugyanaz az asszony ül^e szemben velem, mint tavaly.

Akkor ömlött belőle a panasz, és méltán. Iszákos, munkakerülő férj, disszidált gyerek, beteg unoka, fájós hátgerinc, felelőtlen kollégák, szóval nem volt bál az élete. Pattanásig feszült idegek, kapkodó, nyugtalan kéziek, elfúló lélegzet és minduntalan potyogó könnyek. Akadozva, nehezen mondott egy-egy mondatot, amiből lassan összeállt előttem az a sötét, vigasztalan sors, amit sokszor „családi életnek” neveznek, összezárt, megkötözött emberek kínpadja.

Nem egyetlen család nyavalyája ez, hanem millióké, világszerte. Ettől sebes az élet ott is, ahol nem hullnak a bombák. Az én asszonyom ügyes, okos dolgozó nő a javából, magasabb képzettségű a férjénél, biztos, jó fizetéssel, öntudatos családfenntartó. Ahogy emelkedett a fizetése, úgy emelte egyre magasabbra az orrát, amitől természetesen lógott a társáé. Mikor az asszonyt, előléptették, a férje otthagya a munkáját, a pohár után nyúlt. Az asszony a gyerekeibe kapaszkodott, bálványozta őket s lehozta volna nekik az égről a csillagokat. Ez persze tetszett a bálványkáknak s az anyjuk pártjára állva, megvetették az egyre gyorsabban züllő apjukat. Ezen a síkos úton aztán apa és gyerekek olyan ádáz ellenségekké váltak, hogy nyilvánvalóvá vált a teljes csőd. A fiú megnősült, a lány disszidált, csakhogy a süllyedő hajóról meneküljenek. Az asszony idegösszeroppanással kórházba került, Csudálatos terelőút tud lenni sokszor a kórház annak, aki tudja, hogy az Isten fektette két vállra, mert beszélni akar vele. Az én

asszonyom tudta ezt, csak nem akarta akkor tudomásul venni. Kezébe vette ugyan egyszer-egyszer a Bibliát, de nem értette. Imádkozgatott néha, fáradtan, reménytelenül, szertefutó gondolatokkal, „megrestülve”. Hanem az Úr nem hagyja az övéit s utána küldte egy asszonybarátját, aki fújni kezdte benne a hamvadó parazsat s egyszer csak elcipelte hozzám.

Van az úgy, hogy valaki inaszakadtáig húz ki-falé egy kútba zuhant embert s érzi, hogy a káván kiemelni már nincs elég ereje. Jó, ha akkor segítségért kiált, s nem ejti vissza, így történt ez a mi esetünkben s a Gazdánk erejével nekem sikerült ezt az asszonyt átemelni a kritikus ponton.

Nehéz beszélgetés volt, olyan, amilyentől mindig szeretnék megszökni. Sajnálom a pácienseimet, akik foggal, körömmel ki akarják tépni magukat ügyetlenkedő, fájdalmat okozó kezemből. Sok jajba, könnybe került, amíg belátta ez az én vergődő betegeim, hogy kútbaesett életüknek az oka ő maga.

És itt történt a csoda!

Mert az, hogy egy derék, tisztességes, szorgalmas, ügyes, okos asszony kimondja magáról: „Az én gögöm, szeretetlen keménységem minden bajnak az oka” — az nem is kicsi, de nagy csoda. És a mi Atyánk olyan, hogy egy ilyen kis beismeréssel is beéri.

Az ember önként, teljesen magától bement egy elvonókúrára. Egy éve nem iszik. Jól dolgozik. Kibékültek vele a gyermekei s olyan boldogan és szépen élnek, hogy bámulja őket egész környezetük.

Hát mi ez, ha nem csoda?

*

ZAVARÓ ATYAFIAK

Gal. 2.

Pál apostol, amint mondja, „hiába futott volna”, ha a zsidókból lett keresztyének a más népekből megtért testvéreikre is ráerőltetik a körülmetélkedésnek a „szolgaságát”. Munkásságának minden eredménye odavész, ha hívei elvesztik azt a „szabadságot”, amelyet „az Evangélium igazsága” által nyertek. Mit jelent Krisztus, ha nem a lélek „szabadságát”?

Ezért „egy pillanatra sem adta meg magát” zsidóskodó ellenfeleinek, hanem teljes

erejével harcba szállt ellenük. Külön ezért elutazott Jeruzsálembe is, hogy ott az anyagyülekezet „tekintélyes” vezetőivel is tisztázza a kérdést. Ahogy nem sajnálta a fáradságot az Evangélium terjesztésében, úgy az elért eredmények megvédésében sem. Mert a legjobban elindult munka is kárbaveszhet még!

Nagy öröme lehetett az apostolnak, hogy azok, akiknek a véleménye a legtöbbet nyomott a latban, igazat adtak neki. Kitűnt, hogy a „belopódkodott atyafiak” mögött, akik az ő munkásságát zavarták, nem áll senki. Csak a maguk szakállára csinálták, amit csináltak. Sok bajt okoztak már az Evangélium ügyének ilyen magukat feltoló, senkitől megbízást nem nyert okvetetlenkedők!

Pál apostolnak az első tanítványok közül való „oszlopokkal” folytatott tárgyalásai során kivilágosodott, hogy az Evangéliumot többféle módon is lehet és kell szolgálni. Más utakon kell járnia a zsidók közt, és más utakon a pogányok közt működő apostoloknak. Istennek ügye nem szűkíthető le úgy, mintha hozzá volna kötve éppen csak egyfajta megjelenési formához! (7-8)

Ezért Pál és a többi apostolok útjai úgy válhattak el egymástól, hogy „bajtársi jobbukat nyújtották” búcsúzáskor. Tudták, hogy más-más „kegyelmi ajándék” birtokában, más munkamezőn és más módokon, de ugyanazt az Urat szolgálják. Nemcsak e kettő között lehet választani: vagy egyformaság vagy szeretetlen huza-vona és ellenségeskedés. Van harmadik lehetőség is! (9)

És megtalálták az apostolok a módját annak is, hogy munkájuk különbözőségei mellett hogyan bizonyítsák meg mégis szoros összetartozásukat. A szükségben levőknek nyújtott testvéri segítség áthidalhatott minden különbséget, amely egymástól elválaszthatta a keresztyének egyes csoportjait. Nem az egyformaságból, hanem abból látszik meg az egység, hogy közösek a bajaink és örömeink! (10)

Hogy az Evangéliumot nem emberektől tanulta el, hanem Isten kijelentéséből nyerte, annak bizonyosságául elmondja Pál apostol a Péterrel való antiokhiai összeütközésének esetét is. Akármilyen nagyra becsülte is Jézusnak ezt a régebbi tanítványát, mégis annyira független volt tőle, hogy adott esetben „ellene állani” is tudott. Nem is lehet senki emberfia feltétlen tekintély! (11)

Péter megérdemelte Pál apostol bírálatát és feddését Antiokhiában, mert „képmutatószkodott”. Másképpen viselte magát a pogány eredetű keresztyének között, amikor odaértek a zsidó törvényen csüngő testvérei, mint addig, amíg ezek nem láthatták. Szomorú jelenség az, amikor vezetésre hivatott emberek ahhoz igazodnak, hogy mit szólnak tetteikhez mások! (12-13)

Nyíltan szemére hányta Pál apostol Péternek azt az őszinteség nélkül való következetlenségét, hogy megváltozott magatartásával olyan szabályt hirdet a pogány eredetű keresztyének számára, amelyet az imént még maga sem követett. Mit is ér bármilyen nagy tekintély, ha valaki lerontja azt egyszer ilyen, másszor olyan magatartásának köpönyegforgató következetlenségével! (14)

Pál apostolnak Péterrel való vitájában felragyogott az Evangélium igazsága: „megigazulunk a Krisztusban való hitből”. Isten előtt úgy állhatunk meg, mint akiket ő elfogad, de nem azért, mert a „törvény cselekedeteivel” ezt mi megérdemeltük, hanem mert ezzel a kegyelemmel Ő megajándékozott minket Jézus Krisztus által. Hinni azt jelenti: ezt az ajándékot elfogadni!

Éppen a zsidóságból hitre jutottak, amilyen Péter is, Pál apostol is voltak, tudhatták legjobban, hogy más mód nincs az Istennel való békesség elnyerésére. A zsidóságban megpróbálhatták „a törvény cselekedeteiből való megigazulást” és rájöhettek, hogy így nem jutnak célhoz. Isten törvénye nagy ajándék, de csak annak, aki már Krisztus által kegyelmébe jutott! (15-16)

Aki ő általa elnyerte a kegyelem ingyen ajándékát, az aztán teljes igyekezetével rajta kell hogy legyen a bűntől való megtisztuláson. Mert Krisztus nem „a bűnnek szolgálja”. Nem azért biztosítja számunkra Isten kegyelmét, hogy ezzel felszabadítson a bűnre. Ez „elrontása” volna annak, amit Ő „felépíteni” akart: az Istennel való közösségünknek. A hit és a bűn ellentétek! (17-18)

Azt az evangéliumi alapigazságot, amelyért bárkivel kész harcba szállni, a maga személyes vallomásával is megerősíti az apostol.

Amíg a törvény megtartásával maga akarta rendezni Istennel való viszonyát, csak azt érte el, hogy bűnös volta egyre jobban ránehezedett. A törvény csak halálos ítéletére vált. „A törvény által meghalt . . .” Semmilyen reménysége nem lehetett Istennel való közösségre.

Amikor megértette Krisztus keresztyének a titkát, abból is kiolvasta ugyanezt a halálos ítéletet. Abból is csak azt kellett megértenie, hogy magában véve menthetetlen bűnös, aki nagy baján maga sohasem tudna segíteni. „Krisztussal együtt megfeszítettett” ő is.

De ezt a halálos ítéletét már boldogan vállalhatta, mert az ugyanakkor „az Isten kegyelmének” a kinyilatkoztatása is volt. Nem őrajta csattant ez az ítélet, hanem Krisztuson, aki „adta magát érte”, mert „szerette őt”. Ezért, ha „ő nem él” is már, mégis „él”, mert Krisztus élete az övé!

Ez legyen az egyedüli és elégséges bizodalom, mert hiszen különben „Krisztus ok nélkül halt meg” számomra!

Augusztus 29

Teljes felfrissülés

„Olyan lesz a lelkük, mint az öntözött kert...” (Jer 31,12).

Milyen kiváltság, ha a mennyei Gazda műveli lelkünk kertjét: nem sivár többé, hanem olyan lesz, mint az Úr kertje. Védve van a pusztaságtól, mert a kegyelem fala veszi körül, tanítással van beültetve, szeretet jár-kezel benne, mennyei fegyelem neveli palántáit, isteni erő őrzi és készíti elő az Úrnak való gyümölcstermésre.

Eső híján viszont a kert is kiszáradhat, ilyenkor növényei hervadoznak és majdnem elszáradnak. Ó lelkem, milyen hamar bekövetkezne ez nálad is, ha az Úr elhagyna! Keleten igen hamar elpusztul az a kert, amelyet nem öntöznek. Nemcsak nem fejlődnek, de egyáltalán nem is élhetnek benne növények. Ha viszont rendszeresen öntözik, mindenkit elbűvöl a szépsége. Bárcsak a Szent Szellem gondozná lelkünk kertjét, hogy minden része rendszeresen és bőségesen kapna vizet, és így minden egyes palántája felüdülhetne! Folyamatosan öntözne, hogy kertünk a hőség minden órájában újra és újra felüdülhessen. A Szent Szellem bölcsen öntöz, minden palánta pontosan csak annyit kap, amennyire szüksége van. A kertben a növények zöld színe árulja el, hol árad a víz. Mi is hamarosan megtanuljuk meglátni, hol munkálkodik Isten Szelleme valakinek az életében.

Ó Uram, öntözz meg ma engem is, és add, hogy gazdag termést hozzak a Te dicsőségedre! Krisztusért kérlek. Ámen.

*

Tehetetlen ember és szabadító Isten

**Lenyúlt a magasból, és fölvelt, a nagy vizekből kihúzott engem.
(Zsolt 18,17)**

Abban a faluban, ahol a szolgálatomat kezdtem, sok gólyafészek volt. Az egyikből egyszer kiesett egy fióka. Még nem tudott repülni, tehetetlenül vergődött a földön. Tehetetlenül köröztek fölötte az öregek, és tehetetlenül néztük mi is. Azt mondták a hozzáértők, hogy ha vissza is tudnánk tenni a fészekbe (de azt nem lehetett megközelíteni), akkor is kilöknék, mert megéreznek rajta az emberszagot, és azt nem bírják ezek a madarak. Akkor mi lesz vele? Elpusztul. Legfeljebb ezt lehet neki megkönnyíteni.

Beleborzongtam ebbe. Pedig ez történt velünk is. Mi is kiestünk onnan, ahol igazán emberré válhattunk volna. Bölcs urává a teremtett világnak, boldog gyermekévé a teremtő Istennek, és szerető testvéreivé egymásnak. Ezt hiúsítottuk meg, amikor kimondtuk: nem kell az Atya, majd mi egyedül. Azóta folyamatosan tönkretesszük a világot, önmagunkat, és egyre gyilkosabb eszközökkel fenyegetjük egymást. S mindezt nem tudjuk abbahagyni. Tehetetlenül vergődünk, és nincs, aki segítsen rajtunk.

A Biblia örömhíre az, hogy mégis van. Isten képes a fészekből kiesett embergyermeket oda visszaemelni. „Lenyúlt a magasból, és fölvetett...” Jézus Krisztus az Isten utánunk nyúló keze, akiben olyan mélyre szállt le, ahova estünk, egészen a Golgotáig, két rablógyilkos közé, sőt a halál, a pokol mélyére. Onnan emeli ki azokat, akik nyújtják a kezüket, „...hogyan aki hisz őbenne, el ne vesszen...” Ennyit tehetünk mi.

A „nagy vizek” az őskáoszt, a gonosz hatalmát, a biztos pusztulást jelentik. Amikor teljesen tehetetlenekké válunk, amikor összezsapnak fejük felett a hullámok, Istenhez akkor is kiálthatunk, s neki lehetséges az is, ami az embereknél lehetetlen. Legyen áldott érte!

*

Házasságunknak Istent kell szolgálnia!

„Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza!” (Mt 19,6/b)

Amikor a farizeusok megkísértik Jézust, hogy szabad-e a férfinak feleségét bármi okért elbocsátania, ezt feleli nekik: „elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté, úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza, a ki elbocsátja feleségét, hanemha paráznaság miatt, és mást vesz el, házasságtörő; és aki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő” (Mt 19,5-6.9). Ahol az egy testté lételem föl bomlik, nincs is többé házasság! Így a valóban Istentől szerzett házasság a tömeges elválások korában sem bomlik fel. Az a férfi vagy nő, aki az Örökkévalótól kérdi buzgó imádkozásban, kit

rendelt néki élettársául, jól tudja, hogy „csalárd a kedvesség, és hiábavaló a szépség; a mely asszony féli az Urat, az szerez dicséretet magának!” (Péld 31,30). A valóban Istentől rendelt házasságban élők boldogan mondják el magukról Józsuával együtt: „én és az én házam az Úrnak szolgálunk” (Józs 24,15/b).

Köszönöm, Uram, hogy a mi házasságunkat is Te rendelted. Áldunk Téged kegyelmedért, hogy Te adtál minket egymásnak. Köszönjük azt a csodálatos erőt, ami ebből a tudatból árad életünkbe. Könyörgök, hogy Szentlelked őrizze ezt továbbra is, hogy holtunkig megmaradhasson! Krisztusért könyörgünk! Ámen.

„Ó, maradj kegyelmeddel Mivelünk, Jézusunk, Hogy a bűnös világnak Tőriben ne jussunk.

Ó maradj szent igéddel Mivelünk, Megváltónk, E földi vándorlásban Te légy útmutatónk. (Énekeskönyv 200. é. I, 2. v.)

*

Jézus követésének komolysága

Aki pedig elveszti az ő életét értem, megtalálja. Máté 16,21

Az Isten iránti engedelmisség egyet jelent Jézus Krisztus követésével. Aki Őt követi, az Isten parancsai iránt való engedelmisségben jár. Jézus követése először csak természeti életünk, azaz önmagam átadásába kerül, azonban elkövetkezhet az üldözés ideje, amikor már testi életünkbe is kerülhet. Ki adhat erőt ehhez? - „Értem!” - mondja az Úr, az iránta való szeretet ad erőt az önmegtagadáshoz De ez csak akkor lehetséges, ha már szívünkbe fogadtuk az Úr Jézust, lelkünk legnagyobb jótevőjét. Ha Ő minden lett számodra, ak kor te is mindent oda tudsz adni érte. A szeretetnek semmi sem nehéz. A beteg gyermeke mellett felőrlődő édesanya nem panaszkodik, természetes neki, hogy gyermekéért mindennől lemond.

Ha a Megváltó megnyerte a szívedet, akkor semmi sem lesz túl nehéz és túl sok. Sőt, dicsőségesnek látod, ha érte kigúnyolnak és megvetnek. Lesznek majd idők, amikor úgy érezzük, hogy az önmegtagadás útját már alig tudjuk elviselni. Elfáradunk, a terhek túl nagyok, az áldozatok túl nehezek. De ez csak annak a jele, hogy tekintetünket levettük Megváltónk nagy kegyelméről és szeretetéről, amit halálával bizonyított meg. Ilyenkor ismételten emlékezzünk arra, hogy Ő a legnehezebbet, a kereszthalált vállalta értünk, s akkor szégyenkezünk majd, hogy keservesnek találtuk az Ő követését.

Ne felejtsük el, mi csak nyomorult, önző és múlandó földi életűn két veszítjük el, helyette új, magasabb rendű életet kapunk. Az önmegtágadás minden szakasza egy lépéssel beljebb visz ebbe az életbe. Minden lemondás meggazdagít. Most kezdődik csak az élet, amióta annak élünk, aki értünk meghalt és feltámadott. Milyen üres és szomorú is az önző élet! A Megváltó örömet ajándékoz övéinek a lemondások útján: a szégyent dicsőséggé, a veszteséget nyereséggé változtatja. „Kényszer alatt éltem és szerettem, amíg tenélküled éltem!” - mondja egyik költőnk. Ha a Megváltóért élünk, szabadok vagyunk. A szeretet nem ismer kényszert. Aki egyszer megízlelte ezt az életet, nem vágyik vissza a bűnös testi gyönyörökbe (IPt 4, 3). Valóban elég volt azokból, még ha csak néhány év volt is az. - Amit itt Jézus követésében elveszítünk, azt egykor sokszorosan visszakapjuk, amikor az Úr Jézus az övéit átviszi a megaláztatásból a dicsőségbe, a szenvedésből a menny örömébe.

*

Sion dicsősége

48. zsoltár

Nagy az Istennek dicsősége a teremtett világnak minden megnyilatkozásában. Bármerre nézünk, méltán szemlélhetjük a mindenható Teremtő csodálatos voltát. Isten dicsőségének a teljessége azonban a Sionban teljesedik ki. A Sión a megváltottak gyülekezete, az Ő vérében megmosott és megtisztított gyermekeinek a serege, az Ő láthatatlan anyaszentegyháza. Azoknak a sokasága, akik sokféle népből gyűltek össze, hogy majd ott álljanak az Isten királyi széke előtt és zengjék az Ő dicsőségét. Micsoda dicsőség lesz az, amikor eljön, hogy uralkodjék és megdicsőíttessék az Ő szentjeiben, akik benne hisznek! Csodálatos lesz, hogy azok, akik a föld utolsó szemete, a világ megvetettjei, nyomorultjai voltak, azok most az Ő szeretete által megtisztulva jönnek elő, felruházva a Lélek drága ajándékaival! Ebben a jelenvaló világban is a Sionban dicsőül meg igazán az Úr. A népek, a nemzetek sokaságával szemben leginkább csak haragját mutatja meg, de a Sionnal szemben megmutatkozik az Ő gyöngédsége, oltalmazó szeretete, megváltó hűsége és gondviselő hatalma.

Szépen emelkedik a Sión hegye, az egész föld öröme. Szépen emelkedik, mert a próféták és apostolok alapkövére épült, a szegletkő pedig maga Jézus Krisztus, így épül fel lelki házzá, Isten dicsőségére. Isten a mélyből bányássza ki a köveket. „Mint titkos bánya mélyében, formálja terveit” - ahogy az énekünk mondja, és mindig új lelkek épülnek be a Sionba. „Az egész föld öröme” - olvassuk a zsoltárban. Mi öröme és vígassága lehetne

ennek a világnak? A világi országok, építmények, sors- és életközösségek előbb-utóbb mind romlásba vagy botrányba fulladnak, ezért igazi örömet, vigasztalást és megnyugvást nem tudnak nyújtani az embernek. És csak átmenetiek, időlegesek mind, magukon hordva a múlandóság és a romlás bélyegeit. Ezzel szemben Sión a múlhatatlanság, az örökös öröm, az állandó megújulás, a folytonos épülés és beteljesülés jeleit hordozza magán. Nemhiába mondja az apostol, hogy: „A teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.” A föld öröme Sión. Majd, amikor Krisztus anyaszentegyháza lesz úrrá ebben a világban, amikor a Vőlegény a homlokára teszi a koronát, akkor teljesedik be ennek a földnek az öröme.

Naggyá, csodálatossá és rettenetessé az teszi Siont, hogy Isten lakik az ő palotáiban. Nem a papi méltóságok, a csodálatos körmenetek, a szellemi tudás, a teológiai képzettség, a hatalom és erő teszik Siont rettenetessé és hatalmassá, hanem az rettenteti meg az ellenségeit, hogy Isten lakik benne. Hányszor támadtak ellene a királyok? Hányszor hangzott el, hogy miután a földi hatalmasságokkal végeztek, most már a mennyeivel is végezni akarnak? Sión földi erősségeit számtalanszor próbálták összetörni, megsemmisíteni, eltörölni. De a királyok tovatűntek, az erőszakosok porba hulltak úgy, hogy még az árnyékuk sem lelhető fel többé a földön, legfeljebb csak a történelem elsárgult lapjain, mint elrettentő példák az utókor számára. A királyok nincsenek sehol, Sión pedig mozdíthatatlanul, erősen áll. Összeültek ellene, de mikor meglátták, megriadtak, rémület fogta el őket. Ahogy a váratlanul feltámadó szél összezúzta Tarsis hajóit, úgy zúzta össze őket Isten haragja és mindent elsöprő lehelete. „Örökre megerősítette azt az Isten”, olvassuk a kilencedik versben. Isten országa mozdíthatatlan és örök alapokkal bíró város. Csodálatos és erős, miközben országok dőlnek össze, és birodalmak válnak romhalmazzá. A nagyreményű óriások rendszerint a porba hányadának. Újra meg újra látjuk a földön, hogy Isten uralkodik az emberek birodalmán, és akinek akarja, annak adja a hatalmat. Az emberek közül a kicsit és az elesettet felemeli. Az ország és a hatalom pedig a magasságos egek szentjeié. Örökre megerősítette azt az Isten. Nem emberi szervezet tartja össze, mert az könnyen az erősebb szervezetek martalékává válna, hanem ereje az Úrban van, az Ő hatalmában és szeretetében. Ennek a csodálatos templomnak, ennek a lelki háznak csak kegyelemből válhat lakójává az ember. Csak az marad meg benne, aki a templom belsejében Isten kegyelméről elmélkedik. Aki azt képzei, hogy a maga képességei, igazsága vagy bölcsessége révén jutott el oda, az előbb-utóbb kihull a rostán. A templomnak lakója csak az marad, aki végig, az örökkévalóságig zengi az Isten kegyelmét. Sión szorongatóit Isten igaz ítélettel ítéli meg. Sokszor kerül szorongatott helyzetbe, sokszor úgy látszik, hogy már-már eltöröltetik, Isten azonban újra kinyújtja az Ő kezét, igazsággal teljes jobbjára ér a föld határáig. Ilyenkor „örül Sión hegye, ujjonganak Júda leányai” az Ő ítéleteiért. Amilyen megrendítő és összetörő erejű ez az ítélet az Ő ellenségei számára, olyan éltető és megtartó Sión számára. Vedd számba Sión erősségeit! Sok csodája, sok szépsége van a palotáinak. Aki Sión lakója, annak meg kell ismerkednie

a „sáncaival”, azaz Isten országának az erősségeivel. A sötétség lelkei ugyanis újabb és újabb ostromot indítanak Sión lakói ellen. Foglyul akarják ejteni, el akarják pusztítani, kétségbe akarják ejteni őket. Mennyi szorongástól, mennyi felesleges aggodalomtól és nyugtalanságtól mentheti meg magát az, aki ismeri Sión erősségeit! Ezek az erősségek, ahogy a szépségek is, Isten Igéjében vannak megírva. Micsoda sánc és erősség például ez az Ige: „A ki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem.” Vagy a másik: „Van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” Vagy a harmadik: „A mely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által.” Jól nézd meg a sáncait, ismerd meg az erősségeit, hogy alkalomadtán ezekbe a sánckba rejtőzhess el az ellenség támadása elől! De járd be a palotáit is, a pompás szépségű épületeket, Istennek gazdag ígéreteit! Micsoda szépség, amit a mennyei Jeruzsálemről találunk, az ezeréves birodalomról! Micsoda gyönyörű, illatos kertek, hűs rétek! Mennyi ígéret van Isten szeretetéről, vigasztalásáról! Mikor ennek a világnak a nyomorúságos arculatát nézve és a saját bűneidtől megrettenve, megkeseredve élsz, járd be a Sión palotáit, hadd töltse be a szívedet örökös örömmel! Hadd szűnjön meg a fájdalom és a sóhaj! Nézd meg a sáncait, járd be a palotáit, hogy elmondhasd a jövő nemzedéknek: „Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindörökké, Ő vezet minket mindhalálig!” Isten iránti bizalmad, a hozzá való ragaszkodásod és hűséged úgy válik erősebbé, ha ismered sáncait és palotáit. Akkor felismered te is, hogy: „Ő vezet minket mindhalálig!” És ez igaz: átvezet a halál árnyékának völgyén, hogy beváltsa ígéretét, és elvigyen a mennyei Sionba. Amikor majd ezt a szót halljuk: „Íme az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velők, az ő Istenök.” És alászáll a szent város, az új Jeruzsálem, Istentől elkészítve, „mint egy férje számára felékesített menyasszony”. Legyen dicsőség, tisztesség és magasztalás az Istennek Sionban!

Augusztus 30

Vigasztalás, biztonság, megelégedettség

„Nem ilyen-e házam az Isten előtt? Hisz örök szövetséget szerzett velem, benne elrendezett és biztosított mindent. Minden javam, minden örömem belőle sarjad” (2Sám 23,5).

Ez az Ige nem egy ígéret csupán, hanem ígéretek gyűjteménye - egész doboz tele drágagyönggyel. Isten velünk kötött szövetsége pedig a kincstár, amely mindezeket a drágaságokat tartalmazza.

Dávid utolsó szavai ezek, de legyenek ma az enyémeink. Először is a sóhaj: a dolgok nem

úgy mennek nálam és az enyéimnél, ahogyan szeretném; próbák, gondok és bűnök gyötörnek, mindezekről kemény a párnám.

Azután a vigasztalás: „örök szövetséget szerzett velem”. Isten elkötelezte magát mellettem, és Krisztus vérével megpecsételte a szövetséget. El vagyok kötelezve Istennek, mert Ő elkötelezte magát nekem.

Ez nagy biztonságot ad, mert Isten szövetsége örök, bölcsen eltervezett és megcáfolhatatlan. Nem kell attól félnem, hogy az idő múlásával Isten szövetségének valamely pontja feledésbe merül, a dolgok természetsszerű bizonytalansága következtében. Ez a szövetség sziklaszilárd, erre építhetek mind életemben, mind halálomban.

Végül megelégedett leszek: nem kell más az üdvösséghez és a boldogsághoz. Istené vagyok és ez a legfőbb örömöm.

Én lelkem, fordulj ezen a mai napon is Krisztushoz, akiben kegyelmes Istenünk új szövetséget kötött veled. Fogadd be Krisztust, hogy Ő legyen a mindened!

*

A szabadulás képeskönyve

**Megmentett engem erős ellenségemtől... az Úr az én támaszom.
(Zsolt 18,18-19)**

A18. zsoltár olyan, mint egy képeskönyv. Dávid erőteljes képekkel írja le, mit élt át Isten szabadítása előtt és után. A szabadítás előtt:

a. „Körülvettek a halál kötelei... A sír kötelei fonódtak rám...” Akit körbetekerve kikötöttek egy fához, az nem tudott magán segíteni, ott pusztult el a tűző napon, így kötöz meg minket sokféle téveszme, vágy, szokás, félelem, szenvedély. Igaz az ének: „Ha nem jön segítség, elpusztulok.”

b. Egyet tehet az ember: „Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam, segítségért kiáltottam Istenemhez.” De vajon hallja-e? S majd éppen egy ilyen megkötözött emberrel fog foglalkozni? „Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom fülébe jutott.” Ezzel a reménységgel kiáltunk hozzá mindig!

c. Akkor nagy dolgok történnek: megrendül a föld, megzendül az ég, megjelenik

Isten, a kötelékek lehullanak, s az ember átéli: Szabad vagyok, szabad!
S mi következik utána?

a.fény sugarat ad nekem Istenem a sötétségben." Világosság támad, ami leleplez, eligazít, utat mutat, „felragyog néked a Krisztus".

b. Biztonságérzet támad az ember szívében. Az Úr „pajzsa mindazoknak, akik hozzá menekülnek". A pajzs megvéd a támadásoktól - ha szorosan ott maradunk mögötte. A halálát is túléli az, aki az Úrhoz ragaszkodik.

c. „Biztossá teszed lépteimet, és nem inognak bokáim." Nemcsak kiemel a pusztulásból, nemcsak ráállít az élet útjára, hanem végig is kísér azon, erősít, bátorít, hűsége végtelen.

Melyik kép illik rám? Melyik tapasztalat ismerős már nekem?

*

Eljegyzés, esküvő

„Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemeink előtt... " (Zsolt 118,23)

Milyen boldogság, mikor egy férfi és egy nő előtt nyilvánvalóvá válik, hogy az Úr volt az, Aki életük útjait csodálatosan együvé vezérelte és O oltotta szívükbe azt az érzést, hogy bár eddig külön járták életük útját, a jövőben együtt járják azt. Amikor megvallják ezt egymásnak és elhatározásukat szüleik is magukévá teszik, eljegyzik egymást. Majd Isten házában örök hűséget esküsznek egymásnak. Ezen a napon, amelyet az Úr rendelt, teljesedik be rajtuk az írás szava: „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté" (IMóz 2,24). Vajha így jönne létre, vajha így élne mindenki lelkében házastársi esküje! De sokkal több boldog házasság lenne akkor a mi békétlenségtől égő világunkban!...

Köszönöm, jóságos mennyei Atyám, hogy előttünk, gyarló gyermekeid előtt nyilvánvalóvá lett: nem mi kerestük egymást, hanem Te vezérelted együvé életünk útját. Te tudtad, mikor kell meglátnunk egymást, hogy nyomban világossá váljék előttünk: a Te akaratod rendelte ezt így és Te világolsz előttünk, hogy hűségben teljék életünk. Legyen áldott ezért háromszor szent neved! Ámen.

„Ó maradj oltalmaddal Mivelünk, hű pajzsunk,
Hogy e világ diadalt Ne vehessen rajtunk.

Ó maradj hűségeddel Mivelünk, szent Isten, Adj
erőt, hogy megálljunk Mindvégig a hitben."
(Énekeskönyv 200. é. 5, 6. v.)

*

Az önmegtagadás útja

Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát. Máté 16,24

Jézus követése önmegtagadó életet jelent. Nem más ez, minthogy nem akarunk többé tudni magunkról. Péter azt mondta, amikor Mesterét megtagadta: „Nem ismerem ezt az embert.” Nagy dolog, ha saját magunk szemében idegenné leszünk. Természete szerint mindenki magát tekinti legközelebbinek, gyengéden bánik magával és szinte szerelmes önmagába. Aki Jézus tanítványa akar lenni, mindenekelőtt le kell mondjon azokról a hajlamairól és kívánságairól, amelyek elvetendőek te bűnösök. De még az önmagukban véve jogosnak látszó kívánságokat és elvárásainkat is halálba kell adnunk, amint világossá lesz, hogy a Mester nem érthet ezekkel egyet és nem teljesítheti az ilyen reménységeinket. Sőt vannak olyan dolgok, amelyek hasznosak és szükségesek, mégis el kell tőlük szakadnunk, ha úgy érezzük, hogy megkötöznek. „Minden szabad nekem, de ne ejtsen foglyul semmi” - mondja Pál apostol. Még ha olyan értékes és nélkülözhetetlen is, mint a szemünk, a kezünk vagy a lábunk, el kell szakadnunk tőlük, ha ezek feltartóztatnak az örök cél felé vezető úton.

Az önmegtagadás útja a meghalás útja, a gyalázat útja. Fel kell vennünk a keresztet, a gonosztevőknek e szégyenfáját. Ez jelzi mindazt a szégyent, ami Jézusért a követőire hárul. Az Úr Jézus elment a legvégsőig, a gonosztevő gyalázatos haláláig. - Akik a 'kereszt' szó alatt általában a mindenkit érő szenvedést vagy nyomorúságot értik, félreértik azt. A bibliai szóhasználat szerint a kereszt kizárólag az a szenvedés, ami Jézusért ér bennünket. Jézus szerint szenvednünk kell. „Az Emberfiának sokat kell szenvednie” - mondta a Mester, és ez a tanítványaira is vonatkozik. „Sok nyomorúságon át kell nekünk az Isten országába bemennünk.”

A tanítvány Jézus nevéért megvetésnek teszi ki magát, kiközösítik, kigúnyolják - s már ezt sem tudják sokan elhordozni. Jézus nem azt akarja, hogy beletörődjünk a szenvedés útjába, mint valami elkerülhetetlenbe, hanem azt várja, hogy követői magukra vegyék a keresztet, készségesen meghajolva alatta. A terhek súlya különböző, mindenki a neki szánt mérték szerint kapja. Minél közelebb vagyunk Mesterünkhöz, minél nyíltabban valljuk meg Őt, annál inkább nő a kereszt terhe.

*

Nem jó úgy, ahogy van...

A Seregek Urának szava szól. Ezt mondja a Seregek Ura: Félttem a Siont, nagyon félttem. Nagy haragra indultam, annyirafélttem őt! Ezt mondja az Úr: Visszatérek a Sionra, és Jeruzsálemben fogok lakni. Akkor Jeruzsálemet igaz városnak nevezik, a Seregek Urának hegyét pedig szent hegynek. Ezt mondja a Seregek Ura: Fognak még öregemberek és öregasszonyok üldögelni Jeruzsálem terein, és mindegyiknek bot lesz a kezében, mert magas kort érnek meg. A város terei megtelnek fiúkkal és leányokkal, akik vígan játszadoznak a tereken. Ezt mondja a Seregek Ura: Bár lehetetlennek tűnik a megmaradt nép számára, hogy ez így lesz abban az időben, az én számomra nem lehetetlen - így szól a Seregek Ura. (Zakariás 8,1-6)

Figyelemre méltó, hogy ebben a hat versben, hétszer fordul elő: így szól az Úr, így szól a Seregek Ura. Isten szavának rendkívüli hangsúlya van azok számára, akik magukat, sorsukat az Úrhoz, a Seregek Urához kötötték. Akik reá néznek, és benne találják meg életük értelmét. Zakariás létfontosságot tulajdonít ennek a szónak. Isten szava Ige, teremtő Ige, és aki ezt tolmácsolja, döntő szerepet játszik, ha hallják, ha nem hallják. A Biblia eligazító jó szó minden nemzedék számára, megvilágosítja előttünk Isten akaratát, jótetszését. Aki erre figyel, Isten gondolataira figyel. Isten szavára nem lehet csak odafigyelni, mert abban a világosság van, Isten szavát követni kell, azzal egyé kell lennie az embernek. Aki nem figyel a szavára, és nem követi őt, azt átadja a kábultság lelkének, bezárja szemüket, a prófétákat, befödi fejüket, a látnokokat(Ézs29,10).

Isten szavának engedelmeskedve változás következik be népe életében. Isten szava nem azt kívánja, amit mi kívánunk, nem azt az utat jelöli meg, amerre mi szeretnénk menni. „Hagyja el utat a bűnös, gondolatait az álnok ember" (Ézs 55,7)! Volt valamikor egy közkedvelt ének. Hangzott utcákon, rádióban, Tv-ben, mindenütt, mindenfelé. A lényege az volt: „Nekem jó, ahogy van." Arra találták ki ezt a mondatot, hogy elaltassanak minden gondolkodást, félretétessenek minden ellenérvet. Hogy megkövéítsék a nép szívét, bezárják szemeit, füleit bedugják (Ézs 6,10). Hazugsággal altatták a világot: legyen neki jó minden, ahogy van. Ez a hazugság olyan általános volt, mindenre és mindenkire kiterjedő és félelmesen vak. Talán Zakariás korában ezt énekelték volna, ha ismerték volna.

Nos, Zakariás éppen Isten sokszoros szavával hangsúlyozza: Neki nem jó úgy, ahogy van!

Ő azt akarja, hogy népe megváltozzék, megtérjen, új életet kezdjen, új gondolatokat kövessen! Elhagyja a gonosz az ő útját, és kövesse az Urat. Isten félti Siont, és éppen attól félti, abban félti, hogy nem változik meg, hogy nem hajlik oda Isten gondolataihoz, hogy megmarad a maga gondolataiban! Isten arra vágyik, hogy maradék népe megváltozzék, elhagyja panaszkodó magatartását, abbahagyja keze tördelését, újhoz kapjon kedvet, elnyerje megbátorodását, és merje Istene gondolatait követni!

Aki hisz, nem dobja el bizodalmát, aki hisz, az nem hátrál meg, az életét meri hitben élni, Isten gondolataihoz igazodni (Zsid 10,35k)! Mik Isten gondolatai? Ő vissza kíván térni Jeruzsálemhez, ott akar lakni. Úgy tekint Jeruzsálemre, mint igaz városra, Sionra, mint szent hegyre. Ő már látja, hogy öregemberek és öregasszonyok üldögélnek Jeruzsálem terein. Bottal járnak majd, mert magas kort érnek meg. Isten látja Jeruzsálemet, ahol a terek fiúkkal és leányokkal telnek meg, és ott játszanak. Akik dicsérni fogják az Urat körtáncsal, dicsérik hatalma mennyboltozatán, kürtzengéssel, hárfán és citerán fognak játszani, dobbal és táncsal, hegedűvel és fuvolával, hangos cimbalommal magasztalják önfeledten az Úr dicsőségét (Zsolt 150). Ezt mondja a Seregek Ura, így lesz ez, bármilyen lehetetlennek tűnik is ma és most! Mert az örökkévaló Isten úton van, és amerre jár, mindenütt épülés, derű, reménység jár a nyomában. Jegyezzék meg jól - így szól a Seregek Ura!

Istennek lehetne oka panaszra, neki kellene pirulnia népéért és lám, ő jön, hogy vigasztalja népét! Istennek nem jó, ahogy van. Nem jó az, hogy Jeruzsálem csupa rom, hogy nincsenek ott utcák, terek, jól elrendezett házsorok, hogy dudva, csalán borít el mindent. Nem jó úgy, ahogy van. Isten ragaszkodik a tervéhez. A terv ez: Jeruzsálem szépen épült és jól egybeszerkesztett város legyen. Örvendezés tölti el az embereket, mikor kimondják: Menjünk el az Úr házába! Mert Jeruzsálem a békevárosa lesz, nemcsak a nevében, hanem a benne élők szívében is (Zsolt 122)!

Isten népének szent joga, hogy higgyen a változásban, a jelen kietlenségének láttán ne riadjon vissza, hanem bátor lélekkel építse azt, ami Istene számára szent! És amihez Jeruzsálemnek is alkalmazkodnia kell, mert Isten látásokat lát, mert Isten reménységet épít, úton van, hogy minden a tervei, szent tetszése szerint változzék meg. Aki így mer gondolkodni, az a jövő embere! Az a változások, az összeszedettség embere. Nem busong a lemondás módján, hanem épít, mint Isten szerelmese, akinek álmában is ad az Úr eleget (Zsolt 127,2)!

A változás nem kötelező, de az jár jól, aki Isten gondolatai irányába fordul, és arra halad! Pál elsorolja, hogy mennyi minden tarthatná őt az útján vissza. Nem tűri, hogy bárki is leigázza őt, megfossa terveitől, Isten útjának követésétől. Van ilyen törekvés: több fáradság, több vereség, több börtön, gyakorta való halálos veszedelem által. Fel akarják őt tartóztatni, hiszen a zsidóktól ötször kapott negyvenet egy híján. Háromszor

megostorozták, egyszer megkövezték, hajótörést szenvedett, éjt-napot ott töltött a mélységben... (2Kor II,20k). Meg lehetett őt állítani? Nem! Mert őt Isten Lelke szállta meg, ő Isten terveinek végrehajtásával volt megbízva, őt az életadó és feltámadt Jézus hordozta (Gál 1,15-16). Célegyenest igyekezett Krisztus elhívása jutalmára (Fil 3,14).

Tehát: Nem jó úgy, ahogy van! Az élet mozgásban van. Isten kínálata, hogy áldott az, aki az előre vivő útra tette rá a lábát! Az él, aki változni akar, és nem tett le arról, hogy ez lehetséges! Szabó Lőrinc írta a tavaszról: „Nyitni kék...! Lüktet a dal, szívnek, tavasznak nyitni kék..., fog az én szívem is nyitni még!” Istennek az lehet a munkatársa, akiben ott él a meggyőződés: fog az én szívem is nyitni még! Élő darabja vagyok az Isten által adott életnek! Jeruzsálem és a népe felől Isten terveket szőtt. Ki-ki bízhat abban, hogy Isten felőle jó tervet készített az örökkévalóságban. Tehát, ami még nem Isten szerint való, abba semmiképpen nem szabad belenyugodni.

Pál szerint három maradandó dolog van: hit, remény és szeretet (IKor 13,13). Ezek nincsenek hozzákötve a múlandósághoz. Akit Isten a maradandókkal ajándékoz meg, ehhez tarthatja magát! A gyűlölet, reménytelenség, hazugság a múlandókhoz tartoznak. Jogom van tudni, mint Isten gyermekének, hogy nem a láthatók, a ma erői a maradandók. A láthatók ideig valók, és a láthatatlanok örökkévalók (2Kor 4,18)! Ez a három dolog harmóniában van. Aki szeret, az hisz és remél is! Mikor egy édesanya mindennapi életéhez hozzátartozik ötven pelenka naponkénti mosása, a bútorok lemosása, az ágyhuzatok, fehérneműk rendbentartása, akkor az édesanya a hit, remény és szeretet következtében harcban van, azokért harcol, akiket szeret.

Egy példában is igazolást nyer ez a gondolat. Nightingale Florence ez. Előkelő családból való, s már gyermekkorában elhatározza, hogy ápolónő lesz. Döntése nagy felháborodást vált ki, ki-kilátogat a kórházakba. Szülei Karlsbadi nyaralása alatt leteszi az ápolónői vizsgát. A krími háború idején az a hír érkezett, hogy sokan halnak meg a sebesült katonák közül ápolás nélkül. Akkor 30 társat toboroz, és jelentkezik segíteni. Sokféle ellenállást kell legyőznie, de végül is megjelenik Skutariban a 30 ápolónő, és fél éves ott-tartózkodásuk alatt 2%-ra esik vissza a halálesetek száma. Florence sötétedés után fogta lámpáscskáját, és összegyűjtötte azokat, akik a harcmezőn sóhajtoztak. Napja huszon-négy órájából húszat töltött ébren. Ő tudta, mit jelent a harctéren elesetten egy korty vízért könnyörögni. Leesik a lábáról, fél évig ápolásra szorul, de gyógyulása után sem hajlandó hazatérni. Ott marad, míg az utolsó betegek is elhagyják a kórházat. Ő is Istenre figyelt és arra, hogy nem jó, ha a dolgok úgy maradnak, ahogy éppen vannak.

Alapvető, életmeghatározó magatartás ez, ha valakinek nem jó úgy, ahogy van! Merjünk Isten döntéseire ragaszkodni, útját követni, hogy részünk lehessen abban, ami maradandó, ami előremutat, amit Istenünk tervez.

Augusztus 31.

Isteni, örök, változhatatlan örömhír

„De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek" (IPt 1,25).

Minden emberi tanítás, sőt minden ember elmúlik, mint a fű a mezőn. Ez az Ige azonban arról biztosít minket, hogy az Úr Igéje egészen más, mert az mindörökké megmarad.

Az evangélium isteni kijelentés, mert ugyan, milyen más beszéd marad meg örökké azon kívül, amit az örökkévaló Isten szólt?

Az evangélium Isten örökké élő kijelentése, amely az élettől most is éppoly teljes, mint a régmúlt időkben volt, ma is pontosan olyan erővel tud meggyőzni és megtéríteni, megújítani és megvigasztalni, megtartani és megszentelni, mint egykor, csodálatos kinyilatkoztatása első idejében.

Az evangélium Isten változhatatlan kijelentése, amely nem hervad el máról holnapra, mint a fű, mert az mindig a változhatatlan, örök Isten igazsága marad. Az emberi vélekedések megváltoznak, az Isten által hirdetett igazság azonban éppoly kevéssé változik, mint az azt kijelentő Isten.

Az evangélium örömhír Istentől, Isten szava, amelyre mindenestől ráhagyatkozhatunk. „Beszéde megmarad örökké”, tehát életünkben, halálunkban, az ítéletben és az örökkévalóságban. Dicsőség Istennek Krisztus által ezért az örök érvényű vigasztalásért. Legyen Isten Igéje a legfőbb táplálékod ma és életed minden napján.

*

Házastársi szeretet és hűség

Ahova te mégy, oda megyek, és a hol te megszállsz, ott szállók meg; néped az én népem... (Ruth 1,16-17)

Amikor Naómi férje és két fia Moáb mezején meghal, az özvegy elhatározza, hogy visszatér Júda földjére. Fölszólítja két moabita menyét, térjenek vissza ők is hazájukba. Egyik menyé vissza is tér, de a másik, Ruth ezt mondja néki: „Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert a hova te mégy, oda megyek, és a hol te megszállsz, ott szállók meg; néped az én népem, és Istened az én Istenem. A hol te meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is. Úgy tegyen velem az Úr akármit, hogy csak a halál választ el engem tőled" (Ruth 1,16-17). Így lett a moabita Ruth a szeretet és hűség meghatározó megtestesítője, így lett hűségével és szeretetével mintakép

minden házastárs számára. A szeretet és hűség: ez a két legfontosabb követelmény, amit Isten a házastársaktól kíván. Azt a szeretetet, amely „mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr” és „soha el nem fogy” (IKor 13,7-8). Ezt a szeretetet és hűséget nagyban növelik a házastársak közös áhítatai és naponként közösen elmondott imádságai.

Köszönöm, Uram, hogy szent igédnek naponként való együttes olvasása és közös imádságaink is növelik szeretetünket, hűségünket egymás iránt. Add, Uram, hogy ezt napról-napra megtegyük; nagyobb elfoglaltságunk idején se mulasszuk el! Reggelenként kérdezzük meg Tőled, tüzöl-e elénk valami különleges feladatot és esténként tudjunk beszámolni arról, miként teljesítettük azt. Áldd meg szent jelenlétedben való egységünket! Ámen.

„Az igaz istenfélőknek Megjeleníti titkait, És az ő benne hívőknek megmutatja kötését. Istenhez szemeimet Felemelem szüntelenül, Ő megőriz engemet, Lábam kivonssza a tőrbül.” (Énekeskönyv 25. é. 7. v.)

*

SZEREZZ ÉRTELMET

(24) „Bizony kezünkbe adta az Úr azt az egész földet, máris resztjét tőlünk annak a földnek minden lakója.” (Józsué 2)

Józsué kémeket küld az ígéret Földjére, hogy Isten előkészítő munkájának jelét láthassa. Ráháb, mint Isten eszköze megmenti a kémeket és hitvallást tesz: „bizony a ti Istenetek, az Úr az Isten... Tudom, hogy az Úr nektek fogja adni ezt a földet” (8). Józsué jelet kapott az Úrtól, hogy övék lesz a megígért föld. A legnagyobb jel a mi Urunk Jézus Krisztus, aki újjászültő kegyelme által arra indít bennünket, hogy a kezünkbe adott földön az Ő áldásává legyünk mások számára. Mindent, amit a kezünkbe kapunk, Tőle kapjuk, és a másik emberért való tevékeny szeretetre kapjuk. Jaj nekünk, ha ezt elfelejtve, reszketnek tőlünk (24), mert visszaélünk azzal, amit sáfárságra kaptunk.

*

Az ember nyomorúságáról.

2. ÚRNAPJA.

3. Honnan ismered meg a te nyomorúságodat?

Az Isten törvényéből.

Róm. 3, 20; 7, 7; Gal. 3, 10; 1. Ján. 3, 4.

4. Mit kíván tőlünk az Isten törvénye?

Megtanít minket erre Krisztus, röviden Máté evangélioma 22. részének 37. és következő verseiben, eképpen: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes telkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolatban benne van az egész törvény és a próféták írása.

5. Móz. 6, 5.; 3. Móz. 19, 18. Márk 12, 30.
Lukács 10, 27.

5. Megtarthatod-e mindezt tökéletesen?

Nem, mert természet szerint hajlandó vagyok Isten és felebarátom gyűlölésére.

1. Móz. 6, 5; 8, 21. Rom. 7, 22. 23.

Jak 1,22-25 Lk 5,1-11.

Adjunk igazat Jakab apostolnak, „az Igének pedig megtartói legyetek, ne csak hallgatói”. (Jak 1,22) És mennyire igaz tovább is: „mert ha valaki csak hallgatója az Igének és nem megtartója, az olyan, mikor valaki tükörben megnézi az ábrázatát. Megnézte magát, aztán ment tovább, azonnal elfelejtette, hogy milyen is volt!” Az Ige, Isten szava, felülről jövő szó, áll, mint a szikla. Ha megfogadjuk, betartjuk olyan hatalom és erő, ami minket is megtart. Mint mindennek, ami felülről, Istentől jön, nem jó dolog ellene állani.

És rögtön állapítsuk meg, hogy nem tartjuk be a teremtett isteni rendet. Mit nevezünk valójában bűnnek? Azt, hogy nem tartjuk be! Mindig kitalálunk valamit, amivel igazolni kívánjuk magunkat. Gondoljuk meg: mit is kíván tőlünk Isten? Jézus ezt a kettős törvényben, Igében fejezi ki: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és minden erődből! És szeresd felebarátodat, mint magadat!” (Mt 22,37-40).

És mi a tény? Az, hogy mi sem tökéletesen, sem tökéletlenül nem tartjuk meg ezeket a parancsolatokat. Sőt nagy a hajlandóságunk arra, hogy Istent is és embertársainkat is gyűlöljük. Egyszerűen szólva: ez a bűn és ebben minden ember elmarasztható! Akkor pedig az ítélet, a pokol állapotában van! A bűn az, ami miatt Isten kirekesztette Ádámot és Évát az Édenből (I Móz 3,23-24). Jeremiás fogalmazásában: mind az Úrtól, mind embertársaitól eltávozott megromlott szívével az ember. Ez a bűn lényege. Erről beszélnek a bűnt megjelölő héber szavak is. Pesah, raa, avón, pákád stb. Mit jelentenek ezek? Ilyeneket: törvénszegés, a rendelt céltól való elhajlás, gonoszság, jogbitorlás, lázadás, hitetlenség.

Van egy szó az Újszövetségben, ami utal arra, hogy a bűn elleni harcban nem szabad belefáradnunk (en-kakeó). A gonosz, és az ellene való harc olyan kilátástalan, a küzdő felek annyira egyenlőtlenek, hogy szükségünk van segítőtársra, Jézus Krisztusra.

Isten nem azért teremtette az embert, hogy elveszítse, hanem hogy megmentse. A harc hátterében, - ott áll az Isten szeretete a teremtett világmindenség és az ember iránt. Jézus mondja: „ Úgy szeretete Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen...” (Jn 3,16). Jól értsük meg: nincs kilátástalan harc, mert Isten már megelőzött ebben. Ott kezdődik a boldog ember, hogy elhiszi ezt az Istenből felé áradó szeretetet, megérti, hogy ő is fontos Istennek, Isten harca sohasem lesz hiábavaló!

„Nem mindenki, aki azt mondja: Uram, Uram! Megy be a mennyek országába...” (Mt 7,21) mondja Jézus. Ez derül ki a tükörről szóló Jakabi példázatból is. Mindenki belenéz. Van, aki megfogadja a tükör ajánlatát, van, aki nem. Mindig ez történik. Abban a hajóban, amiben Péter volt, mások is voltak. Mások is tapasztalták, vele együtt, a hálók repedését a nagy fogás miatt, de ott és akkor, csak Péter volt az, aki Jézus lába elé borult, döbönt szívvel és szájjal nyilatkozott: „Eredj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!” (Lk 5,8). Sok-sok ember volt jelen, és sok-sok ember nem értette meg, hogy bűnben él!

Így történt ez Ésaiás esetében is, mikor Uzziás király halálakor megjelent a templomban és „látta az Urat!” (És 6,1 kk). Felkiáltott: „Jaj nekem elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok!” Hányan jelentek meg akkor és azóta is az Úr házában, és eszükbe sem jutott hasonlóképpen szólni, megtisztítást kérni.

Elmondok egy nem is olyan régen olvasott történetet. (Friedhelm König). „1945 elején egy haditudósító Okinawa szigetének egy kis falujába érkezett és ott ámulatra méltó felfedezésre tett szert: A falu, pontosan a japánok ellen felvonuló amerikai hadsereg arcvonalában fekszik. Amikor a felderítő őrs a falu bejáratához ért, a katonák hirtelen megálltak. Két férfi állta útjukat, meghajoltak és beszélni kezdtek. Az őrmester ellenséges cselt gyanított és tolmácsot hívott. A tolmács a következőket mondta: Úgy tűnik, szívesen fogadnak minket, mint keresztyén testvéreket. Az egyik azt mondja: ő a falu polgármestere, a másik az iskolamester. A könyv, amit az idősebbik a kezében tart: a Biblia. Ez még nem oszlatta el a bizalmatlanságot és kéri: néhányan végig szeretnének menni a falun. Meglepő dolgok derültek ki. Több falut láttunk már a szigeten. Valamennyi kihalt, szomorú, elárvult képet mutatott. Ez a falu ragyog, mint egy drágakő. Mindenütt mosolyogva üdvözöltek bennünket, megmutatták makulátlan, tiszta házukat, munkált földjeiket és minden mást is. A beszámolóban elhangzott, idáig még csak egy amerikai emberrel találkoztak. Harminc évvel ezelőtt egy amerikai misszionárius pihent meg itt, rövid ideig. Örömmel mondott bizonyágtételére két ember tért meg, ő továbbment, de még megtanított néhány éneket és ott hagyott egy japán nyelvre lefordított Bibliát. Kérte a megtérteket, hogy igyekezzenek e szerint élni.

A két ember fáradhatatlanul olvasni kezdte a Bibliát. Jézus Krisztust megértve, nemcsak olvasták az Igét, de igyekeztek aszerint is élni. A falu lakói közül egyre többen

tértek meg. Még ma is a Biblia az iskolában a legfőbb tankönyv, a gyermekek fejezeteket tanulnak, az eredmény nyilvánvaló: a falu lakói között nincs válás, nincs fogda, nincs részeg, dolgoznak, egészségesen élnek, megelégedett emberek. Engem és gépkocsivezetőmet valósággal elragadott: az énekünk „Dicsérje Jézust a világ...” (35.Ha) És mikor az összejövetel után búcsúzkodni kezdtünk, vezetőm hozzám hajolt: Lám, mindezt a Biblia tette és az a két ember, aki megtért. S aknavetőnkre mutatva így folytatta: mi nem éppen a legmegfelelőbb eszközökkel igyekezünk megjobbitani a világot!"

Ez volt a haditudósító beszámolója. Hallgassunk meg egy másik, nem kevésbé tanulságos híradást. Ez nem hadszíntér, hanem a békés Svájc, amelyik jólétben él. Egy olasz származású, francia evangélista mondta el:

„Nemrég a francia Svájc újságjaiban egy hirdetést tettem közzé. A hirdetésben Bibliákat kerestem a francia misszió számára. Végül jött egy levél, nem lelkészeztől, hanem egy vendéglőstől. Kérem, jöjjön el hozzám, sok elajándékozni való Bibliám van. Én azonnal útra keltem. A vendéglős szívesen fogadott: Egész hegyem van Bibliákból! Hogyan? - kérdeztem kíváncsian. Ő: látja ott azt a templomot? Ott esküsznek a fiatal párok, akik a lelkésztől esküvői ajándékkul egy-egy Bibliát kapnak. Esküvő után, az egész násznép ide jön hozzám ebédelni. Jócskán esznek, és még többet isznak. Mikor elmennek, az ifjú pár, kitépi a Biblia első lapjára írtakat, azt zsebükbe teszik, a Bibliát pedig itt hagyják. Aztán egy kis szobába vezetett be a vendéglős és ott hatvankét, egészen új Bibliát kaptam."

Azt hiszem tanulságos a két történet. A te Bibliád helyén van-e? Mikor van a helyén? Nem mindegy, hogy a Bibliát por lepi-e be, vagy agyon van olvasva.
Ámen.

*

„A HIT HALLÁSÁBÓL"

Gal. 3

A galáciabeliek emlékezhetnek reá, hogy mint kezdődött az ő új életük. A megfeszített Krisztust hirdette nekik az apostol a legszemléletesebb erővel. És ebből az érettük hozott áldozatból megérthették Istennek a bűnösök felé kiáradó szeretetét, amely nekik is szól. (1)

Amikor aztán ez előtt kitérték a szívüket és a „hallásból" a „hit hallása" lett náluk, „megkapták a Lelket". A távoli Isten olyan közeli Istenné lett, hogy lakozást vett bennük. „Lélekben kezdték" el életüknek közös új, boldog korszakát! (2-3)

És azóta, ha sokat kellett is „sz szenvedniük”, erejük azért nem roppant össze, sőt sok „hatalmas dolgot cselekedett bennük” a Lélek. Gyengeségüket kipótolta Isten rájuk áradó ereje. S ehhez nem kellett más, mint a „hit hallásával” figyelni a Krisztus keresztjének szavára. (4–5)

Valóban érthetetlen „balgatagság” a kegyelemnek erről az áldásokban gazdag útjáról letérni „a törvény cselekedeteinek” útjára! Ne próbálkozzam a magam hitvány erőtlenségében, amikor Isten ingyen akar megajándékozni!

Istennek már az ószövetségi kijelentésében is világosan kitűnt, hogy Ő hitet kíván, s a hívőt mint igaz gyermekét elfogadja, így történt az ószövetségi választott nép atyjával, Ábrahámmal is. „Törvény” még nem is volt akkor. De volt Ábrahámban hit az Isten ígéretei iránt, s ez elég volt! (6)

Ezért Istennek kiválasztotta! sohasem azok voltak, akik test szerint származtak Ábrahámtól, hanem akik „hitből valók”, tehát lelkileg a hívő „Ábrahám fiai”. A tőle test szerint származott nép csak a külső burok volt, amelyen belül élt az Ószövetség idején a „hivők” lelki nemzetsége. (7)

És minden áldás, amelyet Isten Ábrahámmal együtt az ő ivadékainak is ígért, voltaképpen azoknak szólt, akik az ő nyomdokain a hitben élnek. Ezért terjednek ki ezek az áldások „minden népre”. Bármely nemzetből valók Istennek kegyelmébe fogadott gyermekei lehetnek „hitből”. (8-9)

Foglaljam el helyemet ebben a lelki nemzetségben és vegyem igénybe a kegyelemből nekem is elkészített örökséget!

A „törvény” rendje bűnös emberekre csak „átokként” nehezedhetik. Mert a „törvény” azt mondja az embernek: Tudod most már az Isten akaratát; ha megtartod, élsz; ha megszeged, az Isten haragja sújt. De mennél jobban megérti és mennél komolyabban veszi az ember Isten akaratát, annál re-ménytelenebbül kell látnia: nem tudja megtartani! (10-12)

A „törvénynek” ezt az „átkát” menthetetlenül el is kellene szenvednünk, ha Krisztus nem szenvedte volna el helyettünk. A keresztnek „fáján függve” Ő „lett átokká” érettünk s ezzel „megváltott minket”. Amit Isten a „törvény” által el akart érni, az Ő általa beteljesedett: az Ő halálában végleg lelepleződött az ember bűnös volta! (13)

és így most már megvalósulhat az, ami eleitől fogva Istennek eredeti célja volt:

beteljesedhetnek az Ő kegyelmének ígéretei arra méltatlan bűnös embereken. Nem a „törvény” követelményein fordul már meg az, hogy Isten előtt „igazak” legyünk és „éljünk”. Csak egy feltétele van: „hit által” elnyerhetjük Istennek minden „ígéretét”! (11.14)

Istennek azok az ígéretei, amelyekben Ábrahám előtt kijelentette az Ő kegyelmét, olyanok, mint egy „megerősített szövetség”. Az, hogy nemzedékekkel később „törvényt” is adott Isten, mit sem változtat már azon, hogy Ő alapjában véve a kegyelem Istene, aki nem „törvényből”, hanem kegyelmének ingyen való „ígéretéből” igazítja meg az embert.

Az „ígéretnek” teljessége pedig Krisztus. Ő az a „Magja” Ábrahámnak, aki által Isten minden népet megáld e földön. Ő benne nyilvánította ki teljesen azt a kegyelmet, amely a bűnös embert is elfogadja, sőt éppen a bűnös embert akarja megváltani, aki különben sohasem érdemelhetné ki az Ő jótetszését. Ő az Isten megtestesült örök „szövetsége”.

A „törvény” csak az Ő eljövetele előtt játszott fontos, de átmeneti szerepet. „A bűnök okáért adatott.” Arra való volt, hogy az emberek megtanulják belőle: milyen sok és nagy az ő bűnük és milyen reménytelen a helyzetük Isten előtt, ha Ő meg nem könyörül rajtuk. Ne akadjan hát el a „törvénynél”, mintha azt megtarthatnám. Hajtson Krisztushoz!

Isten „törvénye” és „ígéretei” között valóban éles ellentét van, mint az éjszaka és a nappal között. De nem úgy, hogy az egyik lerontja a másikat, hanem úgy, hogy az egyik szolgálja a másikat, amint az éjszaka előkészíti a nappalt és félelmeivel megtanít vágyakozni annak örömére és hálásan megbecsülni azokat, amikor felvirradnak ránk.

Egy ideig Isten a „törvény” uralma alatt tartott mindeneket. „Minekelőtte eljött a hit”, úgy látszott, hogy az embernek a „törvény” megtartásával magának kell helytállnia Isten előtt. Az így reménytelenül „a bűn alá rekesztett” embereknek, a lelkében annál inkább felébredt a vágyakozás a szabadulás után, amelyet csak Isten kegyelme adhatott meg.

„Az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig” volt csak szükség erre az átmeneti rendre. Amióta Krisztusban megjelent Istennek megígért kegyelme, letelt már a „törvény” szerepe. Nem sóhajtozva kell várunk: mikor és hogyan oldja meg Isten kegyelme a mi bűnünknek számunkra megoldhatatlan kérdését. Elnyertük már az istenfiúság ajándékát!

A hívőnek Krisztussal való titokzatos egységét vallja az apostol. Aki Őhöz kapcsolódott, az „Őt felöltözte”. Aki „a Krisztusba megkeresztelkedett”, vagyis a

kereszttség által, — ha az nem volt hamar elfelejtett pusztá külsőség, hanem valóban lelkileg elsajátított jel volt, - az övé lett, az Isten előtt úgy áll, mintha maga Krisztus állana ott. (27)

Ezért a hívőnek Isten minden ígéretére való jussát hirdeti az apostol. Magában nem volna semmihez sem joga. De Krisztussal való egységében az övé minden, ami Krisztusé, „örököse” az Isten minden áldásának, amelyet Ő eleitől fogva a maga választottainak szánt és biztosított. Kérheti és biztosan tudhatja, hogy meg is kapja! (29)

És a kegyelemnek ebben a boldog élvezetében minden hívőnek egyenlőségét tanítja az apostol. Nem számít itt, milyen származású, vagy milyen helyzetű valaki e világ szerint. Minden különbségnél sokkal többet jelent a Krisztussal való titokzatos egység. Annak révén elválaszthatatlanul egyek az övéi is mindnyájan. (28)

